ב"ה

אין ליכט
פון תורה

ספר

משניות

מסכת

נזיר

בלשון הקודש
ואידיש

266

הוצאת אמונה
ברוקלין נוא יארק,
שנת תשמ"ו לפ"ק

בעזרת השם יתברך

ספר
משניות
מסכת נזיר

עם פירוש הנשר הגדול רבינו עובדיה מברטנורא

והוספנו גם כן פירוש המשנה בלשון אשכנז עברי טייטש
בשולי היריעה המפרש ומבאר כל דברי רבותינו ז״ל
בעלי המשנה בקיצור נמרץ, עם פירוש הרע״ב, למען
יבינו כל עם בני ישראל את התורה שבעל פה הנמסרה
לנו על הר האלקים על ידי משה נביאו נאמן ביתו.

והתועלת הפירוש ועל מה ראינו על ככה לעשות את
הפירוש הזה כבר מלתנו אמורה והודענו זאת בשבטי
ישראל על ידי המודעה אשר הוספנו בלשון הקודש וגם על
עברי טייטש, גם נדפסה הקדמה בהתחלת כרך א׳.

הוצאת אמונה
ברוקלין נוא יארק, שנת תשמ״ו לפ״ק

מהמפיק לה בלי רלוים: יעשו דרך בקשה• יבקשו ממנה שלא תדבר עוד בו ובירושלמי מפרש יעשו סעודה ויפייס: יפר חלקו ותהא משמשת׳• דהוי דברים שבינו לבינה • ומפר לעולמו:

יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים . יפר חלקו . ותהא משמשתו . ותהא נטולה מן היהודים:

סליק מסכת נדרים

נזיר פרק א

כתב הר"מ סידר אחר נדרים נזיר מפני שנזירות ג״כ בכלל נדרים וכשהאשה נודרת בנזיר הבעל מפר ע"כ . וכ"ה בגמרא ריש סוטה . אבל בגמרא דהכא איהא תנא אקרא קאי כו׳ . וכתב רש"י ובדין הוא דהול"ל בתר סוטה אלא תני כתובות והדר נדרים (מטעם שכתב שם) תני נזיר מטעם הקרא לנדור נדר נזיר וגו׳ והדר תני סוטה דכל הרואה סוטה כו׳ . ב"ר:

כל כנויי נזירות • דבר שאינו עקרו של שם מיקרי כינוי . כמו המכנה שם לחבירו: האומר אהא. לאו כנוי הוא אלא יד מקרי כמו בית יד שהכלי נאחז בו וכך הסדר נתפס בל׳ זה ומתניתין חסורי מחסרא והכי קתני כל כינויי נזירות כנזירות וכל ידות נזירות כנזירות

אלו הן ידות נזירות האומר אהא. אהא נוה . ואלו הן כנויי נזירות נזיק נזיח פזיח: האומר אהא . שראה נזיר עובר לפניו ואמר אהא אע"פ שלא אמר אהא כזה אם נתכוין להיות נזיר כמותו הרי זה נזיר ואף ע"פ שלא הוליא בפיו כזה: אהא נוה. שהיה תופס בשערו ואמר אהא נוה

כל כנויי נזירות . כנזירות . האומר אהא • הרי זה נזיר • או אהא נוה . נזיר

מיר אונ דיר איז (ווי פריער) (יעשו דרך בקשה) זאלן זיי בעטן ביי גאט זיי זאלן האבן קינדער. אדר מען זאל ביי איר בעטן זיא זאל דס ניט מער רייזן . אדר זייא זאלן מאכן א סעודה אונ זאלן זיך איבערבעטן (נטולה אני מן היהודים) אז זי זאגט זיא הט אנדר געטאהן זיא זאל ניט משמש המטה זיין מיט קיין מענטש (יפר חלקו) זאל ער שטערן זיין חלק (ותהא משמשתו) אונ זי זאל מיט אים משמש המטה זיין (ותהא נטולה מן היהודים) אונ אז ער שטארבט אדר ער גט איר איז זי אסור משמש המטה זיין צו אלע יידין:

ביי נזירות איז אויך דא כנוים אונ ידות אזו ווי ביי נדרים . כנוי הייסט אז מען רופט א מענטש אדר אזאך ניט ביי זיין עיקר נאמן נאר מען ענדרט דעם נאמן אויף איין אנדרע שפראכע . אדר מען פרציהט דעם נאמן . זאגט די משנה

פרק א (כל כנויי נזירות) אונ ער הט גזאגט דעם ווארט נזיר אויף איין אנדר לשון (כנזירות) איז גליך ווי ער וואלט זאגן דעם ווארט נזיר. אונ ידות הייסט אהאנט . אזו ווי אהאנט צו א כלי איז געמאכט געווארן מען זאל ניט דארפן אן נעמן די כלי נאר מען נעמט אן די האנט נעמט זיך מיט די כלי . אזו די ווערטר וואס געהערן צום ווארט נזיר הייסן אהאנט צום ווארט נזיר . ער זאל ניט דארפן ארויס רייזן דעם ווארט נזיר נאר אז ער זאגט די ווערטר וואס געהערן צום ווארט נזיר אפילו ער הט דעם ווארט נזיר ניט גזאגט איז ער אויך א נזיר . דהיינו ער הט געזעהן א נזיר גייט אונ ער הט גטראכט ער וויל אויך זיין א נזיר ווי דר וואס דא גייט (האומר אהא) הט ער גזאגט איך זאל זיין (הרי זה נזיר) איז ער שון א נזיר (או) אדר ער האט גטראכט צו זיין א נזיר אונ ער הט געהאלטן די האנט ביי זיינע האר אונ הט גזאגט (אהא נוה) איך זאל זיין

הוא משמע אהיה נאה בגדול שער זה ואם נתכוין לשם כך הרי זה נזיר ואע"פ שלא פי' שאלו וכיוצא בהם ידות לנזירות הם והוו כנזירות: נזיק נזיח פזיח. לשונות של עובדי כוכבים הם שקורים כך לנזיר ולשונם קרוב ללשון של ישראל ומקרי כנויי נזירות: הריני כזה. ורומז לנזיר שכנגדו: הריני מסלסל הריני מכלכל הרי עלי לשלח פרע. וכלהו דוקא כשתופס בשערו ודעתו לנזירות: מסלסל. מחליק בשער:

נזיר. נזיק. נזיח. פזיח. הרי זה נזיר. הריני כזה. הריני מסלסל. הריני מכלכל. חרי עלי לשלח פרע. הרי זה נזיר. הרי עלי צפורים. ר"מ אומר נזיר. וחכמים אינו נזיר: ב הריני נזיר מן החרצנים. ומן הזגים. ומן התגלחת. ומן הטומאה. הרי זה נזיר. וכל דקדוקי נזירות עליו. הריני כשמשון. כבן מנוח. כבעל דלילה. כמי שעקר דלתות עזה. כמי שנקרו פלשתים

עלי צפורים. שתי תורים או שני בני יונה והם קרבן נזיר שנטמא וכגון שנזיר עובר לפניו: רבי מאיר אומר נזיר. הואיל ונזיר עובר לפניו ולפרים קרבן נזיר שנטמא הם מוכיחין הדברים דהרי עלי לפרים לנזירות קאמר: וחכ"א אינו נזיר. והלכה כחכמים שאינו נזיר אבל מביא לפרים לשלם נדרו:

ב הריני נזיר מן החרצנים ומן הזגים וכו'. אם הזכיר אחת מכל אלו הרי זה נזיר כאילו אמר הריני נזיר

מכלכל. מגדל שער ודוגמתו מסתלסל סתם. ומשום דבעי למתנא סיפא דנזיר עולם הטעה משיגדל שער הערוס : הרי ונזיר שמשון אין כל דקדוקי נזירות עליהם תנא הכא

שיין. הט ער גמיינט שיין בוואקסן מוט האר ווי אנזיר גייט (נזיר) איז ער שון אנזיר [דס איז ידות נזירות. איצט איז די משנה מפורש כנוי נזירות] (נזיק) ער הט גזאגט הריני נזיק. אדר נזיח. אדר פזיח. עס איז דא לשונות וס אוף נזיר זאגט מען נזיק אדר נזיח אדר פזיח. דס הייסט ער האט גזאגט דעם ווארט נזיר אוף איין אנדר שפראכע (הרי זה נזיר) איז ער אוך אנזיר (הריני כזה) אז ער זאגט איך זאל זיין ווי דער. אונ אנזיר איז פר ביי גגאנגן. הט ער אוף אים גמיינט. אדר ער הט געהאלטן די האר אין האנט אונ הט גזאגט (הריני מסלסל) מיינט ער איך זאל פר גלעטן די האר ווי אנזיר. אדר ער זאגט (הריני מכלכל) מיינט ער איך זאל לאזן דיא האר גרוס וואקסן ווי אנזיר. אדר ער זאגט (הרי עלי לשלח פרע) איך נעם אוף מיר צו לאזן וואקסן די האר. אונ ביי די אלע לשונות הט ער גהאט אין זינן אוף נזירות (הרי זה נזיר) איז ער אנזיר (הרי עלי צפורים) ער הט גזאגט איך נעם אוף מיר צו ברייננן צוויי אלטע טובן אדר צוויי יונגע טובן [דס איז אקרבן וס אנזיר טמא ברייננט] אונ אנזיר איז פר ביי גגאנגן. רבי מאיר זאגט (נזיר) ער איז אנזיר (וחכמים אומרים אינו נזיר) אונ די חכמים זאגן ער איז נים קיין נזיר: ב (הריני נזיר מן החרצנים) איך זאל זיין אנזיר [אפ גשייט] פון די קערנר פון וויינטרויבן (ומן הזגים) אונ פון די שאלאכץ פון וויינטרויבן (ומן התגלחת) אונ פון שערען. איך זאל מיך נים שערן (ומן הטומאה) אונ פון טומאה. איך זאל מיך נים מטמא זיין אוב ער הט נאר דר מאנט איינס פון די אלע פיר. חרצנים. אדר זגים. אדר תגלחת. אדר טומאה (הרי זה נזיר) איז ער אנזיר צו אלע דינים פון נזירות (וכל דקדוקי נזירות עליו) אונ אלע דינים וס אנזיר איז מדקדק מוז ער אוך מדקדק זיין. אז ער זאגט (הריני כשמשון) איך זאל זיין ווי שמשון אדר ער זאגט איך זאל זיין (כבן מנוח) ווי דר זון פון מנוח אדר ער זאגט איך זאל זיין (כבעל דלילה) ווי דר מאן פון דלילה אדר ער זאגט איך זאל זיין (כמי שעקר דלתות עזה) ווי דר וס הט אוס גריסן די טירן פון עזה אדר ער זאגט איך זאל זיין (כמי שנקרו פלשתים את עיניו) ווי

פלשתים את עיניו . הרי זה נזיר שמשון · מה בין נזיר עולם · לנזיר שמשון . נזיר עולם הכביד שערו . מיקל בתער . ומביא שלש בהמות . ואם נטמא מביא קרבן טומאה . נזיר שמשון . הכביד שערו אינו מיקל · ואם נטמא אינו מביא קרבן טומאה: ג סתם נזירות שלשים יום · אמר הריני נזיר אחת גדולה . הריני נזיר אחת קטנה· אפילו מכאן ועד סוף העולם . נזיר ל' יום · הריני נזיר ויום אחד . הריני נזיר ושעה אחת . הריני נזיר אחת ומחצה
הרי

הכא כל דקדוקי נזירות עליו : **מה בין נזיר עולם וכו'** . מתני' חסורי מחסרא והכי קתני ואם נדר להיות נזיר עולם הרי זה נזיר עולם · ומה בין נזיר עולם לנזיר שמשון נזיר עולם הכביד שערו מיקל בתער מי"ב חדש לי"ב חדש דילפינן מאבשלום שהיה נזיר עולם וכתיב ביה (שמואל ב יד) ויהי מקץ ימים לימים אשר יגלח כי כבד עליו וגלחו וכתיב התם (ויקרא כה) ימי' תהי' גאולתו: **ואם נטמא אינו מביא קרבן טומא'.** ואפי' לכתחלה מותר ליטמא דשמשון היה מטמא למתים והכי גמירי לה והאי דקתני אם נטמא דמשמע דיעבד אין לכתחילה לא משום דתנא רישא גבי

נזיר עולם ואם נטמא תנא סיפא נמי גבי נזיר שמשון ואם נטמא: **ג סתם נזירות שלשים יום** . דכתיב (במדבר ו') קדוש יהיה יהיה בגי' ל' מכאן שמכו לומר שאין נזירות פחות מל' יום: **הריני נזיר אחת גדולה** . בין שאמר הריני נזיר נזירות אחת גדולה . בין שאמר הריני נזיר אחת קטנה ובין שאמר הריני נזיר אחת מכאן ועד סוף העולם . הוה נזירות שלשים יום . ומכאן ועד סוף העולם דקאמר הכי משמע ארוכה עלי זאת הנזירות כאילו היא מכאן עד סוף העולם : הכי גרסינן **הריני נזיר ויום אחד הריני נזיר ושעה אחת הריני נזיר אחד ומחצה**
הרי

דֶר וָואס דִי פְּלִשְׁתִּים הָאבְּן אִים אוֹיס גְשְׁטָאכְן דִי אוֹיגְן (הֲרֵי זֶה נְזִיר שִׁמְשׁוֹן) אִיז עֶר אַנָזִיר וִוי שִׁמְשׁוֹן [אוּנ אוֹיבּ עֶר הָאט גְטָאן אַנֶדר עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר אֵייבִּיג . אִיז עֶר אַנָזִיר אֵייבִּיג] (מַה בֵּין נְזִיר עוֹלָם לִנְזִיר שִׁמְשׁוֹן) וָואס אִיז דֶר חִילוּק צוּ עֶר זָאגְט עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר אֵייבִּיג צוּ עֶר זָאגְט עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר וִוי שִׁמְשׁוֹן (נְזִיר עוֹלָם) אַז עֶר זָאגְט עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר אֵייבִּיג (הִכְבִּיד שְׂעָרוֹ) אַז עֶס אִיז אִים שְׁוֶוער גְוָוארְן צוּ טְרָאגְן דִי הָאר (מֵיקֵל בְּתַעַר) מַאכְט עֶר גְרִינְגֶר דִי הָאר מִיט אַגָאלְמֶעסֶר אֵיין מָאל אִין יָאר (וּמֵבִיא שָׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת) וֶוען עֶר שֶׁערְט אָפּ דִי הָאר בְּרֵיינְגְט עֶר דְרַייא בְּהֵמוֹת צוּ אַקָרְבָּן אַחַטָאת אוּנ אַעוֹלָה אוּנ שְׁלָמִים (וְאִם נִטְמָא) אוֹיבּ עֶר אִיז טָמֵא גְוָוארְן (מֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה) זָאל עֶר בְּרֵיינְגֶן דִיא קָרְבָּנוֹת וָואס אַנָזִיר טָמֵא דַארְף בְּרֵיינְגֶן (נָזִיר שִׁמְשׁוֹן) אָבֶּר אַז עֶר זָאגְט עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר וִוי שִׁמְשׁוֹן (הִכְבִּיד שְׂעָרוֹ) אַז עֶס אִיז אִים שְׁוֶוער צוּ טְרָאגְן דִי הָאר (אֵינוֹ מֵיקֵל) טָאר עֶר זֵיי נִיט אָפּ שֶׁערְן גְרִינְגֶר צוּ מַאכְן (וְאִם נִטְמָא) אוּנ אוֹיבּ עֶר אִיז טָמֵא גְוָוארְן (אֵינוֹ מֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה) דַארְף עֶר נִיט בְּרֵיינְגֶן דִי קָרְבָּנוֹת וָואס אַנָזִיר טָמֵא דַארְף בְּרֵיינְגֶן : ג (סְתַם נְזִירוּת שְׁלֹשִׁים יוֹם) אַז אֵיינֶר זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר . אוּנ עֶר זָאגְט נִיט וִוי לַאנְג . אִיז עֶר אַנָזִיר דְרַייסִיג טָאג (אָמַר הֲרֵינִי נָזִיר אַחַת גְדוֹלָה) אַז עֶר זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אֵיין מָאל אַנָזִיר אַגְרוֹסֶע נְזִירוּת . אָדֶר עֶר זָאגְט (הֲרֵינִי נָזִיר אַחַת קְטַנָה) אִיךְ זָאל זַיין אֵיין מָאל אַנָזִיר אַקְלֵיינֶע נְזִירוּת . אֲפִילוּ עֶר זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר (מִכָּאן עַד סוֹף הָעוֹלָם) פוּן דַאנֶן בִּיז עֶק וֶועלְט (נָזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם) אִיז עֶר נָאר אַנָזִיר דְרַייסִיג טָאג (הֲרֵינִי נָזִיר וְיוֹם אֶחָד) אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר אוּנ אֵיין טָאג . אָדֶר עֶר זָאגְט (הֲרֵינִי נָזִיר וְשָׁעָה אַחַת) אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר אוּנ אֵיין שָׁעָה . אָדֶר עֶר זָאגְט (הֲרֵינִי נָזִיר אַחַת וּמֶחֱצָה) אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר אֵיינְס אוּנ אַהַאלְבְּס

הרי זה נזיר שתים. והכי פירושו אמר הריני נזיר ויום אחד כיון שאמר הריני נזיר קבל עליו נזירות אחת וכי אמר תו ויום אחד הרי יש כאן נזירות אחרת. דאין נזירות פחות מל' יום וכן נמי כי אמר הריני נזיר ושעה אחת והריני נזיר אחת ומחצה. יש כאן שתי נזירות שא"א להיות נזיר שעה אחת או מחצה נזירות שלא יהיה נזיר ל' יום ומש"ה הרי זה נזיר שתים ומגלח לסוף שלשים וחוזר נזירות אחרת:

הרי זה נזיר שתים. הריני נזיר ל' יום ושעה אחת. נזיר שלשים ואחד יום. שאין נוזרים לשעות: ד הריני נזיר כשער ראשי. וכעפר הארץ. וכחול הים. הרי זה נזיר עולם ומגלח אחת לל' יום. רבי אומר אין זה מגלח אחת לשלשים יום. ואיזהו שמגלח אחת לשלשים יום. האומר הרי עלי נזירות כשער ראשי וכעפר הארץ. וכחול

הריני נזיר ל' יום ושעה אחת הרי זה נזיר ל' ואחד יום. שאין נזירות לשעות. שנאמר (שם) ימי נזרו והרי הוא כאילו אמר ל' ואחד יום ולא אמרינן דשעה אחת דאמר הויא נזירות בפני עצמה הואיל ויש לגלחה עם מנין שלשים שהזכיר תחלה: **ד הריני נזיר כשער ראשי וכעפר הארץ וכו'. ה"ז נזיר עולם.** ולא נזיר עולם ממש דאילו נזיר עולם מגלח אחד לי"ב חודש וזה מגלח א' לל' יום הואיל ותלה נזירתו בדברים חלוקים הוי כאילו נדר במנין נזירותיו כמנין שער ראשו ועפר הארץ משא"כ לנזיר עולם שלא חלק נזירות שלו אלא נעשה הכל נזירות א': **רבי אומר אין זה מגלח אחת לשלשים יום.** דכיון דאמר הריני נזיר הכל נזירות אחת היא ואינו מגלח אלא לשנים עשר חודש כנזיר עולם ואיזהו מגלח לשלשים יום האומר הרי עלי נזירות כשער

ראשי

(הֲרֵי זֶה נָזִיר שְׁתַּיִם) אִיז עֶר אַנָזִיר צְוַויי מָאל צוּ דְרייסִיג טָאג. וָוארוּם אַז עֶר זָאגְט הֲרֵינִי נָזִיר. אִיז עֶר אַנָזִיר דְרַייסִיג טָאג. אוּנ אַז עֶר זָאגְט אֵיין טָאג אָדֶר אֵיין שָׁעָה אָדֶר אַהַאלְבְּ הָט עֶר אַנְדֶר גְטָאן אוֹף אַבִּזוּנְדֶר נְזִירוּת אוּנ אַנָזִיר קֶען נִיט זַיין וֶועניגֶר וִויא דְרַייסִיג טָאג. אִיז עֶר אַנָזִיר נָאךְ אַמָאל אוֹף דְרַייסִיג טָאג. אוּנ נָאךְ דִי עֶרְשְׁטֶע דְרַייסִיג טָאג שֶׁערְט עֶר זִיךְ אָפּ אוּנ בְּרֵיינְגְט קָרְבָּנוֹת אוּנ אִיז נָאךְ אַמָאל אַנָזִיר דְרַייסִיג טָאג אוּנ שֶׁערְט זִיךְ נָאךְ אַמָאל אוּנ בְּרֵיינְגְט נָאךְ אַמָאל קָרְבָּנוֹת. אָבֶּר אַז עֶר זָאגְט (הֲרֵינִי נָזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם וְשָׁעָה אַחַת) אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר דְרַייסִיג טָאג אוּנ אֵיין שָׁעָה. וַוייל עֶר הָט גְזָאגְט דֶעם וָוארְט דְרַייסִיג רֶעכוּנְט זִיךְ דֶר אֵיינְס צוּ דֶעם דְרַייסִיג אִיז גְלַייךְ וִוי עֶר וָואלְט זָאגְן אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר דְרַייסִיג אוּנ אֵיין טָאג. דַארִיבֶּר (נָזִיר שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד יוֹם) אִיז עֶר אַנָזִיר אֵיין אוּנ דְרַייסִיג טָאג (שֶׁאֵין נוֹזְרִים לְשָׁעוֹת) וַוייל אוֹף שָׁעוֹת קֶען מֶען נִיט זָאגְן נְזִירוּת וָוארוּם עֶס שְׁטֵייט [וִימֵי נִזְרוֹ] דִיא טֶעג פוּן זַיינֶע נְזִירוּת. טֶעג וֶוערְן גְרֶעכוּנְט צוּ נְזִירוּת אָבֶּר נִיט שָׁעוֹת: ד (הֲרֵינִי נָזִיר כִּשְׂעַר רֹאשִׁי) אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר וִוי מַיינֶע הָאר פוּן קָאפּ (וְכַעֲפַר הָאָרֶץ) אָדֶר עֶר זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר וִוי דִי שְׁטוֹבּ פוּן דִי עֶרְד (וּכְחוֹל הַיָּם) אָדֶר עֶר זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר וִוי דִי זַאמְד פוּן יַם (הֲרֵי זֶה נָזִיר עוֹלָם) אִיז עֶר אַנָזִיר אוֹף אֵייבִּיג (וּמְגַלֵּחַ אַחַת לִשְׁלֹשִׁים יוֹם) אוּנ עֶר שֶׁערְט זִיךְ אָפּ צוּ יֶעדֶע דְרַייסִיג טָאג. וַוייל אַזוֹ וִוי דִי הָאר אוּנ דִי שְׁטוֹבּ אוּנ דִיא זַאמְד אִיז יֶעדֶר בְּזוּנְדֶר. הָט עֶר גְמֵיינְט יֶעדֶע דְרַייסִיג טָאג זָאל זַיין אַבִּזוּנְדֶר נְזִירוּת. רַבִּי זָאגְט דֶר וָואס זָאגְט נָזִיר. מֵיינְט עֶר זַיין נְזִירוּת זָאל זַיין בִּיז אֵייבִּיג דַארִיבֶּר זָאל עֶר זִיךְ נִיט שֶׁערְן אֵיין מָאל אִין דְרַייסִיג טָאג נָאר אֵיין מָאל אִין יָאר (וְאֵיזֶהוּ שֶׁמְּגַלֵּחַ אַחַת לִשְׁלֹשִׁים יוֹם) אוּנ וֶועלְכֶער נָזִיר שֶׁערְט זִיךְ אֵיין מָאל אִין דְרַייסִיג טָאג (הָאוֹמֵר הֲרֵי עָלַי נְזִירוּת כִּשְׂעַר רֹאשִׁי וְכַעֲפַר הָאָרֶץ וּכְחוֹל הַיָּם) דֶר וָואס זָאגְט אִיךְ נֶעם אוֹף מִיר נְזִירוּת [מֵיינְט עֶר פִיל נְזִירוּת] וִויא מַיינֶע הָאר פוּן קָאפּ. אָדֶר וִוי דִי שְׁטוֹבּ פוּ

ראשי דאז מוכיח לנזירות מופסקות קבל עליו כמנין שער ראשו ואין הלכה כרבי: ה אם אמר אחת גדולה נזרתי. נזירות אחת קבלתי ומראית לי גדולה כמלא הבית נזיר שלשים יום. ואם אמר סתם נדרתי ולא היה בלבי אלא כמו שידועו חכמים לשוני הרי זה נזיר כל ימיו. ומגלח כל י"ב חדש: ו הריני נזיר מכאן עד מקום פלוני. והחזיק בדרך כדי ללכת לאותו מקום אבל אם לא החזיק ללכת לאותו מקום נעשה כאומר מכאן ועד סוף העולם והוי נזיר שלשים יום בין שהיה המקום קרוב בין שהיה רחוק ואפי' מהלך כמה שנים שלא נתכוין אלא לנזירות אחת גדולה: ז מונה נזירות כמנין ימות החמה. שס"ה נזירות כמנין ימות החמה: אמר ר' יהודה מעשה היה כיון שהשלים מת. ר"י שמעיה לרבי דאפליג את"ק ואמר שהאומר הריני נזיר כמנין ימות החמה הוי נזיר עולם. והביא מעשה להוכיח שאינו נזיר עולם דמעשה היה

וכחול הים: ה הריני נזיר מלא הבית• או מלא הקופה • בודקין אותו • אם אמר אחת גדולה נזרתי • נזיר שלשים יום • ואם אמר סתם נזרתי • רואין את הקופה • כאילו היא מלאה חרדל ונזיר כל ימיו : ו הריני נזיר מכאן עד מקום פלוני•אומדין כמה ימי' מכאן עד מקום פלוני•אם פחות מל' יום•נזיר ל' יום • ואם לאו נזיר כמנין הימים: ז הריני נזיר כמנין ימות החמה• מונה נזירות כמנין ימות החמה• א"ר יהודה מעשה היה. כיון שהשלים מת :

הריני

די ערד • אדר ווי די זאמד פון ים. איז יעדע דרייסיג טאג אבזונדר נזירות. מעג ער זיך שערן אלע דרייסיג טאג: ה (הריני נזיר מלא הבית) איך זאל זיין אנזיר אפילע שטוב (או מלא הקופה) אדר ער זאגט איך זאל זיין אנזיר אפולע קארב (בודקין אותו) פרעגט מען אים (אם אמר אחת גדולה נזרתי) אונ ער זאגט איך האב גמיינט איין נזירות נאר זי איז ביי מיר אזו גרוס ווי אפולע שטוב אונ ווי אפולע קארב (נזיר שלשים יום) איז ער אנזיר דרייסיג טאג (ואם אמר סתם נזרתי) אונ אוב ער זאגט איך האב גזאגט די נזירות סתם אונ האב נאר גיט אין זינן געהאט (רואין את הקופה) זעהט מען די קארב (כאילו היא מלאה חרדל) גליייך ווי זי וואלט געווען פול מיט זענעפט [ווס די קערנר זענן קליין אונ דין] (ונזיר כל ימיו) אונ ער מוז זיין אנזיר ווי לאנג ער וועט לעבן : ו (הריני נזיר מכאן עד מקום פלוני) ער איז געגאנגען אין וועג האט ער גזאגט איך זאל זיין אנזיר פון דאנן ביז יענעם ארט. הט ער געוויס גמיינט ביז ער וועט קומן צו יענעם ארט זאל ער זיין אנזיר (אומדין כמה ימים מכאן עד מקום פלוני) שאצט מען אפ ווי פיל טאג מען דארף גיין פון דעם ארט ווס ער הט דעם נדר גיטאן ביז יענעם ארט (אם פחות משלשים יום) אוב מען דארף גיין ווייניגר ווי דרייסיג טאג (נזיר שלשים יום) זאל ער זיין אנזיר דרייסיג טאג (ואם לאו) אונ אוב עס איז ניט אזו נאר מען דארף גיין מער ווי דרייסיג טעג (נזיר כמנין הימים) זאל ער זיין אנזיר ווי פיל טעג מען דארף גיין פון דעם ארט ווס ער הט אנדר גטאן ביז צו יענעם ארט : ז (הריני נזיר כמנין ימות החמה) איך זאל זיין אנזיר וויא פיל טאג עס איז אין יאר נאך דעם גאנג פון די זון (מונה נזירות כמנין ימות החמה) זאל ער ציילן נזירות וויא פיל טאג עס איז אין יאר נאך דעם גאנג פון די זון. דארף ער זיין אנזיר דריי הונדרט פינף אונ זעכציג מאל דרייסיג טאג. רבי יהודה הט גיהערט אז רבי זאגט ער זאל זיין אנזיר אייביג (אמר רבי יהודה) הט רבי יהודה גזאגט (מעשה היה) עס איז געוועז אמעשה איינר הט גזאגט הריני נזיר כמנין ימות החמה (כיון שהשלים מת) ווי ער הט אום גלאזן די נזירות איז ער גשטארבן. איז דאך אבעוויז אז די נזירות לאזט זיך אום אונ ניט אוף אייביג איז ער אנזיר :

הריני

היה וכיון שהשליש מת ובנזיר עולם לא שייך השלמה אלא ודאי מונה נזירות וכן הלכה :

פרק ב הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר. דס"ל לב"ש אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכי אמר הריני נזיר אדעתא דלהוי נזיר קאמר וכי הדר אמר מן הגרוגרות ומן הדבלה מיהדר הוא דבעי הדר ביה ואפי' בתוך כדי דבור לא מצי הדר ביה דסבירא להו הקדש בטעות שמיה הקדש ולא שייך ביה שאלה ולא חרטה והוא הדין בנזיר דכתיב ביה (במדבר ו) קדוש יהיה הלכך הוי נזיר. וב"ה סברי הואיל ולא נדר כדרך הנודרים לא הוי נזיר שאין נזירות מן הגרוגרות ומן הדבלה : א"ר יהודה אף כשאמרו ב"ש לא אמרו · אלא באומר הרי הן עלי קרבן. דלא נחלקו ב"ש וב"ה לענין נזירות דלא הוי נזיר. לא נחלקו אלא באומר בלבי היה שיהיו הגרוגרו' עלי קרבן · בית שמאי סברי דהוי נדור מן הגרוגרות. וב"ה סברי דלא הוי נדור : ב אמר אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומדת אני. מי שהיתה פרתו רבוצה ואינה רוצה לעמוד. ואמר פרה זו כסבורה שלא תעמוד ואומרת בלבה הריני נזירה אם עומדת אני. ואני אומר הריני נזיר ממנה אם לא תעמוד וכן דלת נעולה שאינה יכולה להפתח ואמר כסבורה דלת זו שלא אפתחנה ואומרת הריני נזירה אם נפתחת אני ואני אומר הריני נזיר ממנה אם לא תפתח ואחר כך עמדה פרה זו מאליה או שהעמידוה אחרים ולא העמידה הוא. וכן הדלת נפתחה מאליה או בא אחר ופתחה ולא פתחה הוא: בש"א הרי זה נזיר. דאזלי לטעמייהו דאמרי

נודר

פרק ב **הריני** נזיר מן הגרוגרות· ומן הדבילה. בית שמאי אומרים נזיר · ובית הלל אומרים אינו נזיר. א"ר יהודה אף כשאמרו ב"ש. לא אמרו. אלא באומר הרי הן עלי קרבן: **ב** אמר אמרה פרה זו הריני נזירה · אם עומדת אני. אמר הדלת הזה הריני נזיר · אם נפתח אני · בית שמאי אומרים נזיר · וב"ה

פרק ב (הֲרֵינִי נָזִיר מִן הַגְּרוֹגְרוֹת וּמִן הַדְּבֵילָה) איך זאל זיין א נזיר פון געטריקנטע פייגן און פון גיטראטענע פייגן. בית שמאי זאגן ער זאל זיין א נזיר פון וויין. און גרוגרות מיט דבלים מעג ער עסן. און בית הלל זאגן (אֵינוֹ נָזִיר) ער איז גיט קיין נזיר (אָמַר רַבִּי יְהוּדָה) האט רבי יהודה גזאגט (אַף כְּשֶׁאָמְרוּ בֵּית שַׁמַּאי) אפילו אז בית שמאי האבן גזאגט נזיר (לֹא אָמְרוּ) האבן זיי ניט גמיינט ער זאל זיין א נזיר ער זאל קיין וויין ניט טרינקן. דס האלט בית שמאי גליך ווי בית הלל אז ער איז ניט קיין נזיר צו וויין נאר ער מעג וויין טרינקן (אֶלָּא) נאר דא שמועסט (בְּאוֹמֵר הֲרֵי הֵן עָלַי קָרְבָּן) אז ער זאגט איך האב גיהאט אין זינען אז גרוגרות מיט דבלים זאלן זיין אוף מיר אסור ווי א קרבן. בית שמאי זאגן [נָזִיר] ער זאל זיין אפ געשייט פון גרוגרות מיט דבלים. און בית הלל זאגן דס איז ניט קיין נדר איז ער מותר צו עסן גרוגרות מיט דבלים אויך: ב (אָמַר אָמְרָה פָּרָה זוּ הֲרֵינִי נְזִירָה אִם עוֹמֶדֶת אָנִי) א קוה איז גלעגן אוף די ערד און האט ניט גוואלט אוף שטיין זאגט דר בעל הבית די קוה טראכט גוויס זי וועט ניט אוף שטיין זי מיינט זי וועט זיין א נזירה אויב זי וועט אוף שטיין. און איך זאג איך זאל זיין פון איר א נזיר אויב זי וועט ניט אוף שטיין. אדר (אָמַר הַדֶּלֶת הַזֶּה הֲרֵינִי נָזִיר אִם נִפְתָּח אָנִי) א טיר איז גוועזן פר מאכט זי האט זיך ניט גקענט אוף מאכן. זאגט דר בעל הבית די טיר מיינט גוויס זי וועט זיך ניט עפנן זי מיינט זי וועט זיין א נזירה אז זי וועט זיך עפנן. און איך זאג איך זאל זיין א נזיר פון איר אויב זי וועט זיך ניט עפנן. דר נאך איז די קוה אוף גשטאנען און די טיר האט זיך געפינט. בית שמאי זאגן ער איז א נזיר. ווארום ער האט גמיינט איך זאל זיין

וב"ה אומרים אינו נזיר. אמר ר' יהודה אף כשאמרו בית שמאי. לא אמרו. אלא באומר הרי פרה זו עלי קרבן אם עומדת היא: ג מזגו לו את הכוס. ואמר הריני נזיר ממנו. הרי זה נזיר. מעשה באשה אחת שהיתה שכורה. ומזגו לה את הכוס. ואמרה הריני נזירה

בנודר מן הגרוגרות ומן הדבילה שהוא נזיר אע"פ שאינן נזירות מן הגרוגרות ומן הדבילה הכא נמי אע"פ שאין נזירות מן הבהמה ומן הדלת הרי זה נזיר ואע"פ שעמדה הבהמה ונפתחה הדלת לא היתה דעתו אלא היעמידנה או יפתחנה הוא בעצמו: וב"ה אומרים. לדבריהם דבית שמאי. לדידן אפי' אם לא עמדה כלל לא הוי נזיר מפני שנדר שלא כדרך הנודרים שאין נזירות מן הבהמה ומן הדלת אלא לדידהו דאמריתו שאין אדם מוציא דבריו לבטלה וכי אמר הריני נזיר אדעתא דלהוי נזיר קאמר אודו לן מיהת היכא דעמדה מאיליה או אחרי' שעמידוה דלא הוי נזיר שהרי הוא לא אמר אלא אם לא תעמוד והרי עמדה: א"ר יהודה וכו'. לא נחלקו ב"ש על ב"ה לענין נזירות דלא הוי נזיר. לא נחלקו אלא באומר בלבי היה שתהיה בהמה זו קרבן בשעה שאמרתי שאהיה נזיר ממנה אם לא תעמוד. דב"ש סברי הואיל ולא העמידה הוא הויא קרבן וב"ה סברי הואיל ועמדה אינה קרבן: ג מעשה באשה אחת וכו'. מתניתין חסורי מחסרא והכי קתני אם היה שכור ואמר הריני נזיר ממנו אינו נזיר שלא היה דעתו אלא לאסור אותו הכוס עליו בלבד וכי היכי דלא לייתו ליה כוס אחרינא אמר הריני נזיר

אַנָזִיר אוֹב אִיךְ וָועל דִי קוּה נִיט אוּף הֵייבֶּן אוּנ אוֹב אִיךְ וָועל נִיט עָפֶּנֶן דִי טִיהְר . אוּנ עֶר הָט דָאךְ אִיר נִיט אוּף גְהוֹבֶּן זִי אִיז אַלֵיין אוּף גְשְׁטַאנֶן אָדֶר אַנְדֶרֶע הָאבֶּן אִיר אוּף גֶיהוֹבֶּן אוּנ דִי טִיהר הָט עֶר נִיט גִיעֶפְעוּנְט זִי הָט זִיךְ אַלֵיין גִיעֶפְעוּנְט אָדֶר אַנְדֶרֶע הָאבֶּן גִיעֶפְעוּנְט . דַארִיבֶּר מוּז עֶר זַיין אַנָזִיר . אוּנ בֵּית הִלֵל זָאגֶן (אֵינוֹ נָזִיר) עֶר אִיז נִיט-קֵיין נָזִיר וָוארוּם עֶר הָט גְמֵיינְט אַז דִי קוּה וָועט זִיךְ גָאר נִיט אוּף הֵייבֶּן אָדֶר דִי טִיהר וָועט זִיךְ גָאר נִיט עֶפֶּנֶן זָאל עֶר זַיין אַנָזִיר אָבֶּער אַז דִיא קוּה אִיז אוֹיף גִישְׁטַאנֶען אוּנ דִיא טִיהְר הָאט זִיךְ גִיעֶפְעוּנְט אֲפִילוּ נִיט הוֹרְךְ אִיהְם אִיז עֶר אוֹךְ נִיט קֵיין נָזִיר (אָמַר רַבִּי יְהוּדָה) הָאט רַבִּי יְהוּדָה גִיזָאגְט (אַף כְּשֶׁאָמְרוּ בֵּית שַׁמַאי) אֲפִילוּ אַז בֵּית שַׁמַאי הָאבֶּן גְזָאגְט נָזִיר (לֹא אָמְרוּ) הָאבֶּן זֵייא נִיט גְמֵיינְט עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר עֶר זָאל-קֵיין וויין נִיט טְרִינְקֶען דָאס הָאבְּט בֵּית שַׁמַאי גְלֵייךְ וִויא בֵּית הִלֵל אַז עֶר אִיז נִיט-קֵיין נָזִיר פוּן וויין (אֶלָּא) נָאר דָא שְׁמוּעֶסְט (בְּאוֹמֵר הֲרֵי פָּרָה זוֹ עָלַי קָרְבָּן אִם עוֹמֶדֶת הִיא) אַז עֶר זָאגְט אִיךְ הָאבּ גְהַאט אִין זִינֶען דִי בְּהֵמָה זָאל זַיין אַקָרְבָּן אוֹבּ זִי וָועט אוּף שְׁטֵיין . בֵּית שַׁמַאי זָאגֶן עֶר הָט גְמֵיינְט אַז נָאר נִיט עֶר וָועט זִי אוּף שְׁטֶעלֶן זָאל זִי זַיין אַקָרְבָּן . אוּנ בֵּית הִלֵל זָאגֶן עֶר הָט גְמֵיינְט אַז זִי וָועט גָאר נִיט אוּף שְׁטֵיין זָאל זִיא זַיין אַקָרְבָּן אוּנ זִי אִיז דָאךְ אוּף גְשְׁטַאנֶן אִיז זִי נִיט קֵיין קָרְבָּן : ג (מָזְגוּ לוֹ אֶת הַכּוֹס) מֶען הָאט אִים דֶר לַאנְגְט אַכּוֹס וויין (וְאָמַר הֲרֵינִי נָזִיר מִמֶּנּוּ) אוּנ עֶר הָט גְזָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר פוּן אִים (הֲרֵי זֶה נָזִיר) אִיז עֶר אַנָזִיר . אָבֶּר אַז עֶר אִיז גְוֶוען שִׁיכּוֹר אוּנ הָאט גְזָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר פוּן דֶעם כּוֹס . הָט עֶר גְמֵיינְט נָאר פוּן דֶעם כּוֹס זָאל עֶר זַיין אַנָזִיר . עֶר זָאל נִיט מֶער שִׁיכּוֹר וָוערֶן אָבֶּר עֶר הָט נִיט גְמֵיינְט זִיךְ צוּ אַסֶרֶן פוּן וויין אִין גַאנְצֶן (מַעֲשֶׂה בְּאִשָּׁה אַחַת שֶׁהָיְתָה שְׁכּוּרָה) עֶס הָט גְטְרָאפֶן אַאִשָּׁה וָוס אִיז גְוֶוען שִׁיכּוֹר (וּמָזְגוּ לָהּ אֶת הַכּוֹס) אוּנ מֶען הָט אִיר דֶר לַאנְגְט אַכּוֹס וויין (וְאָמְרָה הֲרֵינִי נְזִירָה מִמֶּנּוּ) הָט זִיא גְזָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנְזִירָה:

נזיר ומעשה, כמי באשה אחת שפורש וכו' : ד הרי זה נזיר ואסור בכולם. ובהא כ"ע מודו מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל :

זה מותר. דהוי נדרי אונסים והוא אחד מארבעה נדרים שהתירו חכמים : ור' שמעון אוסר. דסבר ארבעה נדרים שהתירו חכמים צריכים שאלה לחכם ואין הלכה כר"ש בהני תרי בבי דמתני':

נזירה ממנו. אמרו חכמים לא נתכונה. אלא לומר הרי הוא עלי קרבן : ד הריני נזיר ע"מ שאהא שותה יין. ומיטמא למתים. הרי זה נזיר ואסור בכולן. יודע אני שיש נזירות. אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין. הרי זה אסור. ורבי שמעון מתיר. יודע אני שהנזיר אסור ביין. אבל סבור הייתי שחכמים מתירים לי. מפני שאין אני יכול לחיות אלא ביין. או מפני שאני קובר את המתים. הרי זה מותר. ור"ש אוסר : ה הריני נזיר ועלי לגלח נזיר. ושמע חבירו ואמר ואני. ועלי לגלח נזיר. אם היו פקחים מגלחים זה את זה. ואם לאו מגלחים נזירים אחרים :

אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין הרי זה אסור. דיין ותגלחת. וטומאה האמורים בנזיר הנזיר מאחד מהן נזיר בכולן: ור"ש מתיר. דסבר אינו נזיר עד שיזיר בכולן: או מפני שאני קובר מתים הרי

ה הריני נזיר ועלי לגלח נזיר. קבל עליו נזירות ועוד קבל עליו להביא קרבנו' על נזיר אחר ובא חבירו גם הוא ואמר כן: אם היו פקחים. כל א' פוטר את חבירו בקרבנותיו ואף ע"פ שבשעה שנדר הראשון לגלח

הרי

פון אים (אָמְרוּ חֲכָמִים לֹא נִתְכַּוְּנָה) האָבּן די חֲכָמִים גזאָגט זי האָט ניט מער געמיינט (אֶלָּא לוֹמַר) נאָר צו זאָגן (הֲרֵי הוּא עָלַי קָרְבָּן) דר בּוֹס זאָל זיין אָסוּר אויף מיר ווי אַקָרְבָּן . אָבּר ניט זי זאָל זיין אַנְזִירָה : ד (הֲרֵינִי נָזִיר עַל מְנָת שֶׁאֱהֵא שׁוֹתֶה יַיִן וּמִיטַּמֵּא לְמֵתִים) איך זאָל זיין אַנָזִיר אויף דעם תְּנַאי איך זאָל מעגן טרינקן וויין אונ מְטַמֵּא זיין צו מֵתִים (הֲרֵי זֶה נָזִיר) איז ער אַנָזִיר (וְאָסוּר בְּכוּלָּן) אונ ער איז אָסוּר אין אַלע זאַכן וואָס אַנָזִיר איז אָסוּר (יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁיֵּשׁ נְזִירוּת) ווען איך האָבּ גזאָגט איך זאָל זיין אַנָזִיר האָבּ איך גוואוסט אַז אַנָזִיר איז אָסוּר מְטַמֵּא זיין צו מֵתִים אונ ניט שערן: (אֲבָל אֵינִי יוֹדֵעַ שֶׁהַנָּזִיר אָסוּר בְּיַיִן) אָבּר איך האָבּ ניט גוואוסט אַז אַנָזִיר טאָר ניט טרינקן וויין (הֲרֵי זֶה אָסוּר) טאָר ער ניט טרינקן וויין אונ ר"ש (מַתִּיר) זאָגט ער מעג טרינקן וויין (יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהַנָּזִיר אָסוּר בְּיַיִן) ווען איך האָבּ גזאָגט איך זאָל זיין אַנָזִיר האָבּ איך גוואוסט אַז אַנָזִיר טאָר ניט טרינקן וויין (אֲבָל סָבוּר הָיִיתִי) איך האָבּ אָבּר גמיינט (שֶׁחֲכָמִים מַתִּירִין לִי) אַז די חֲכָמִים וועלן מיר מַתִּיר זיין (מִפְּנֵי שֶׁאֵין אֲנִי יָכוֹל לִחְיוֹת אֶלָּא בְּיַיִן) ווייל איך קען ניט לעבּן נאָר מיט וויין (אוֹ) אָדר ער זאָגט איך האָבּ גימיינט די חֲכָמִים וועלן מיר מַתִּיר זיין צו מְטַמֵּא זיין צו מֵתִים (מִפְּנֵי) ווייל מיין פַּרְנָסָה איז (שֶׁאֲנִי קוֹבֵר אֶת הַמֵּתִים) איך בּאגראָבּ מֵתִים (הֲרֵי זֶה מוּתָּר) מעג ער טרינקן וויין אונ מְטַמֵּא זיין צו מֵתִים (וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹסֵר) אונ רַבִּי שִׁמְעוֹן זאָגט ער טאָר ניט טרינקן וויין אונ ניט מְטַמֵּא זיין צו מֵתִים : ה (הֲרֵינִי נָזִיר וְעָלַי לְגַלֵּחַ נָזִיר) איך זאָל זיין אַנָזִיר אונ איך זאָל בּריינגן קָרְבָּנוֹת פאַר איין אַנדר נָזִיר אַז ער וועט זיך אָפּ שערן (וְשָׁמַע חֲבֵרוֹ) אונ זיין חַבֵר האָט גיהערט (וְאָמַר וַאֲנִי) אונ האָט גזאָגט איך זאָל אויך זיין אַנָזִיר (וְעָלַי לְגַלֵּחַ נָזִיר) אונ איך זאָל אויך בּריינגן קָרְבָּנוֹת פאַר איין אַנדר נָזִיר אַז ער וועט זיך אָפּ שערן (אִם הָיוּ פִּקְחִים) אויבּ זיי זענן קלוג (מְגַלְּחִים זֶה אֶת זֶה) בּריינגן זייא קָרְבָּנוֹת איינר פר דעם אַנדרן ווען זיי שערן זיך אָפּ (וְאִם לָאו) אונ אויבּ זיי זענן ניט קלוג אונ יעדר האָט שוין גבּראַכט איינע קָרְבָּנוֹת (מְגַלְּחִים נְזִירִים אֲחֵרִים) בּריינגן זיי קָרְבָּנוֹת פר אַנדרע נְזִירִים וואָס שערן זיך

ו הרי עלי לגלח חצי נזיר ושמע חבירו ואמר · ואני עלי לגלח חצי נזיר · זה מגלח נזיר שלם וזה מגלח נזיר שלם. דברי ר"מ · וחכמים אומרים זה מגלח חצי נזיר · וזה מגלח חצי נזיר : ז הריני נזיר לכשיהיה לי בן · ונולד לו בן · הרי זה נזיר · נולד לו בת · טומטום · ואנדרוגינוס אינו נזיר · אם אמר כשאראה כשיהיה לי ולד · אפילו נולד לו בת . טומטום · ואנדרוגינס · הרי זה נזיר : ח הפילה אשתו · אינו נזיר · רבי שמעון אומר יאמר אם היה בן קיימא · הרי אני נזיר חובה. ואם לאו הרי אני נזיר נדבה · חזרה וילדה · הרי זה נזיר ·

לגלח נזיר אלמא לא הוה הוי נזיר": ו [זה מגלח נזיר שלם] וזה מגלח נזיר שלם דברי ר"מ . ר"מ לטעמיה דסבר תפוס לשון ראשון וכי אמר הרי עלי לגלח. תגלחת שלימה קאמר. וכי הדר קאמר חצי נזיר לאו כל כמיני' למהדר ביה אפי' תוך כדי דיבור ורבנן סברי כדי ופסחו עמו סוף והויא כאו' חצי קרבנות של נזיר עלי שאינו חייב אלא חצי קרבנות של נזיר והלכה כחכמים : ז ונולד לו בן ה"ז נזיר · דבלשון בני אדם לא מקרי בן אלא זכר· ולא נקבה ולא טומטום ואנדרוגינוס. ולד מיקרי

אפי' נקבה וטומטום ואנדרוגינוס : ח הפילה אשתו · ולא ידע אי בר קיימא הוא אי נפל הוא : אינו נזיר . ומתני' ר' יהודה היא דאמר לא מחית איניש נפשיה אספיקא וכי אמר כשיהי' לי ולד . על ולד ודאי קאמר : רש"א יאמר אם היה בן קיימא וכו' . ר"ש כבר ספק נזירות להחמיר הלכך צריך להיות נזיר מספק ומתנה ואומר אם בן קיימא הוא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה ומגלח ומביא קרבנותיו לסוף שלשים יום . ובלא תנאי לא היה יכול להביא קרבן מספק . ואין הלכה כר"ש : חזרה וילדה

הרי

אפ : ו (הרי עלי לגלח חצי נזיר) איך נעם אויף מיר איך זאל ברענגען העלפט קרבנות ווי אנזיר דארף ברענגען ווען ער שערט זיך אפ (ושמע חברו) אונ זיין חבר האט געהערט (ואמר) אונ האט געזאגט (ואני עלי לגלח חצי נזיר) אונ איך נעם אויך אויף מיר צו ברענגען העלפט קרבנות ווי אנזיר דארף ברענגען ווען ער שערט זיך אפ (זה מגלח נזיר שלם) דער שערט זיך אפ אונ ברענגט דיא גאנצע קרבנות וואס אנזיר דארף ברענגען (וזה מגלח נזיר שלם) אונ דער שערט זיך אפ אונ ברענגט די גאנצע קרבנות וואס אנזיר דארף ברענגען (דברי רבי מאיר) אזו זאגט רבי מאיר (וחכמים אומרים) אונ די חכמים זאגן (זה מגלח חצי נזיר) דער שערט זיך אפ אונ ברענגט קרבנות אהעלפט ווי אנזיר דארף ברענגען (וזה מגלח חצי נזירות) אונ דער שערט זיך אפ אונ ברענגט קרבנות אהעלפט ווי אנזיר דארף ברענגען אזו ווי זיי האבן אנדר גטאן זאלן זיי בצאהלן : ז (הריני נזיר לכשיהיה לי בן) איך זאל זיין אנזיר אז איך וועל האבן אזוהן (ונולד לו בן) אונ עס איז אים גבאהרן אזוהן (הרי זה נזיר) דארף ער זיין אנזיר (נולד לו בת) אז עס איז צו אים גבארן גוואהרן אטאכטער אדר (טומטום ואנדרוגינוס) אקינד וואס עס איז אספק צו ער איז אזכר צו אנקבה (אינו נזיר) דארף ער ניט זיין קיין נזיר (אם אמר) אוב ער האט גזאגט (כשאראה) אז איך וועל זעהן (כשיהיה לי ולד) אז איך וועל האבן אקינד זאל איך זיין אנזיר (אפילו נולד לו בת) אפילו עס איז גבארן גוואהרן צו אים אטאכטר אדר טומטום ואנדרוגינוס (הרי זה נזיר) זאל ער זיין אנזיר : ח (הפילה אשתו) אז דם ווייב האט מפיל גוועזן (אינו נזיר) דארף ער ניט זיין קיין נזיר · רבי שמעון זאגט (יאמר) ער זאל זאגן (אם היה בן קיימא) אוב דס איז גוועזן אלעבדיג קינד (הרי אני נזיר חובה) מוז איך זיין אנזיר דורך מיין נדר (ואם לאו) אונ אוב דס איז ניט גוועזן קיין לעבדיג קינד (הרי אני נזיר נדבה) זאל איך זיין אנזיר אן אנדר (חזרה וילדה) נאך דעם מפלן האט זי גהאט אלעבדיג קינד (הרי זה נזיר) זאל ער איצט זיין אנזיר פר דעם

נדר

הרי זה נזיר · הכי לא נהג נזירות מחמת הספק. ועכשיו שילדה ולד של קיימא חלה נזירות ולדברי ר"ש צריך לחזור ולהתנזר דשמא הראשון היה ולד של קיימא: ט הריני נזיר ונזיר לכשיהי׳ לי בן. מי שקבל עליו נזירות סתם. ועוד קבל נזירות אחרת כשיהי׳ לו בן: משלים את שלו. תחלה ומגלח ומביא קרבן ואחר כך מונה את של בנו: הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר. שקבל עליו תחלה נזירות בנו: התחיל מונה את שלו ואחר כך נולד לו בן. קודם שישלמו שלשים יום: מניח את שלו ומונה את של בנו. דכיון שקבל עליו נזירות בנו תחלה. מיד כשנולד לו בן צריך להניח את שלו ולמנות של בנו ואח"כ משלים את שלו:

ר"ש אומר יאמר אם הראשון בן קיימא הראשון חובה. וזו נדבה. ואם לאו. הראשון נדבה. וזו חובה: ט הריני נזיר. ונזיר כשיהיה לי בן. התחיל מונה את שלו. ואח"כ נולד לו בן. משלים את שלו ואחר כך מונה את של בנו. הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר. התחיל מונה את שלו. ואח"כ נולד לו בן. מניח את שלו. ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו: י הריני נזיר לכשיהא לי בן. ונזיר מאה יום. נולד בן. עד שבעים. לא הפסיד כלום. לאחר שבעים. סותר

י עד שבעים לא הפסיד כלום. שכשהוא מפסיק נזירתו ומונה נזירות בנו ומגלח וחוזר ומשלים את שלו לתשלום נזירתו מן הע׳ שמנה כבר עד המאה

נדר. רבי שמעון זאגט (יאמר) ער זאל זאגן (אם הראשון בן קימא) אוב דם פריערדיגע קינד איז געוועז אלעבדיגע (הראשון חובה) איז דם ערשטע נזירות מיינע געוועז אמוז דורך דעם נדר (וזו נדבה) אונ די איצטגע נזירות זאל זיין אנדבה (ואם לאו) אונ אוב דם ערשטע קינד איז ניט געוועז-קיין לעבדיגע (הראשון נדבה) די ערשטע נזירות איז געוועז אנדבה (וזו חובה) אונ די נזירות איז אחוב פאר דעם נדר : ט (הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן) איך זאל זיין אנזיר אונ אז איך וועל האבן אקינד זאל איך זיין נאך אמאל אנזיר (התחיל מונה את שלו) ער הט אנגהובן צו ציילן זיינע נזירות (ואחר כך נולד לו בן) דר נאך איז אים גבארן גווארן אזוהן (משלים את שלו) לאזט ער אום זיינע נזירות אונ שערט זיך אפ אונ ברייננט קרבנות (ואחר כך מונה את של בנו) דר נאך ציילט ער נזירות פאר זיין זון (הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר) איך זאל זיין אנזיר אז איך וועל האבן אזון. אונ איך זאל זיין נאך אמאל אנזיר פר זיך (התחיל מונה את שלו) ער הט אנגהובן צו ציילן זיינע נזירות. אונ הט אפ גציילט למשל צעהן טאג (ואחר כך נולד לו בן) דר נאך איז צו אים גבארן גווארן אזון (מניח את שלו) לאזט ער אוועק זיינע נזירות (ומונה את של בנו) אונ ציילט די נזירות פר זיין זוהן. ביז דרייסג טאג (ואחר כך משלים את שלו) דר נאך דר ציילט ער דיא טעג . צו זיינע נזירות אונ שערט זיך אפ אונ ברייננט צוויי ערליי קרבנות פאר זיינע נזירות אונ פר די נזירות פון זיין זוהן : י (הריני נזיר כשיהא לי בן) איך זאל זיין אנזיר אז איך וועל האבן אזון (ונזיר מאה יום) אונ אוסר די נזירות זאל איך זיין אנזיר הונדערט טאג . אונ ער הט אנגהובן צו ציילן זיינע נזירות (נולד לו בן עד שבעים) אוב דר זון איז צו אים גבארן גווארן איידר ער הט אפ גציילט זיבציג טאג. ציילט ער אין מיטן זיינע נזירות. דרייסג טאג פר די נזירות פון זיין זון דר נאך ציילט ער צו דרייסג טאג צו די זיבעציג עס זאל ווערן הונדערט אונ (לא הפסיד כלום) ער האט גאר גיט שאדין דער פון וואס ער האט מפסיק געווען זיינע נזירות (לאחר שבעים) אבער אז ער

יותר שבעים . שאין תגלחת פחות משלשים יום :

פרק ג **מי** שאמר הריני נזיר . מגלח יום שלשים ואחד · ואם גלח ליום שלשים · יצא · הריני נזיר שלשים יום . אם גלח ליום שלשים · לא יצא : **ב** מי שנזר שתי נזירות · מגלח את הראשונה · יום שלשים ואחד · ואת השניה יום ששים ואחד . ואם גלח את הראשונה יום שלשים מגלח את השניה יום ששים · ואם גלח יום ששים חסר אחד . יצא · וזו עדות העיד רבי פפיים . על מי שנזר שתי נזירות · שאם גלח את הראשונה

כמאה שגדל הם ל' יום נמצא בין תגלחת של נזירות בנו לתגלחת של תשלום נזירתו ל' יום ואינו מפסיד כלום . אבל מגלח יותר משבעים יום קודם שהתחיל בנזירות בנו ובא להפסיק נזירותו כדי להתחיל נזירות בנו כשיגלח על נזירות בנו ובא לשלים נזירתו עד מאה יום שגדל. נמצאו פחות משלשים יום בין תגלחת של נזירות בנו לתגלחת של נזירתו ואי אפשר לסיום בין תגלחת לתגלחת פחות מל' יום ונמצא מפסיד כל אותן הימים שמגלח יותר מע' :

פרק ג **מי** שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד . דסתם נזירות שלשים יום : ואם גלח יום שלשים יצא . דמקצת היום ככולו : הריני נזיר שלשים יום אם גלח יום ל' לא יצא . דהואיל ופי' שלשים יום שלמים קאמר : ואם

הָאט אָפּ גְצֵיילְט מֶער וִויא זִיבְּצִיג טָאג . דְהַיְינוּ אַכְצִיג טָאג . דֶר נָאךְ אִיז גְבָּארְן צוּ אִים אַזוּן . אוּנ עֶר אִיז מַפְסִיק דִיא נְזִירוּת אוּנ צֵיילְט דְרַייסָג טָאג פַאר דִי נְזִירוּת פוּן זַיין זוּן אוּנ שֶׁערְט זִיךְ אָפּ נָאךְ דִי נְזִירוּת פוּן זוּן . אַז עֶר וִויל דֶער נָאךְ צוּ צֵיילֶען זַיינֶע נְזִירוּת (סוֹתֵר שִׁבְעִים) צוּ וַוארְפְט עֶר פוּן דִיא אָפּ גְצֵיילְטֶע בִּיז זִיבֶּעצֶג . אוּנ דֶער צֵיילְט צוּ זַיינֶע נְזִירוּת גַאנְצֶע דְרַייסָג טָאג (שֶׁאֵין תִּגְלַחַת פָּחוּת מִשְּׁלֹשִׁים יוֹם) אַנָזִיר טָאר נִיט אָפּ שֶׁערֶן הָאר וָואס הָאבֶּן גְוואקְסֶן וֵוינִיגֶער וִויא דְרַייסָג טָאג . דַארִיבֶּער מוּז עֶר אַייבֶּג צֵיילֶן נָאךְ דֶעם וִויא עֶר שֶׁערְט זִיךְ אָפּ פַאר דֶעם זוּהְנְס נְזִירוּת דְרַייסָג טָאג בִּיז עֶר נֶעמְט זִיךְ אָפּ שֶׁערֶן צוּא זַיינֶע נְזִירוּת . הָאט עֶר הָאךְ שָׁאדְן דִי טֶעג וָואס עֶר הָאט גְצֵיילְט מֶער וִויא זִבֶּעצֶג :

פרק ג (מִי שֶׁאָמַר הֲרֵינִי נָזִיר) וֶוער עֶס זָאגְט עֶר זָאל זַיין אַנָזִיר (מְגַלֵּחַ יוֹם שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד) שֶׁערְט עֶר זִיךְ אָפּ דֶעם אֵיין אוּנ דְרַייסִיגְסְטִין טָאג (וְאִם גִּלַּח לְיוֹם שְׁלֹשִׁים יָצָא) אוּנ אוּבּ עֶר הָט זִיךְ אָפּ גִישׁוֹרֶן דֶעם דְרַייסִיגְסְטֶן טָאג אִיז אוֹךְ גוּט . אָבֶּר אַז עֶר זָאגְט בְּפֵירוּשׁ (הֲרֵינִי נָזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם) אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר דְרַייסָג טָאג (אִם גִּלַּח לְיוֹם שְׁלֹשִׁים) אוּבּ עֶר הָט זִיךְ אָפּ גְשׁוֹרֶן דֶעם דְרַייסִגְסְטֶן טָאג (לֹא יָצָא) הָט עֶר נִיט יוֹצֵא גְוֶוען: ב (מִי שֶׁנָּזַר שְׁתֵּי נְזִירוּת) אַז עֶר הָט אַנֶּדֶר גְטָאן עֶר זָאל זַיין צְוַויי מָאל אַנָזִיר (מְגַלֵּחַ אֶת הָרִאשׁוֹנָה) שֶׁערְט עֶר זִיךְ אָפּ צוּ דִי עֶרְשְׁטֶע נְזִירוּת (יוֹם שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד) דֶעם אֵיין אוּנ דְרַייסִגְסְטֶן טָאג (וְאֶת הַשְּׁנִיָּה) אוּנ צוּ דִי אַנְדֶרֶע נְזִירוּת (יוֹם שִׁשִּׁים וְאֶחָד) דֶעם אֵיין אוּנ זֶעכְצִיגְסְטֶן טָאג (וְאִם גִּילַּח אֶת הָרִאשׁוֹנָה) אוּנ אוּבּ עֶר הָט זִיךְ אָפּ גְשׁוֹרֶן צוּ דִי עֶרְשְׁטֶע נְזִירוּת (יוֹם שְׁלֹשִׁים) דֶעם דְרַייסִגְסְטֶן טָאג (מְגַלֵּחַ אֶת הַשְּׁנִיָּה) שֶׁערְט עֶר זִיךְ צוּ דִי צְוַוייטֶע נְזִירוּת (יוֹם שִׁשִּׁים) דֶעם זֶעכְצִיגְסְטֶן טָאג (וְאִם גִּילַּח יוֹם שִׁשִּׁים חָסֵר אֶחָד) אוּנ אוּבּ עֶר הָאט זִיךְ אָפּ גְשׁוֹרֶן צוּ זֶעכְצִיג וֵוינִיגֶער אֵיינְס דָאס הֵייסְט דֶעם נַיין אוּנ פוּפְצִיגְסְטֶן טָאג (יָצָא) אִיז עֶר יוֹצֵא (וְזוּ עֵדוּת הֵעִיד רַבִּי פַּפַּיִים) אוּנ דָס הָט רַבִּי פַּפַּיִים עֵדוּת גְזָאגְט (עַל מִי שֶׁנָּזַר שְׁתֵּי נְזִירוּת) אוֹיף דֶעם וָואס הָט אַנְדֶר גְטָאן עֶר זָאל זַיין צְוַויי מָאל אַנָזִיר (שֶׁאִם גִּלַּח אֶת הָרִאשׁוֹנָה) אוּבּ עֶר הָט זִיךְ אָפּ גְשׁוֹרֶן צוּ דִי עֶרְשְׁטֶע נְזִירוּת (יוֹם שְׁלֹשִׁים) דֶעם

הראשונה שלשים יום. מגלח את השניה יום ששים. ואם גלח ליום ששים חסר אחד יצא. שיום שלשים עולה לו מן המנין: **ג** מי שאמר הריני נזיר· נטמא יום שלשים. סותר את הכל· רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה· הריני נזיר שלשים יום· נטמא יום שלשים· סותר את הכל: **ד** הריני נזיר מאה יום· נטמא יום מאה. סותר את הכל. רבי אליעזר אומר. אינו סותר אלא שלשים. נטמא יום מאה

ב ואם גלח יום ששים חסר א' יצא. ביום שלשים של הראשונה נמנה גם מן הנזירות השניה נמצאו שלשים יום של נזירות שניה כלים בששים חסר א': **ג נטמא יום שלשים סותר את הכל.** שהרי נטמא בתוך ימי הנזירות ולא אמרי' דיום ל' עולה לכאן ולכאן דמקצת היום ככולו אלא כשגלח והביא קרבנותיו בו ביום: **ר"א אומר אינו סותר אלא שבעה.** דסבירא ליה אמרינן מקצת היום ככולו וכאילו נטמא לאחר מלאת וטומאה דלאחר מלאת לר"א אינה סותרת אלא שבעה: **הריני נזיר שלשים יום נטמא יום ל' סותר את הכל.** בין לר"א בין לרבנן דכיון דאמר הריני נזיר שלשים יום הכל מודים דל' יום שלמים בעינן· ולא אמרינן בהא מקצת היום ככולו. ור"א דסבירא ליה שהנטמא ביום מלאת ממש סותר שלשים בלבד ואינו סותר הכל יליף לה מקרא, דכתיב (במדבר ו') וזאת תורת הנזיר. ביום מלאת נטמא ביום מלאת תן לו תורת הנזיר כלומר סתם נזירות שלשים יום הכא שאמר הריני נזיר ל' יום ונטמא ביום שלשי' שהוא יום מלאת לכי סתר כל השלשים סתר את הכל ורבנן נמי דפליגי עליה דר"א ואמרו שהנטמא ביום מלאת סותר את הכל ואפי' מנה כמה ימים הכא כי אמר הריני נזיר שלשים יום ונטמא ביום מלאת לכי נמי סתר שלשים סתר את הכל הלכך בין לר"א בין לרבנן סותר את הכל ובכל הא דאפליגו ר"א וחכמים הלכ' כחכמים: **ד הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר את הכל.** רבנן לטעמייהו דאמרי נטמא יום מלאת. כאילו נטמא בתוך זמנו וסותר את הכל: **ר"א אומר לא סתר אלא ל'.** דסבירא ליה נטמא ביום מלאת אינו סותר אלא שלשים: **נטמא יום מאה ואחד.** לרבנן סותר שלשים דגזרו יום מאה ואחד שהוא יום תגלחת אטו יום מאה. ומכל

מקום

דְרַייסִגְסְטְן טָאג (מְגַלֵּחַ אֶת הַשְּׁנִיָּה) שֶׁערְט עֶר זִיךְ צוּ דִי אַנְדֶרֶע נְזִירוּת (יוֹם שִׁשִּׁים) דֶעם זֶעכְצִגְסְטְן טָאג (וְאִם גִּלַּח לְיוֹם שִׁשִּׁים חָסֵר אֶחָד) אוּנ אוּב עֶר הָט זִיךְ אָפּ גְשׁוֹירְן צוּ זֶעכְצִיג וֵויינִגֶר אֵיינְס דָס הַייסְט דֶעם נַיין אוּנ פוּפְצִגְסְטְן טָאג (יָצָא) אִיז עֶר יוֹצֵא (שֶׁיּוֹם שְׁלֹשִׁים עוֹלֶה לוֹ מִן הַמִּנְיָן) וָוארוּם דֶער דְרַייסִגְסְטֶער טָאג וֶוערְט גְרֶעכְנְט צוּ דִי אַנְדְרֵי נְזִירוּת אוֹךְ : ג (מִי שֶׁאָמַר הֲרֵינִי נָזִיר) וֶוען אֵיינֶר זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר (נִטְמָא יוֹם שְׁלֹשִׁים) אַז עֶר אִיז טָמֵא גְוָוארְן דֶעם דְרַייסִגְסְטְן טָאג (סוֹתֵר אֶת הַכֹּל) צוּ וַוארְפְט עֶר דִי גַאנְצֶע נְזִירוּת . אוּנ עֶר דַארְף צֵיילְן נָאךְ אַמָאל דְרַייסִג טֶעג נְזִירוּת אָן טוּמְאָה . רַבִּי אֱלִיעֶזֶר זָאגְט (אֵינוֹ סוֹתֵר אֶלָּא שִׁבְעָה) עֶר צוּ וַוארְפְט נִיט מֶער וִוי זִיבְּן טֶעג. עֶר דַארְף צוּ צֵיילְן נָאךְ זִיבְּן טָאג אָן טוּמְאָה (הֲרֵינִי נָזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם) אַז עֶר זָאגְט בְּפֵירוּשׁ אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר דְרַייסִג טֶעג (נִטְמָא יוֹם שְׁלֹשִׁים) אַז עֶר אִיז טָמֵא גְוָוארְן דֶעם דְרַייסִגְסְטְן טָאג (סוֹתֵר אֶת הַכֹּל) צוּ וַוארְפְט עֶר דִי גַאנְצֶע נְזִירוּת : ד (הֲרֵינִי נָזִיר מֵאָה יוֹם) אִיךְ וָואל זַיין אַנָזִיר הוּנְדֶערְט טֶעג (נִטְמָא יוֹם מֵאָה) אוּנ עֶר אִיז טָמֵא גְוָוארְן דֶעם הוּנְדֶרְטְן טָאג (סוֹתֵר אֶת הַכֹּל) צוּ וַוארְפְט עֶר דִי גַאנְצֶע נְזִירוּת . אוּנ צֵיילְט נָאךְ אַמָאהל הוּנְדֶרְט טֶעג נְזִירוּת אָן טוּמְאָה . רַבִּי אֱלִיעֶזֶר זָאגְט (אֵינוֹ סוֹתֵר אֶלָּא שְׁלֹשִׁים) עֶר צוּ וַוארְפְט נִיט מֶער וִוי דְרַייסִג טָאג . עֶר דַארְף צוּ צֵיילְן נָאךְ דְרַייסִג טָאג אָן טוּמְאָה (נִטְמָא יוֹם מֵאָה

מקום לא החמירו עליו לעשותו כיום מאה שהוא יום מלאת שהוא סותר את הכל וגזרו שיסתור סתם נזירות שהוא שלשים יום בלבד: **ור"א אומר אינו סותר אלא שבעה.** ואזדא לטעמיה דאפי' ביום שלשים לא גזר באומר הריני נזיר סתם: **ה ואינו מביא קרבן טומאה.** דכי כתיב קרבן טומאה. בנזיר טהור שנטמא הוא דכתיב ומכל מקום אם התרו בו חייב מלקות: **יצא ונכנס עולין לו מן המנין. ומביא קרבן טומאה.** הא מנהיגין מפרשא בגמרא הכי יצא מבית הקברות והזה שלישי ושביעי וטבל וטהר מטומאתו והתחיל למנות ימי נזירתו אע"פ שחזר ונכנס אח"כ לבית הקברות עולין לו מן המנין אלו הימים שמנה אחר שטהר הואיל והפסיקה טהרה בין הימים הראשונים שנזר והוא בבית הקברות ובין אלו הימים האחרונים ואע"פ שחזר ונכנס לבית הקברות טומאת בית הקברות אינה סותרת מנין הימים שמנה בטהרה שאין סותר בנזיר אלא שנים עשר טומאות האמורות בו. והאי דקאמר תו ומביא קרבן טומאה. הכי קאמר אם נטמא שוב באחת מן הטומאות שהנזיר מגלח מביא קרבן טומאה וסותר: **ר"א אומר לא בו ביום.** כלומר אם בו ביום שטבל וטהר. בו ביום נטמא באחת מן הטומאות שהנזיר מגלח. אינו סותר אותו היום דכתיב והימים הראשונים יפלו אין הטומאה סותרת עד שיהיו לו ב' ימים של נזירות מנויין והוא הדין בנזיר בטהרה שנטמא ביום ראשון של מנין נזירתו שאין הטומאה סותרת אותו היום אלא

מאה ואחד. סותר שלשים יום. ר"א אומר. אינו סותר אלא שבעה:

ה מי שנזר והוא בבית הקברות. אפילו היה שם שלשים יום. אין עולין לו מן המנין. ואינו מביא קרבן טומאה. יצא ונכנס עולין לו מן המנין ומביא קרבן טומאה. רבי אליעזר אומר לא בו ביום. שנאמר (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו. עד

וְאֶחָד) אוב ער איז טָמֵא גְוָוארֶן דֶעם טָאג פוּן הוּנְדֶרְט אוּנ אֵיינְס (סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם) צוּ וַוארְפְט ער דְרַייסִיג טָאג. רִבִּי אֱלִיעֶזֶר זָאגְט (אֵינוֹ סוֹתֵר אֶלָא שִׁבְעָה) ער צוּ וַוארְפְט נִיט מֶער וִויא זִיבֶּן טָאג: ה (מִי שֶׁנָזַר וְהוּא בְּבֵית הַקְבָרוֹת) ער הָט גְטָאן אַנֶדֶר ער זָאל זַיין אַנָזִיר אוּנ ער אִיז גְוֶועזְן אוֹיף אַבֵּית הַקְבָרוֹת אֲפִילוּ (הָיָה שָׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם) ער אִיז גְוֶועזְן אוֹיף דֶעם בֵּית הַקְבָרוֹת דְרַייסִיג טָאג (אֵין עוֹלִין לוֹ מִן הַמִנְיָן) וֶוערֶן זֵיי אִים נִיט גְרֶעכוּנְט אִין צָאהל פוּן דִי נְזִירוּת (וְאֵינוֹ מֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה) אוּנ ער דַארְף נִיט בְּרֵיינְגֶן דִי קָרְבָּנוֹת וָוס אַנָזִיר טָמֵא דַארְף בְּרֵיינְגֶן. וַוייל ער אִיז נָאךְ גָאר נִיט גְוואָרְן קֵיין נָזִיר (יָצָא) אַז ער אִיז אַרוֹיס גְגַאנְגֶן פוּן בֵּית אַקְבָרוֹת אוּנ מֶען הָט אוֹיף אִים גִישְׁפְּרֵיינְגְט דִי וַואסֶר פוּן דִי פָּרָה אֲדוּמָה אוּנ הָט זִיךְ טוֹבֵל גְוֶועזְן אוּנ אִיז גְוָוארְן טָהוֹר אוּנ הָט אָנְגִיהוֹיבְּן צוּ צֵיילֶן דִי נְזִירוּת [אוּנ הָט אָפּ גְצֵיילְט לְמָשָׁל צֶעהֶן טָאג] (וְנִכְנַס) אוּנ אִיז נָאךְ אַמָאל אַריין גְגַאנְגֶן אִין בֵּית הַקְבָרוֹת (עוֹלִין מִן הַמִנְיָן) וֶוערֶן דִי צֶעהֶן טָאג אַריין גִירֶעכוּנְט אִין צָאהל פוּן דִי נְזִירוּת. אַז ער וֶועט אַרוֹיס גֵיין פוּן בֵּית אַקְבָרוֹת אוּנ וֶועט טָהוֹר וֶוערֶן זָאל ער צוּ צֵיילֶן בִּיז צוּם סוֹף נְזִירוּת צוּ יֶענֶע צֶעהֶן (וּמֵבִיא קָרְבַּן טוּמְאָה) אוּנ אוֹב ער הָט זִיךְ אָן גֶערִירְט אָן אַמֵת דַארְף ער בְּרֵיינְגֶן קָרְבָּנוֹת וָואס אַנָזִיר טָמֵא בְּרֵיינְגְט אוּנ צוּ וַוארְפְט דִי עֶרְשְׁטֶע נְזִירוּת. רִבִּי אֱלִיעֶזֶר זָאגְט (לֹא בּוֹ בַּיוֹם) אוֹב ער אִיז טָמֵא גְוָוארֶן דֶעם עֶרְשְׁטְן טָאג פוּן דִי נְזִירוּת. אָדֶר דֶעם עֶרְשְׁטְן טָאג וִוי ער הָאט זִיךְ טוֹבֵל גְוֶועזְן נָאךְ דֶר טוּמְאָה פוּן נְזִירוּת אִיז ער נָאךְ אַמָאל טָמֵא גְוָוארֶן. צוּ וַוארְפְט ער נִיט דֶעם טָאג. נָאר דֶר טָאג וֶוערְט צוּ גְרֶעכוּנְט צוּם חֶשְׁבּוֹן פוּן נְזִירוּת (שֶׁנֶאֱמַר וְהַיָמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ) וָוארוּם עֶס שְׁטֵייט

אלא משלים עליו מנין ימי נזירתו והלכה כר' אליעזר : ן והשלים את נזירתו ואח"כ בא לארץ . שאין נזירות נוהגת אלא בארץ משום טומאת ארץ העמים ומי שנדר נזיר בחוצה לארץ מחייבין אותו לעלות לא"י ולהיו' נוהג שם נזירותו: בתחלה. צריך לנהוג בא"י כמנין הימים שנדר בנזירות והימי' שנהג בנזירות בח"ל כאילו לא נהג בהם נזירות כלל: אמר ר"י לא היתה נזירה

אלא ארבע עשרה שנה . רבי יהודה סבירא ליה כר"א דאמר לעיל בפרקין הנטמא ביום מלאת אינו סותר אלא שלשים יום ומשום הכי קאמר דהילני המלכה שנטמאה בסוף ארבע עשרה שנה שהיה ביום מלאת לא סתרה הכל ולא הוצרכ' למנות עוד שבע שנים אחרות אלא ל' יום בלבד ולפי שלא היתה שנה שלימה לא מנאה בחשבון והרי כאילו אמר לא היתה נזירה אלא

עד שיהיו לו ימים ראשונים : ן מי שנזר נזירות הרבה . והשלים את נזירתו · ואחר כך בא לארץ · בית שמאי אומרים נזיר שלשים יום. וב"ה אומרים נזיר בתחלה. מעשה בהילני המלכה. שהלך בנה למלחמה. ואמרה אם יבא בני מן המלחמה בשלום · אהא נזירה שבע שנים · ובא בנה מן המלחמה. והיתה נזירה שבע שנים · ובסוף שבע שנים עלתה לארץ . והורוה ב"ה שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות · ובסוף שבע שנים נטמאת · ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה. אמר ר' יהודה לא היתה נזירה

אין דר תורה די ערשטע טעג זאלן אוועק פאלן (עד שיהיו לו ימים ראשונים) סייען ער זאל האבן טעג [דס איז ניט ווייניגר ווי צוויי] זיי פאלן אוועק . אבר איין טאג פאלט ניט אוועק : ן (מי שנזר נזירות הרבה) ווער עס הט אנגדר גטאן ער זאל זיין אנזיר פיל מער ווי דרייסג טעג (והשלים את נזירתו) אונ ער הט אוס גלאזן די נזירות אין חוץ לארץ (ואחר כך בא לארץ) דר נאך איז ער גקומן אין ארץ ישראל . בית שמאי זאגן (נזיר שלשים יום) ער זאל זיין נאך אמאל אנזיר אין ארץ ישראל דרייסג טעג דר נאך וועט ער ברייגגן קרבנות . ווארום די נזירות פון חוץ לארץ ווערט ניט גרעכונט מען זאל אוף זייא ברייננגן קרבנות . אונ בית הלל זאגן (נזיר בתחלה) ער זאל זיין אנזיר אין ארץ ישראל פון אנהייב אן אוף ווי פיל טעג ער הט גטאן אנדר אזו לאנג זאל ער זיין אנזיר אין ארץ ישראל (מעשה בהילני המלכה) עס הט זיך גטראפן ביי די מלכה הילני (שהלך בנה למלחמה) איר זון איז גגאנגן אויף דר מלחמה (ואמרה אם יבא בני מן המלחמה בשלום) הט זי גזאגט אוב מיין זון וועט קומן בשלום פון דר מלחמה (אהא נזירה שבע שנים) זאל איך זיין אנזירה זיבן יאהר (ובא בנה מן המלחמה) אונ איהר זוהן איז גקומן פון דר מלחמה (והיתה נזירה שבע שנים) אונ זי איז געווען אנזירה זיבן יאר (ובסוף שבע שנים עלתה לארץ) אונ אין סוף זיבן יאר איז זי גקומן אין ארץ ישראל (והורוה בית הלל) האבן בית הלל גיפסקנת (שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות) זי זאל זיין אנזירה אנדרע זיבן יאהר (ובסוף שבע שנים נטמאת) אונ אין סוף זיבען יאר איז זי טמא געווארן דארף זי זיין אנזירה אנדרע זיבן יאר (ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה) איז גפונן געווארן אז זיא איז געוועז אנזירה איין אונ צוואנצג יאהר (אמר רבי יהודה) הט רבי יהודה גזאגט (לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה) זיא איז ניט מער געווען אנזירה נאר פערצעהן יאהר . זיבען יאהר אין חוץ לארץ אונ זיבן יאר אין ארץ ישראל אונ נאך דרייסיג טעג ווייל זיא איז טמא געווארן דעם טאג וואס די

אלא ארבע עשרה שנה ושלשים יום : ז אלו מעידים שנדר שתים . שתי נזירות ואלו מעידים שנדר חמש באותה שעה שהם אומרים שנדר שתים אלו מעידים שנדר חמש נזירות והוא אומר שלא נדר כלל :
ב"ש אומרי' נחלק' העדות . הואיל ומכחישות זו את זו נתבטלו דבריהם ואין כאן עדות כלל :
ובה"א יש בכלל חמש שתים . ויהא נזיר שתים :

נזירה אלא ארבע עשרה שנה: ז מי שהיו שתי כתי עדים מעידים אותו. אלו מעידים שנזר שתים· ואלו מעידי' שנזר חמש· ב"ש אומרים נחלקה העדות · ואין כאן נזירות. ובית הלל אומרים יש בכלל חמש שתים שיהא נזיר שתים :

פרק ד מי שאמר הריני נזיר . כלם נזירים . והוא שהתפיס כל אחד מהן בתוך דברי חבירו בכדי שאילת שלום תלמיד לרב . שהוא כדי שיאמר שלום עליך רבי : פי כפיו כו' . והוא שיאמר פי כפיו מיין ושערי כשערו מלהגז : ושמע בעל' ואמר ואני אינו יכול להפר . שכבר קיים נדרה כשאמר ואני ואם אשה נדרה בנזיר ושמע אחר ואמר ואני

פרק ד מי שאמר הריני נזיר · ושמע חבירו ואמר. ואני ואני . כלם נזירין. הותר הראשון הותרו כלן · הותר האחרון. האחרון מותר · וכלם אסורין· אמר הריני נזיר · ושמע חבירו ואמר פי כפיו . ושערי כשערו . הרי זה נזיר . הריני נזיר . ושמעה אשתו . ואמרה ואני · מיפר את שלה · ושלו קיים · הריני נזירה · ושמע בעלה . ואמר ואני אינו יכול להפר :

הריני

פירצעהן יאר האבן זיך אוס גלאזט : ז (מי שֶׁהָיוּ שְׁתֵּי כִּיתֵּי עֵדִים מְעִידוֹת אוֹתוֹ) ווען צוויי פאר עדות האבן עדות גזאגט אויף אים (אֵלּוּ מְעִידִים שֶׁנָּזַר שְׁתַּיִם) די צוויי עדות זאגן ער הט אנדר גטאן אויף צוויי נזירות (וְאֵלּוּ מְעִידִים שֶׁנָּזַר חָמֵשׁ) אונ די צוויי עדות זאגן ער הט אנדר גטאן אויף פינף נזירות . בית שמאי זאגן (נֶחְלְקָה הָעֵדוּת) די עדות זענן צו טיילט גווארן. זיי לייקענן איין פאר די אנדרע (וְאֵין כָּאן נְזִירוּת) איז דא ניטא קיין נזירות איז ער ניט קיין נזיר . ובית הלל זאגן (יֵשׁ בִּכְלַל חָמֵשׁ שְׁתַּיִם) אין פינף איז דאך דא צוויי . אויף צוויי נזירות זענן דאך ביידע פאר עדות מודה (שֶׁיְּהֵא נָזִיר שְׁתַּיִם) דארף ער זיין א נזיר צוויי נזירות :

פרק ד (מִי שֶׁאָמַר הֲרֵינִי נָזִיר) ווען איינר זאגט איך זאל זיין א נזיר (וְשָׁמַע חֲבֵרוֹ) אונ דר חבר הט דס געהערט (וְאָמַר וַאֲנִי) הט ער גזאגט אונ איך אויך. אונ נאך איינר הט געהערט פון דעם הט ער גזאגט (וַאֲנִי) אונ איך אויך (כֻּלָּם נְזִירִים) זענן אלע נזירים (הוּתַּר הָרִאשׁוֹן) אוב דר ערשטר הט זיך מתיר גוועזן דיא נזירות (הוּתְּרוּ כּוּלָּן) איז מותר גווארן אלעמענס נזירות (הוּתַּר הָאַחֲרוֹן) אוב דעם לעצטונס נזירות איז מותר גווארן (הָאַחֲרוֹן מוּתָּר) איז דר לעצטר מותר (וְכֻלָּם אֲסוּרִין) אונ אלע זענן אסור (אָמַר הֲרֵינִי נָזִיר) ער הט גזאגט איך זאל זיין א נזיר (וְשָׁמַע חֲבֵרוֹ) אונ זיין חבר הט געהערט (וְאָמַר) אונ הט גזאגט (פִּי כְּפִיו) מיין מויל זאל זיין ווי זיין מויל פון וויין (וּשְׂעָרִי כִּשְׂעָרוֹ) אונ מיינע האר זאל זיין ווי זיינע האר פון צו שערן (הֲרֵי זֶה נָזִיר) איז ער א נזיר (הֲרֵינִי נָזִיר) איך זאל זיין א נזיר (וְשָׁמְעָה אִשְׁתּוֹ) אונ זיין ווייב הט געהערט (וְאָמְרָה וַאֲנִי) אונ הט גזאגט אונ איך אויך (מֵיפֵר אֶת שֶׁלָּהּ) קען ער שטערן איר נדר (וְשֶׁלּוֹ קַיָּים) אונ זיין נדר איז גוט (הֲרֵינִי נְזִירָה) א אשה הט גזאגט איך זאל זיין א נזירה (וְשָׁמַע בַּעְלָהּ) אונ איר מאן הט געהערט (וְאָמַר וַאֲנִי) אונ הט גזאגט איך אויך (אֵינוֹ יָכוֹל לְהָפֵר) קען ער שון

ראם

ב הריני נזיר ואת. ואמרה אמן. מיפר את שלה ושלו קיי'. הריני נזירה ואתה ואמר אמן. אינו יכול להפר: ג האשה שנדרה בנזיר . והיתה שותה ביין ומיטמאה למתים · הרי זו סופגת את הארבעים · הפר לה בעלה· והיא לא ידעה · שהפר לה בעלה · והיתה שותה ביין ומיטמאה למתים · אינה סופגת את הארבעים. ר' יהודה אומר אם אינה סופגת את הארבעים· תספוג מכות מרדות: ד האשה שנדרה בנזיר · והפרישה את בהמתה · ואח"כ הפר לה בעלה אם שלו היתה בהמתה

ואי ואח"כ הפר לה בעלה אינו מופר לזה שאמר ואי שאין הבעל עוקר הנדר מעיקרו כמו החכם: ב הריני נזיר ואת ואמרה אמן מפר את שלה. ודוקא כי אמר לה בלשון שאלה כלומר ואת מה תאמרי תהוי נזירה כמוני אם לאו אז יכול להפר אבל אם אמר הריני נזיר ואת בניחותא ונענה אמן אינו יכול להפר דהרי קיים לה: ג והיתה שותה יין ומיטמאה למתים . ואח"כ

הפר לה בעלה : הרי זו סופגת את הארבעים . על שעברה קודם הפרה . תספוג מכת מרדות . מדברי סופרים ומכות מרדות האמורה בכל מקום כפי מראה עיני הדיין וכפי צורך השעה ודוקא בעבירה שכבר נעשתה אבל גבי מצות עשה כגון עשה סוכה ואינו עושה . טול לולב ואינו נוטל מכין אותו עד שיעשה. או עד שתצא נפשו: ד ואם שלה · כגון שנתן לה אחר במתנה על מנת שאין לבעלה

דָם ווייבּס נֶדֶר אוֹךְ נִיט שְׁטֶערְן: ב (הֲרֵינִי נָזִיר) אַמַאן הָט גְזָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנָזִיר . אוּנ פְּרֶעגְט דִי ווייבּ (וְאַתְּ) אוּנ דוּ ווָס זָאגְסְט . ווילְכְט אוֹךְ זַיין אַנְזִירָה (וְאָמְרָה אָמֵן) הָט זִי גְזָאגְט אָמֵן אִיךְ נֶעם אוֹיף מִיר נְזִירוּת (מֵיפֵר אֶת שֶׁלָּה) קֶען עֶר שְׁטֶערְן אִירֶע נְזִירוּת (וְשֶׁלּוֹ קַיָּים) אוּנ זַיינֶע נְזִירוּת אִיז גוּט (הֲרֵינִי נְזִירָה) אַאִשָּׁה זָאגְט אִיךְ זָאל זַיין אַנְזִירָה . אוּנ פְּרֶעגְט דֶעם מַאן (וְאַתָּה) אוּנ דוּ ווָס זָאגְסְט ווילְכְט אוֹךְ זַיין אַנָזִיר (וְאָמַר אָמֵן) הָט עֶר גְזָאגְט אָמֵן אִיךְ נֶעם אוֹיף מִיר נְזִירוּת (אֵינוֹ יָכוֹל לְהָפֵר) קֶען עֶר נִיט שְׁטֶערְן אִיר נֶדֶר : ג (הָאִשָּׁה שֶׁנָּדְרָה בְּנָזִיר) אַאִשָּׁה הָט גְטָאן אַנֶדֶר זִי זָאל זַיין אַנְזִירָה (וְהָיְתָה שׁוֹתָה בְּיַיִן וּמִיטַּמְּאָה לַמֵּתִים) אוּנ זִי הָט גְטְרוּנְקֶן ווַיין אוּנ הָט זִיךְ מְטַמֵּא גְוֶועֶן צוּ מֵתִים . דֶר נָאךְ הָט אִיר דֶר מַאן גְשְׁטֶערְט דֶעם נֶדֶר (הֲרֵי זוֹ סוֹפֶגֶת אֶת הָאַרְבָּעִים) שְׁלָאגְט מֶען אִיר פֶערְצִיג מַלְקוֹת . אָבֶּר (הֵפֵר לָהּ בַּעְלָהּ) אַז דֶר מַאן הָט אִיר גְשְׁטֶערְט דֶעם נֶדֶר אֵיידֶר זִי הָט גְטְרוּנְקֶן ווַיין אוּנ אֵיידֶר זִי הָאט זִיךְ מְטַמֵּא גְוֶועֶן צוּ מֵתִים : נָאר (וְהִיא לֹא יָדְעָה שֶׁהֵפֵר לָהּ בַּעְלָהּ) זִי הָט נִיט גְווָאסְט אַז דֶר מַאן הָאט גְשְׁטֶערְט דֶעם נֶדֶר (וְהָיְתָה שׁוֹתָה בְּיַיִן וּמִטַּמְּאָה לַמֵּתִים) הָט זִיא גְטְרוּנְקֶן ווַיין אוּנ מְטַמֵּא גְוֶועֶן צוּ מֵתִים (אֵינָהּ סוֹפֶגֶת אֶת הָאַרְבָּעִים) שְׁלָאגְט מֶען אִיר נִיט קֵיין פֶערְצִיג מַלְקוֹת . רַבִּי יְהוּדָה זָאגְט (אִם אֵינָהּ סוֹפֶגֶת אֶת הָאַרְבָּעִים) אוּבּ מֶען שְׁלָאגְט אִיר נִיט קֵיין פֶערְצִיג מַלְקוֹת ווייל זִי הָט בֶּאֱמֶת נִיט גְטָאן קֵיין אִיסוּר ווייל דֶר נֶדֶר אִיז שׁוֹן גְוֶועֶן גְשְׁטֶערְט (תִּסְפּוֹג מַכּוֹת מַרְדּוּת) אָבֶּר מַלְקוֹת מִדְּרַבָּנָן שְׁלָאגְט מֶען אִיר ווייל זִי הָט נִיט גְווָאסְט אַז דֶר נֶדֶר אִיז גְשְׁטֶערְט אוּנ הָט עוֹבֵר גְוֶועֶן אוֹיף אִים : ד (הָאִשָּׁה שֶׁנָּדְרָה בְּנָזִיר) אַאִשָּׁה הָט גְטָאן אַנֶדֶר זִי זָאל זַיין אַנְזִירָה (וְהִפְרִישָׁה אֶת בְּהֶמְתָּהּ) אוּנ זִי הָט אָפּ גְשֵׁייט אַבְּהֵמָה צוּ אַקָרְבָּן פוּן נְזִירוּת (וְאַחַר כָּךְ הֵפֵר לָהּ בַּעְלָהּ) דֶר נָאךְ הָט אִיר דֶר מַאן גְשְׁטֶערְט דִי נְזִירוּת (אִם שֶׁלּוֹ הָיְתָה בְּהֶמְתָּהּ) אוּבּ דִי בְּהֵמָה אִיז גְוֶועֶן זַיינֶע (תֵּצֵא וְתִרְעֶה בָּעֵדֶר) זָאל דִי בְּהֵמָה אַרוֹס גֵיין פוּן אִיר קְדוּשָּׁה אוּנ זָאל זִיךְ פַּטְרְן אִין דֶר סְטַאדֶע (וְאִם שֶׁלָּהּ הָיְתָה בְּהֶמְתָּהּ) אוּנ אוּבּ דִי בְּהֵמָה אִיז גְוֶועֶן אִירֶע . אֵיינֶר הָט אִיר גְשֵׁיינְקְט

בהמתה. תצא ותרעה בעדר. ואם שלה היתה בהמתה. החטאת תמות. והעולה תקרב עולה. והשלמים תקרב שלמים. ונאכלין ליום אחד. ואינן טעונין לחם. היו לה מעות סתומים. יפלו לנדבה. מעות מפורשים. דמי חטאת ילכו לים המלח. לא נהנים ולא מועלים בהן. דמי עולה יביאו עולה. ומועלים בהן. דמי שלמים יביאו שלמים. ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם: ה נזרק עליה אחד מן הדמים. אינו יכול להפר. רבי עקיבא אומר. אפילו נשחט עליה אחת מכל הבהמות אינו יכול להפר.

לבעלה רשות בהן דנכסי מלוג ונכסי צאן ברזל כולן משועבדים לבעלה: החטאת תמות. ממתינין לה עד שתמות: ונאכלין ליום א'. כשלמי נזיר שאין נאכלים אלא ליום ולילה: ואין טעונין להם. שכל שלמי נזיר טעוני' לחם. וזו הואיל והפר לה בעלה אין שלמים הללו טעונים לחם: היו לה מעות סתומים. שהפרישתן סתם לקרבנו' נזיר ולא פירשה אלו הם לחטאת ואלו הם לעולה ואלו הם לשלמי': יפלו לנדבה. לתיבות שבמקדש שמשליכים בהם שאר מעות נדבה וקונים מהן קרבנות שכלן עולות: לא נהנין ולא מועלין. לכתחילה אסור ליהנות בהן ואם נהנה אינו חייב להביא קרבן מעילה כאמור בכל מי שנהנה מן ההקדש: ה נזרק עליה אחד מן הדמים אינו יכול להפר. דלאחר שנזרק הדם כיון שהיא יכולה לשתות יין וליטמא למתים. ואין כאן יוסר כדר של עינוי נפש: ר' עקיבא אומר

במה

די בהמה אויף דעם תנאי זי זאל ניט געהערן צום מאן (החטאת) די בהמה וואס זי האט אפגשייט עס זאל זיין החטאת. זאל מען איר האלטן ביז זי פייגרט (והעולה) אונ די בהמה וואס זי האט אפ גשייט עס זאל זיין אעולה (תקרב עולה) זאל מען איר מקריב זיין פר אעולה (והשלמים) אונ די בהמה וואס זי האט אפ גשייט עס זאל זיין שלמים (תקרב שלמים) זאל מען איר מקריב זיין פר שלמים (ונאכלין ליום אחד) אונ זיי ווערן געגעסן נאר איין טאג. אזוי ווי דר דין איז ביי שלמים פון אנזיר (ואינן טעונין לחם) אונ צו די שלמים דארף מען ניט קיין פערציג חלות (היו לה מעות) אז זי האט גהאט געלט און גגרייט צו קופן פר זיי קרבנות (סתומים) סתם. אונ האט ניט אפ גלייגט יעדע געלט בזונדר. די זאל זיין פר אחטאת אונ די פר אעולה אונ די פר שלמים. אונ דר מאן האט איר גשטערט דעם נדר (יפלו לנדבה) זאל די געלט זיין אנדבה מען זאל קופן פר זיי קרבנות עולות (מעות מפורשים) אז די געלט איז געווען אפ גשייט יעדר בזונדר. פר אעולה. פר שלמים. פר אחטאת (דמי חטאת ילכו לים המלח) די געלט פון חטאת זאל מען אריין ווארפן אין גזאלצענעם ים (לא נהנים) מען טאר ניט הנאה האבן פון זיי (ולא מועלין בהן) אונ אז מען האט הנאה גהאט פון זיי דארף מען ניט ברייגן קיין קרבן מעילה (דמי עולה) פר די געלט פון דר עולה (יביאו עולה) זאל מען ברייגן אעולה (ומועלים בהן) אונ אז מען האט הנאה פון די געלט דארף מען ברייגן אקרבן מעילה (דמי שלמים) פר די געלט פון די שלמים (יביאו שלמים) זאל מען ברייגן שלמים (ונאכלין ליום אחד) אונ די שלמים זאל געגעסן ווערן נאר איין טאג (ואינן טעונין חלות) אונ מען דארף ניט ברייגן קיין פערציג חלות צו די שלמים: ה (נזרק עליה אחד מן הדמים) אויב עס איז גשפרייגגט געווארן פון אירטוועגן די בלוט אפילו נאר פון איין קרבן (אינו יכול להפר) קען ער ניט שטערן איר נדר. ווייל און זיין שטערן מעג זי שון אויך טרינקן וויין. רבי עקיבא זאגט (אפילו נשחט עליה אחת מכל הבהמות) אפילו עס איז נאר גשאכטן געווארן פון אירטוועגן איין בהמה פון די אלע בהמות (אינו יכול להפר) קען

ער

אומר אפי' נשחטה עליה אחת מכל הבהמות אינו יכול להפר.

משום הפסד קדשים: תגלחת טומאה יפר. שצריכה לחזור ולמנות נזירות מחדש דיכול לומר אי אפשי באשה מנוולת כלומר מטונפת ומטעה משתיית יין: אף בתגלחת הטהרה יפר. כדי שלא תצטרך להתנוול בגלוח דגלוח באשה נוול היא ות"ק סבר אין הגלוח נוול שהרי יכולה לעשות פאה נכרית. ואין הלכה לא כרבי עקיבא ולא כרבי: ה האיש מדיר את בנו בנזיר. כשהוא קטן עד שיביא ב' שערות אחר שיהיה בן י"ג שנה ויום אחד וכל דין נזירות עליו ואביו מביא קרבנותיו ואם נטמא מביא קרבן טומאה והאי מדירו שאומר לו תהא נזיר או הרי בני פלוני נזיר והוא שלא ימחה לא הבן ולא הקרובים ודבר זה הלכה מפי הקבלה: כיצד גלח או שגלחוהו קרוביו. כילד יעשה האב בקרבנות בזמן שגלח הבן ולא קבל הנזירות או

במה דברי' אמורים בתגלחת הטהרה. אבל בתגלחת הטומאה' יפר' שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מנוולת. רבי אומר אף בתגלחת הטהרה יפר. שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מגלחת: ה האיש מדיר את בנו בנזיר. ואין האשה מדירה את בנה בנזיר. כיצד. גלח או שגלחוהו קרוביו. מיחה או שמיחו קרוביו. היתה לו בהמה מופרשת. החטאת תמות. והעולה תקרב עולה. והשלמים יקרבו שלמים. ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם. היו לו מעות סתומין

ער שון ניט שטערן איר נדר (בַּמֶּה דְּבָרִים אֲמוּרִים) ווען איז די רייד געזאגט געווארן אז ער קען ניט שטערן דעם נדר אז מען האט געשאכטן די קָרְבָּנוֹת (בְּתִגְלַחַת טַהֲרָה) אז זי שערט זיך אפ פון נְזִירוּת וואס זי האט אפ געציילט בְּטַהֲרָה. ווייל די נְזִירוּת האט זיך שון אום געלאזט. וואס וועט ער שטערן (אֲבָל בְּתִגְלַחַת טוּמְאָה) אָבער אז זי שערט זיך אפ פון נְזִירוּת פון טוּמְאָה וואס זי דארף דר נאך נאך אמאל ציילן נְזִירוּת פון טַהֲרָה. אֲפִילוּ די קָרְבָּנוֹת זענען געשאכטן געווארן (יָפֵר) קען ער שטערן אירע נְזִירוּת (שֶׁהוּא יָכוֹל לוֹמַר) ווארום ער קען זאגן (אִי אֶפְשִׁי בְּאִשָּׁה מְנֻוֶּלֶת) איך וויל ניט אַאִשָּׁה וואס זי איז פר מִיאוּסְת [וואס פייניגט זיך אונ טרינקט ניט קיין וויין]. רַבִּי זאגט (אַף בְּתִגְלַחַת הַטַּהֲרָה יָפֵר) אֲפִילוּ זיא וויל זיך אפ שערן נאך דיא נְזִירוּת פון טַהֲרָה. קען ער שטערן איר נדר אונ ניט לאזן אפ שערן (שֶׁהוּא יָכוֹל לוֹמַר) ווארום ער קען זאגן (אִי אֶפְשִׁי בְּאִשָּׁה מְגֻלַּחַת) איך וויל ניט אווייב וואס זי גייט מיט אפ געשוירענע האר: ו (הָאִישׁ מַדִּיר אֶת בְּנוֹ בְּנָזִיר) אמענטש קען טאן אנדר אויף זיין זון ער זאל זיין אנזיר אז דר זון מיט די קְרוֹבִים שטערן אים ניט (וְאֵין הָאִשָּׁה מַדִּירָה אֶת בְּנָהּ בְּנָזִיר) אָבער אַאִשָּׁה קען ניט טאן אנדר אויף איר זון ער זאל זיין אנזיר (כֵּיצַד) ווי זאל דר פאטער טאן מיט די קָרְבָּנוֹת אז דר זון אָדער די קְרוֹבִים ווילן ניט די נְזִירוּת. דְהַיְינוּ (גִּלַּח) דר זון האט זיך אפ געשוירן (אוֹ שֶׁגִּלְּחוּהוּ קְרוֹבָיו) אָדר זיינע קְרוֹבִים האבן אים אפ געשוירן. צו ווייזן אז זיי ווילן ניט די נְזִירוּת (מִיחָה) אָדר דר זון האט געזאגט בְּפֵירוּשׁ ער וויל ניט די נְזִירוּת (אוֹ שֶׁמִּיחוּ קְרוֹבָיו) אָדר די קְרוֹבִים האבן געזאגט בְּפֵירוּשׁ זיי ווילן ניט די נְזִירוּת (הָיְתָה לוֹ בְּהֵמָה מוּפְרֶשֶׁת) אונ ער האט געהאט בְּהֵמוֹת אפ געשייט אויף קָרְבָּנוֹת צו זיינע נְזִירוּת (הַחַטָּאת תָּמוּת) דעם חַטָּאת זאל מען האלטן ביז ער פייגרט (וְהָעוֹלָה תִּקְרַב עוֹלָה) אונ די עוֹלָה זאל מען מַקְרִיב זיין פר אעוֹלָה (וְהַשְּׁלָמִים יִקְרְבוּ שְׁלָמִים) אונ די שְׁלָמִים זאל מען מַקְרִיב זיין פר שְׁלָמִים (וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד) אונ זיי ווערן געגעסן נאר איין טאג (וְאֵין טְעוּנִין לֶחֶם) אונ זיי דארפן ניט קיין פערציג חלות (הָיוּ לוֹ מָעוֹת) אז ער האט אן געגרייט געלט

סתומין. יפלו לנדבה. מעות מפורשין. דמי חטאת ילכו לים המלח. לא נהנין ולא מועלין. דמי עולה יביאו עולה. ומועלין בהן. דמי שלמים יביאו שלמים. ונאכלין ליום אחד. ואינן טעונין לחם: ז האיש מגלח על נזירות אביו ואין האשה מגלחת על נזירות אביה. כיצד. מי שהיה אביו נזיר. והפריש מעות סתומים על נזירתו. ומת ואמר הריני נזיר על מנת שאגלח על מעות אבא. א"ר יוסי הרי אלו יפלו לנדבה. אין זה מגלח על נזירות אביו. איזהו שמגלח על נזירות אביו. מי שהיה הוא ואביו נזירים. והפריש אביו מעות סתומים לנזירתו

או שגלחוהו קרובים. או מיחה או שמיחוהו קרובים דבטל הנזירות. ודוקא כשמיחה הוא. או מיחו הקרובים מיד. אבל אם התחיל לנהוג נזירות או שקבל עליו הנזירות תו לא מצי למימחי לא הוא ולא קרובים: ז האיש מגלח על נזירות אביו ואין האשה מגלחת על נזירות אביה. ואפי׳ היא בת יורשת ודבר זה הלכה מפי הקבלה: אמר רבי יוסי הרי אלו יפלו לנדבה וכו׳. ואין הלכה כר"י אלא בין שמת אביו ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא בין שהיו הוא ואביו נזירים ומת אביו מגלח על נזירות

צו קויפן פר זיי קרבנות (סתומין) סתם. אונ הט ניט אפּ גלייגט יעדע געלט בזונדר. די זאל זיין צו א חטאת אונ די צו א עולה אונ די צו שלמים (יפלו לנדבה) זאל דיא געלט זיין א נדבה מען זאל קויפן פר זיי נדבות עולות (מעות מפורשין) אז די געלט איז גוועזן אפּ געשייט יעדע בזונדר. פר א עולה. פר שלמים. פר א חטאת (דמי חטאת ילכו לים המלח) די געלט פון חטאת זאל מען אריין ווארפן אין גזאלצענעם ים (לא נהנין) מען טאר ניט הנאה האבן פון זיי (ולא מועלין) אונ אז מען האט הנאה גהאט פון זיי דארף מען ניט ברענגן קיין קרבן מעילה (דמי עולה יביאו עולה) פר די געלט פון א עולה זאל מען ברענגן א עולה (ומועלין בהן) אונ אז מען הט הנאה פון די געלט דארף מען ברענגן א קרבן מעילה (דמי שלמים יביאו שלמים) פר די געלט פון די שלמים זאל מען ברענגן שלמים (ונאכלין ליום אחד) אונ זיי ווערן געגעסן נאר איין טאג (ואינן טעונין לחם) אונ מען דארף ניט ברענגן קיין פערציג חלות: ז (האיש מגלח על נזירות אביו) א מענטש מעג זיך אפּ שערן אויף די נזירות פון זיין פאטר (ואין האשה מגלחת על נזירות אביה) אבר א אשה טאר זיך ניט שערן אויף די נזירות פון איר פאטר (כיצד) ווי מיינט מען (מי שהיה אביו נזיר) אוב זיין פאטר איז גוועזן א נזיר (והפריש מעות סתומים על נזירתו) אונ ער הט אפּ געשייט געלט צו קויפן קרבנות צו זיינע נזירות. אונ ער הט ניט גלייגט די געלט אויף יעדן קרבן בזונדר. נאר אויף אלע צו זאמן (ומת) אונ ער איז געשטארבן (ואמר) הט דר זון גזאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין א נזיר (על מנת) אויף דעם תנאי (שאגלח על מעות אבא) איך זאל מיך אפּ שערן אונ ברענגן קרבנות פון די געלט וואס דר טאטע הט גלאזן (אמר רבי יוסי) הט רבי יוסי גזאגט (הרי אלו יפלו לנדבה) דיא געלט וואס דר פאטר הט גלאזן זאל מען קויפן פר זיי קרבנות אונ מקריב זיין פר א נדבה (אין זה מגלח על נזירות אביו) אונ ער זאל זיך ניט שערן צו ברענגן קרבנות פון די געלט וואס דר פאטר האט אפּ געשייט צו זיינע נזירות. נאר ער מוז ברענגן קרבנות פון אנדר געלט (איזהו שמגלח על נזירות אביו) וועלכר נזיר מעג זיך שערן אונ ברענגן קרבנות פון די געלט וואס דר פאטר הט אפּ געשייט צו זיינע נזירות (מי שהיה הוא ואביו נזירים) אוב ער אונ זיין פאטער זענען ביידע גוועזן נזירים (והפריש אביו מעות סתומים לנזירתו) אונ דער פאטער האט אפּ געשייט געלט [סתם] אויף דיא קרבנות.

נזירות אביו אם היו בניו רבים וקדם אחד מהן וגילח על נזירות אביו זכה :

פרק ה **בית** שמאי אומרים הקדש טעות הקדש · דילפינן מתמורה דהוי אפילו בטעות דכתיב (ויקרא כז) והיה הוא ותמורתו יהיה קדש ודרשי' יהיה לרבות שוגג כמזיד : וב"ה אומרים אינו הקדש . דלא גמרינן תחלת הקדש דבר שאינו בא מכח הקדש מתמורה שהוא סוף הקדש שבא מכח דבר אחר שהי' הקדש : ב דינר זהב . רישא אשמועינן במידי דקדוש קדושת הגוף . וסיפא אשמועינן במידי דקדוש קדושת דמים : ג מי שנדר בנזיר . בלשון שהיה דומה לו שלא היה נזיר : ונשאל לחכם ואסרו . ואמר לו שיש בל' זה לשון נזירות והוא לא נזהר מלשתות יין : מונה משעה שנדר . [ולא] קנסינן ליה על שעבר ושתה יין . אע"ג דמספק איסור היה לו לפרוש עד שישאל לחכם : נשאל לחכם והתירו

לנזירתו ומת · זה הוא שמגלח על נזירות אביו :

פרק ה **בית** שמאי אומרים הקדש טעות הקדש · ובית הלל אומרים אינו הקדש . כיצד. אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש ויצא לבן . ב"ש אומרים הקדש · וב"ה אומרים אינו הקדש : **ב** דינר זהב שיעלה בידי ראשון הרי הוא הקדש . ועלה של כסף . בית שמאי אומרים הקדש . וב"ה אומרים אינו הקדש . חבית של יין שתעלה בידי ראשונה . הרי היא הקדש · ועלתה של שמן · ב"ש אומרים הקדש . וב"ה אומרים אינו הקדש : **ג** מי שנדר בנזיר . ונשאל לחכם ואסרו · מונה משעה שנדר . נשאל לחכם והתירו ·

היתה

און האט ניט גקייגט דיא געלט פון יעדען קרבן בזונדער (ומת) און דער פאטר איז גשטארבן (זה הוא שמגלח על נזירות אביו) דער זון מעג זיך אפ שערן און ברייגגען קרבנות פון דיא געלט וואס דר פאטר האט אפ גשייט צו זיינע קרבנות :

פרק ה בית שמאי זאגן (הקדש טעות הקדש) אז מען זאגט אוף אזאך דאס זאל זיין הייליג . און מען האט אטעות גהאט . פון דעסטוועגן איז די זאך הייליג . און בית הלל זאגן (אינו הקדש) די זאך איז ניט הייליג (כיצד) ווי מיינט מען (אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש) ער הט גזאגט דר שווארצר אקס וואס וועט ארוס גיין צו ערשט פון מיין שטוב זאל ער זיין הייליג (ויצא לבן) און דר ווייסר אקס איז ארוס גגאנגן צו ערשט . בית שמאי זאגן (הקדש) דר ווייסר אקס איז הייליג . בית הלל זאגן דר ווייסר אקס איז ניט הייליג : ב (דינר זהב שיעלה בידי ראשון הרי הוא הקדש) דר גאלדענר גילדן וואס ער וועט קומן צו ערשט אין מיין האנט זאל ער זיין הייליג (ועלה של כסף) און עס איז אים גקומן אין האנט צו ערשט אזילבערנר גילדן . בית שמאי זאגן (הקדש) דר זילבערנר גילדן איז הייליג . און בית הלל זאגן דר זילבערנר גילדן איז ניט הייליג (חבית של יין שתעלה בידי ראשונה) די פאס וויין וואס וועט קומן אין מיין האנט צו ערשט (הרי היא הקדש) זאל זי זיין הייליג (ועלתה של שמן) און עס איז אים גקומן אין האנט צו ערשט אפאס אייל . בית שמאי זאגן (הקדש) דיא פאס אייל איז הייליג . און בית הלל זאגן (אינו הקדש) די פאס אייל איז ניט הייליג : ג (מי שנדר בנזיר) ער הט גטאהן אנדר ער זאל זיין אנזיר . מיט אזו אלשון וואס ער הט גמיינט אז ער וועט ניט זיין קיין נזיר . הט ער דר ווייל גיטרונקן וויין (ונשאל לחכם) און ער הט גפרעגט אלמדן (ואסרו) הט ער אים גיאסרת צו טרינקן וויין . ווארום ער איז אנזיר (מונה משעה שנדר) ציילט ער די נזירות פון דר צייט וועס ער הט אנדר גטאן (נשאל לחכם והתירו) אז ער האט

והתירו. שאמר לו שאין בלשון זה לשון נזירות: תצא ותרעה בעדר. דהפיסה בטעות הואי ושלא לחולין ובהא מודו ב"ש דכיון דאינו נזיר כי קאמר לקרבנות נזירתו ולא מידי קאמר כאדם שאינו חייב חטאת ואמר ה"ז לחטאתי: אי אתם מודים בזה שהוא הקדש טעות. ומאי שנא מרישא פרקין דאמריתו הקדש בטעו' הוי הקדש: א"ל ב"ש. לא חשו להשיבם עיקר טעמא אלא לדבריהם קאמרי להו מתשיעי ואחד עשר דקדשו בטעות דמרבינן ליה מן וכל מעשר בקר וצאן (ויקרא כז): אמרו להם ב"ה לא השבט קדשו. בתמיה כלומר גזרת הכתוב היא דתשיעי ואחד עשר הסמוכים לעשירי כשבא מקדשן אם קרא להם עשירי ולא ילפינן מיניה בעלמא דהקדש בטעות הוי הקדש דאילו הוי טעמא משום הקדש בטעות אם כן אפילו שמיני ושנים עשר נמי אלא

היתה לו בהמה מופרשת · תצא ותרעה בעדר· אמרו בית הלל לבית שמאי. אי אתם מודים בזה · שהוא הקדש טעות· שתצא ותרעה בעדר· אמרו להן ב"ש· אי אתם מודים במי שטעה · וקרא לתשיעי עשירי · ולעשירי תשיעי. ולאחד עשר עשירי. שהוא מקודש . אמרו להם ב"ה לא השבט קדשו . ומה אילו טעה והניח את השבט על שמיני. ועל שנים עשר. שמא עשה כלום. אלא כתוב שקדש העשירי · הוא קדש התשיעי · ואת

אחד

גפרעגט צו אלמדן (והתירו) אונ ער הט אים מתיר געוועזן צו טרינקן וויין . ווייל דאס איז ניט געוועזן קיין נדר (היתה לו בהמה מופרשת) אז ער הט געהאט א בהמה וואס זיא איז אפגשייט געווארן צו אקרבן פון די נזירות (תצא) זאל זי ארום גיין פון אירע היליקייט (ותרעה בעדר) אונ זאל זיך פיטערן אין דר סטאדע (אמרו) האבן געזאגט בית הלל צו בית שמאי (אי אתם מודים בזה) זענט איר דען ניט מודה ביי די בהמה (שהוא הקדש בטעות) ווייל זי איז געווארן הייליג דורך אטעות (שתצא ותרעה בעדר) דאריבר זאל זי ארום גיין פון איר הייליגקייט אונ זיך פיטערן אין דר סטאדע (אמרו להן בית שמאי) האבן בית שמאי געזאגט צו בית הלל (אי אתם מודים) זענט איר ניט מודה (במי שטעה) אז איינער האט געמעשרט זיינע בהמות. אונ דר וואס גייט ארום צום צעהנטן גיט ער אים אשמיץ מיט אגיפארבטע רוט. אונ זאגט דר צענטר זאל זיין הייליג צו מעשר אונ ער ווערט הייליג. אונ אז ער הט געהאט אטעות (וקרא לתשיעי עשירי) אונ הט גרופן אויף דעם ניינטן . דר צענטר . (ולעשירי תשיעי) אונ אויף דעם צעהנטן הט ער גרופן ניינטר (ולאחד עשר עשירי) אונ אויף דעם עלפטן הט ער גרופן צעהנטר (שהוא מקודש) איז ער הייליג. תאמשי דס איז געווארן הייליג דורך אטעות . פון דעסטוועגן איז דס הייליג. איז דאך הקדש בטעות הקדש ווי בית שמאי זאגן (אמרו להן בית הלל) האבן בית הלל געזאגט צו בית שמאי (לא) ניט ווי איר מיינט אז (השבט קדשו) די רוט הייליגט די בהמה. אפילו עס איז אטעות (ומה) ווי וואלט געוועזן (אילו טעה) ווען ער וואלט געהאט אטעות (והניח את השבט על השמיני) אונ ער וואלט געלייגט די רוט אויף דעם אכטן שעפס . אדר (ועל שנים עשר) אויף דעם צוועלפטן (שמא עשה כלום) טאמר וועט איר זאגן אז ער הט עפעס געטאן אונ זיי זענען אויך הייליג ווייל עס איז געוועזן אטעות. אונ באמת איז דר דין אז דורך אטעות איז ניט הייליג. אונ דר אכטר מיט דעם צוועלפטן קענען גיט הייליג ווערן (אלא) וואס דר ניינטר אונ דר עלפטר זענען הייליג איז ניט דורך דעם טעות נאר (כתוב) דר פסוק [די תורה] (שקדש העשירי) וואס הט גיהייליגט דעם צעהנטן (הוא קדש התשיעי) הט ער גיהייליגט

דעם

אחד עשר : ד מי שנדר בנזיר. והלך להביא את בהמתו ומצאה שנגנבה. אם עד שלא נגנבה בהמתו נזר. הרי זה נזיר. ואם משנגנבה בהמתו נזר אינו נזיר. וזו טעות טעה נחום המדי. כשעלו נזירים מן הגולה. ומצאו בהמ״ק חרב. אמר להם נחום המדי אלו הייתם יודעים שבהמ״ק חרב. הייתם נוזרים. אמרו לו לא. והתירן נחום המדי. וכשבא הדבר אצל חכמים. אמרו לו. כל שנזר עד שלא חרב בהמ״ק. נזיר. ומשחרב בהמ״ק. אינו נזיר: ה היו מהלכין בדרך. ואחד בא כנגדן. אמר אחד מהן הריני נזיר שזה

אלא הכתוב הקדש עשירי כו׳ וגזרת הכתוב היא ולא ילפינן מיניה : ד מי שנדר בנזיר. ובשעה שנדר היו לו בהמות ואדעתא דהכי נדר שיקריב קרבנותיו מאותם בהמות והלך ומצאן שנגנבו ומחמת זה מתחרט על שנדר בנזיר : אם עד שלא נגנבו בהמותיו נדר הרי זה נזיר . ולא יתיר לו החכם בפתח זה . דנולד הוי . ואין פותחין בנולד : ואם לאחר שנגנבו נדר . ואמר אילו הייתי יודע שנגנבו לא הייתי נודר הרי זה פתח ויתירנו החכם : וזה טעות טעה נחום המדי . שכשעלו נזירים מן הגולה ומצאו בית המקדש חרב והם נדרו קודם שחרב הבית והתירן ואמרו לו חכמים דנולד הוא ואין פותחין בנולד והלכה כחכמים : ה הריני נזיר שזה איש פלוני

דעם ניינטן (ואת אחד עשר) אונ דעם עלפטן ווייל זיי זענן ביי דעם צענטן : ד (מי שנדר בנזיר) ווען איינר הט גטאן אנדר ער זאל זיין אנזיר . אונ ווען ער הט גטאן דעם נדר האט ער גהאט בהמות . אונ אויף דר דעה הט ער גטאן דעם נדר ער זאל ברייינגן די קרבנות פון זיינע בהמות (והלך להביא את בהמתו) אונ ער איז גיגאנגן ברייינגן די בהמות צו די קרבנות (ומצאה שנגנבה) אונ ער הט גפונן די בהמות זענן גיגנבת גווארן (אם עד שלא נגנבה בהמתו נזר) אוב ער הט גטאן דעם נדר איידר די בהמות זענן גנבת גווארן (הרי זה נזיר) איז ער אנזיר אונ מוז קויפן בהמות צו זיינע נזירות (ואם משנגנבה בהמתו נזר) אונ אוב דר נאך ווי די בהמות זענן שון גנבת גווארן הט ער אנדר גטאן . אונ ער זאגט ווען איך וואלט וויסן אז איך האב ניט קיין בהמות וואלט איך ניט גטאן קיין נדר (אינו נזיר) איז ער ניט קיין נזיר (וזו טעות טעה נחום המדי) אונ דעם טעות הט נחום המדי אטעות גיהאט (כשעלו נזירים מן הגולה) אז די נזירים זענן גגאנגן פון ארץ ישראל אין ירושלים (ומצאו בית המקדש חרב) אונ האבן גפונן דר בית המקדש איז חרוב גווארן אונ קענן ניט מקריב זיין זייערע קרבנות (אמר להם נחום המדי) הט נחום המדי צו זיי גזאגט (אילו הייתם יודעים שבית המקדש חרוב) ווען איר וואלט וויסן אז דר בית המקדש איז חרוב (הייתם נוזרים) וואלט איר גטאן אנדר פון נזירות (אמרו לו לא) האבן די נזירים צו אים גזאגט . ניין (והתירן נחום המדי) הט זיי נחום המדי מתיר גוועזן זייערע נזירות (וכשבא הדבר אצל חכמים) אז די זאך איז גקומן צו די חכמים (אמרו לו) האבן די חכמים גזאגט צו נחום המדי (כל שנזר עד שלא חרב בית המקדש) ווער עס הט גטאן אנדר אויף נזירות איידר דר בית המקדש איז חרוב גווארן (נזיר) דר מוז זיין אנזיר (ומשחרב בית המקדש) אונ ווער עס האט אנדר גטאן דר נאך ווי דער בית המקדש איז שון גוועזן חרוב (אינו נזיר) דער זאל ניט זיין קיין נזיר : ה (היו מהלכין בדרך) מענטשן זענן גגאנגן אין וועג (ואחד בא כנגדן) אונ איינר איז גקומן זיי אנטקעגן (אמר אחד מהן) הט איינר פון זיי גזאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שזה פלוני) אז דר וואס קומט אקעגן איז יענר

שזה פלוני. ואחד אמר הריני נזיר שאין זה פלוני. הריני נזיר שאחד מכם נזיר. שאין אחד מכם נזיר. ששניכם נזירים. שכולכם נזירים. בית שמאי אומרים כולם נזירין. ובית הלל אומרים אינו נזיר אלא מי שלא נתקיימו דבריו. ור"ט אומר אין אחד מהם נזיר: ו הרתיע לאחוריו אינו נזיר. ר"ש אומר יאמר אם היה כדברי הריני נזיר חובה. ואם לאו הריני נזיר נדבה: ז ראה את הכוי ואמר הריני נזיר שזה חיה. הריני נזיר שזה אינו חיה. הריני נזיר שזה בהמה. הריני נזיר שאין זה בהמה. הריני נזיר שזה חיה ובהמה. הריני נזיר שאין זה לא חיה

פלוני. אם זה ההולך לנגדי הוא איש פלוני הריני נזיר והשני אמר אם אין זה איש פלוני הריני נזיר: כלם נזירים. ואפילו אותם שלא נתקיימו דבריהם דכי היכי דהקדש בטעות הוי הקדש ה"נ נזירו' בטעו' הויא נזירות: רט"א אין אחד מהם נזיר. דסבר ר"ט אין נזירות אלא להפלאה כלומר שיהא ברור וידוע לו בשעת נדרו שיהא נזיר וכל הני לא היה ידוע לו בשעת נדרו שיהיה כדבריו ואין הלכה כר"ט: ו הרתיע לאחוריו. זה שבא כנגדן חזר לאחוריו ולא נודע מי הוא: אינו נזיר. אין אחד מהם נזיר דלא מחית איניש נפשיה אספיקא ודעתו הוה בשעת הנדר שאם לא יבא הדבר לידי בירור שלא יהיה בדבריו כלום: ר"ש אומר כו'. רבי שמעון לטעמיה דאמר ספק נזירות להחמיר ומה תקנתן שהרי א"א להביא קרבן מספק אלא צריכין להתנות כל אחד ולומר אם אינו כדבריו שיהא נזיר נדבה ואין הלכה כר"ש: ז ראה את הכוי. שהיו בני אדם שראו את הכוי ואמר אחד מהן הריני נזיר אם זה חיה ואמר השני הריני נזיר אם אינו חיה ואמר השלישי הריני נזיר אם הוא בהמה

[און ער האט געזאגט זיין נאמען] (ואחד אמר) און איינער האט געזאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שאין זה פלוני) אז דם איז ניט יענער וואס דו זאגסט. דר דריטער זאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שאחד מכם נזיר) אוב איינער פון אייך איז אנזיר. דר פערדר זאגט איך זאל זיין אנזיר (שאין אחד מכם נזיר) אוב ניט איינער פון אייך איז אנזיר. דר פינפטער זאגט איך זאל זיין אנזיר (ששניכם נזירים) אוב איר ביידע זענט נזירים. דר זעקסטער זאגט איך זאל זיין אנזיר (שכולכם נזירים) אוב איר אלע זענט נזירים. בית שמאי זאגן (כולם נזירין) אלע זענען נזירים. און בית הלל זאגן (אינו נזיר) קיינער איז ניט קיין נזיר (אלא מי (שלא) שנתקיימו דבריו) נאר דר וואס זיינע רייד זענען מקוים געווארן דר איז אנזיר [עיין תוי"ט]. רבי טרפון זאגט (אין אחד מהם נזיר) ניט איינער פון זיי איז אנזיר: ו (הרתיע לאחוריו) אוב דר וואס איז געקומען אנקעגן איז צוריק געגאנגען און מען ווייס ניט ווער ער איז (אינו נזיר) איז קיינער ניט קיין נזיר רבי שמעון זאגט (יאמר) ער זאל זאגן (אם היה כדברי) אוב עס איז געווען ווי מיינע רייד (הריני נזיר חובה) זאל איך זיין אנזיר פר מיין נדר (ואם לאו) און אוב עס איז ניט געווען ווי מיינע רייד (הריני נזיר נדבה) זאל איך זיין אנזיר אן אנדר נאר אנדבה: ז (ראה את הכוי) איינער האט געזען אכוי האט ער געזאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שזה חיה) אז דם איז אחיה. דר אנדערער זאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שזה אינו חיה) אז דם איז ניט קיין חיה. דער דריטער זאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שזה בהמה) אז דם איז אבהמה. דר פערדר זאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שאין זה בהמה) אז דם איז ניט קיין בהמה. דר פינפטר זאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שזה חיה ובהמה) אז דאס איז אחיה און אבהמה. דער זעקסטר זאגט (הריני נזיר) איך זאל זיין אנזיר (שאין זה לא חיה ולא בהמה) אז דאס איז ניט

קיין

ולא בהמה. הריני נזיר שאחד מכם נזיר. הריני נזיר שאין אחד מכם נזיר. הריני נזיר שכולכם נזירין. הרי כולם נזירים:

פרק ו **שלשה** מינין אסורין בנזיר. הטומאה והתגלחת. והיוצא מן הגפן. וכל היוצא מן הגפן. מצטרפין זה עם זה. ואינו חייב עד שיאכל מן הענבים כזית. משנה ראשונה עד שישתה רביעית יין. רבי עקיבא אומר אפילו שרה פתו ביין

בהמה ואמר הרביעי הריני נזיר אם איש בהמה ואמר החמישי הריני נזיר אם הוא חיה ובהמה ואמר הששי הריני נזיר אם אינו לא חיה ולא בהמה ואתו ג' אחריני מעלמא ואמר חד מינייהו לאלו הששה הריני נזיר אם אחד מכם נזיר. ואמר השני הריני נזיר אם אין אחד מכם נזיר. ואמר השלישי הריני נזיר אם כולכם נזירים. כלן נזירים הששה הראשונים והג' האחרונים לבית שמאי הוו נזירים ודאי דנזירות בטעות הוי נזירות. בין אותו שנתקיימו דבריו ובין אותו שלא נתקיימו דבריו הוי נזיר. ולב"ה הוי נזירות ספק מפני שהכוי ספק בהמה ספק חיה ספק בריה בפני עצמו:

פרק ו **שלשה** מינין אסורין בנזיר. הטומאה. דכתיב (במדבר ו) על כל נפשות מת לא יבא: התגלחת. דכתיב (שם) תער לא יעבור על ראשו: והיוצא מן הגפן. דכתיב (שם) וענבים לחים ויבשים לא יאכל: וכל היוצא מן הגפן. כגון ענבים לחים ויבשים חרצנים וזגים מצטרפין לכזית ללקות עליהן: ואינו חייב עד שיאכל מן הענבים כזית. וה"ה לשיעור שתיה בכזית דכיון דכתיב וענבים לחים ויבשים לא יאכל גמרינן מינה מה אכילה בכזית אף שתיה בכזית: משנה ראשונה עד שישתה רביעית יין. אבל משנה ראשונה איפכא. שמעינן לה דגמרינן אכילה משתיה ושיעור שתיה בנזיר רביעית דגמרינן שכר שכר ממקדש ומה שעור איסור שתיה ברביעית. אף שעור איסור אכילה ברביעית: אפילו שרה

קיין חַיָה און ניט קיין בְּהֵמָה. דער זיבּעטער זאָגט (הֲרֵינִי נָזִיר) איך זאָל זיין אַנָזִיר (שֶׁאֶחָד מִכֶּם נָזִיר) אויב איינער פון אייך איז אַנָזִיר. דער אַכְטער זאָגט (הֲרֵינִי נָזִיר) איך זאָל זיין אַנָזִיר (שֶׁאֵין אֶחָד מִכֶּם נָזִיר) אויב ניט איינער פון אייך איז אַנָזִיר. דער ניינטער זאָגט (הֲרֵינִי נָזִיר) איך זאָל זיין אַנָזִיר (שֶׁכֻּלְּכֶם נְזִירִים) אויב איר אַלע זענט נְזִירִים (הֲרֵי כֻּלָּם נְזִירִים) זענען אַלע נְזִירִים:

פרק ו (שְׁלשָׁה מִינִין אֲסוּרִין בְּנָזִיר) דריי זאַכן זענען אָסור צו אַנָזִיר (הַטּוּמְאָה) ער טאָר זיך ניט מְטַמֵא זיין צו אַמֵת (וְהַתִּגְלַחַת) ער טאָר זיך ניט שערן (וְהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן) און וואָס עס גייט אַרויס פון אַוויין שטאָק טאָר ער ניט טרינקען (וְכָל הַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן) און אַלץ וואָס עס גייט אַרויס פון אַוויין שטאָק דהיינו פייכטע ווייַנטרויבן און טרוקענע שאָלאַכץ און קערנער פון וויינטרויבן (מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה) רעכענען זיך צו זאַמען איין מין מיט דעם אַנדערע עס זאָל ווערן אַכְּזַיִת עס זאָל קומען דעם נָזִיר מַלְקוֹת אַז ער עסט דאָס (וְאֵינוֹ חַיָּיב עַד שֶׁיֹּאכַל מִן הָעֲנָבִים כְּזַיִת) און ער איז אַנדערש ניט חַיָּיב מַלְקוֹת סיידן ער עסט פון וויינטרויבן אַכְּזַיִת און טרינקען וויין איז אויך דער שִׁיעוּר אַכְּזַיִת [מגיסט אָן אַפולע כּלי וויין און מען לייגט אַריין אַאייעלבער [אָדער איין אַנדער זאַך וואָס איז גרויס ווי אַאייעלבער] און די וויין וואָס גייט אַרויס פון דער כּלי דאָס איז אַכְּזַיִת] (מִשְׁנָה רִאשׁוֹנָה) די ערשטע מִשְׁנָה האָט געלערנט ער איז אַנדערש ניט חַיָּיב מַלְקוֹת אויף טרינקען (עַד שֶׁיִּשְׁתֶּה רְבִיעִית יַיִן) סיידן ער זאָל טרינקען אַקוואַטיריל וויין. און עסן וויינטרויבן איז אויך דער שִׁיעוּר ווי אַקוואַטיריל [מען גיסט אָן אַפולע כּלי וואַסער און מען לייגט אַריין וויינטרויבן אויב דורך די וויינטרויבן גייט אַרויס פון דער כּלי אַקוואַטיריל וואַסער אַז ער עסט די וויינטרויבן איז ער חַיָּיב] רַבִּי עֲקִיבָא זאָגט אֲפִילוּ (שָׁרָה פִּתּוֹ בְּיַיִן) ער האָט געווייקט

פתו ביין ויש בה כדי לצרף כזית חייב. דס"ל לר' עקיבא שעור איסורי נזיר בין באכילה בין בשתיה. בכזית. והיתר מצטרף לאיסור להשלים לכשיעור ואין הלכה כרבי עקיבא: ב עד שיאכל ב' חרצנים וזגין. דכתיב (במדבר ו) מחרצנים ועד זג ומשמע תרלנים שנים ויש להם זג אחד ואין הלכה כר' אלעזר בן עזריה. אלא האוכל מן החרצן והזג הוא לוקה עד שיאכל מהן כזית: ר' יוסי אומר שלא תטעה. לבי יוסי

היה טחן סימן שלא תטעה: זוג של בהמה. שפעמון קרוי זוג: ג סתם נזירות שלשים יום. אע"ג דתני לה לעיל משום דבעי למתני סיפא גלח או שגלחוהו לסטים סותר ל' יום סדר תנא ליה הכא: סותר שלשי' יום. כלומ' סותר עד שיהיה לו גדול שער של ל' יום כשהות שגלח תגלחת של מלוה: או שסיפסף כל שהוא. שעקר ובהיל אפי' שער אחד חייב דכתיב (במדבר ו) תער לא יעבור לראשו כל

ביין. ויש בה כדי לצרף כזית חייב: ב וחייב על היין בפני עצמו. ועל הענבים בפני עצמן. ועל החרצנים בפני עצמן. ועל הזגים בפני עצמן. רבי אלעזר בן עזריה אומר. אין חייב עד שיאכל שני חרצנים וזגין. אלו הן חרצנים. אלו הן זגין. חרצנים אלו חיצונים. הזגים אלו הפנימים. דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר שלא תטעה. כזוג של בהמה. החיצון זוג. והפנימי עינבל: ג סתם נזירות ל' יום גלח או שגלחוהו לסטים. סותר שלשים יום. נזיר שגלח בין בזוג בין בתער. או שסיפסף כל שהוא חייב

ברויט אין וויין (וְיֵשׁ בָּה כְּדֵי לְצָרֵף כְּזַיִת) אונ אין די ברויט מיט די וויין צו זאמען איז דא אכזית (חַיָּב) איז ער חַיָּב מלקות אז ער עסט די ברויט: ב (וְחַיָּב עַל הַיַּיִן בִּפְנֵי עַצְמוֹ) אונ ער איז חַיָּב אויף וויין בזונדר (וְעַל הָעֲנָבִים בִּפְנֵי עַצְמָן) אונ אויף ווייְנטרויבן בזונדר (וְעַל הַחַרְצַנִּים בִּפְנֵי עַצְמָן) אונ אויף די קערנר פון וויינטרויבן בזונדר (וְעַל הַזַּגִּים בִּפְנֵי עַצְמָן) אונ אויף די שאלאכץ פון וויינטרויבן בזונדר. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה זאגט (אֵין חַיָּב עַד שֶׁיֹּאכַל שְׁנֵי חַרְצַנִּים וְזָגִין) ער איז אנדרש ניט חַיָּב סיידן ער זאל עסן צוויי קערנר מיט אשאלאכץ (אֵלּוּ הֵן חַרְצַנִּים) דאס זענען חַרְצַנִּים (וְאֵלּוּ הֵן זַגִּים) אונ דאס זענען זַגִּים (חַרְצַנִּים אֵלּוּ חִיצוֹנִים) חַרְצַנִּים זענען די אויסווייניגסטע (הַזַּגִּים אֵלּוּ הַפְּנִימִים) זַגִּים זענען די אינווייניגסטע (דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה) אזו זאגט רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי זאגט (שֶׁלֹּא תִּטְעֶה) דו זאלסט ניט האבן אטעות וואס איז זַגִּים אונ וואס איז חַרְצַנִּים (כְּזוּג שֶׁל בְּהֵמָה) ווי דעם גלעקיל פון אבהמה (הַחִיצוֹן זוּג) דאס אויסווייניגסטע הייסט זוג (וְהַפְּנִימִי עִינְבָּל) אונ דאס אינווייניגסטע הייסט עינבל. באיי ווייְנטרויבן איז אויך אזו דיא אויסווייניגסטע [דיא שאלאכץ] הייסט זַגִּים אונ דיא אינווייניגסטע [די קערנר] הייסן חַרְצַנִּים: ג (סְתַם נְזִירוּת שְׁלֹשִׁים יוֹם) אז איינער זאגט סתם ער זאל זיין אנזיר אונ זאגט ניט ווי לאנג. איז ער אנזיר דרייסיג טאג (גִּלַּח) אויב ער הט זיך אפ געשורן (אוֹ שֶׁגִּלְּחוּהוּ לִסְטִים) אדר גזלנים האבן אים אפ געשורן (סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם) צו ווארפט ער אזו פיל טעג פון דיא נזירות עס זאל זיין דרייסיג טאג פון דעם טאג וואס מען האט אים אפ געשורן ביז צו דעם אפ שערן פון די גאנצע נזירות. דהיינו ער הט געמאן אנדר ער זאל זיין אנזיר פופציג טאג אונ הט אפ געצילט פינף אונ צוואנציג טאג אונ מען האט אים אפ געשורן. דארף ער ציילן ביז צום סוף נזירות דרייסיג טאג צו ווארפט ער פינף טאג. אונ אזו רעכונט מען אלע מאל (נָזִיר שֶׁגִּלַּח) אנזיר הט זיך אפ געשורן אין די טעג פון די נזירות (בֵּין בְּזוּג) סיי מיט אשערל (בֵּין בְּתַעַר) סיי מיט אנאל מעסר (אוֹ שֶׁסִּפְסֵף) אדר ער הט אויס געריסן די האר פון קאפ (כָּל שֶׁהוּא) עפעס אפילו

כל המעבירים: חופף. מחכך בידו: ומפספס. בצפרניו או בכלי ובלבד שלא יתכוין להסיר דבר שאין מתכוין מותר: אבל לא סורק. במסרק דהוי פסיק רישא ואסור ואע"ג דהמשיר אפילו שער א' לוקה מ"מ אינו סותר שלשים יום עד שיגלח רוב שערו בתער או במספרים בלד עקרו של שער: לא יחוף באדמה. מין ממיני אדמה שהיא משרת השער דהא נמי הוי פסיק רישיה והלכה כר' ישמעאל: ד נזיר שהיה שותה יין כל היום. ולא התרו בו אלא אחת: אל תשתה אל תשתה. שהתרו בו בין שתיה לשתי': ה שהטומא' והתגלחת סותרים דכתיב בטומאה (שם) והימי' הראשוני' יפלו. ותגלחת סותרת ל' דבעינן

חומר

חייב. נזיר חופף ומפספס אבל לא סורק. רבי ישמעאל אומר לא יחוף באדמה מפני שמשרת את השער: ד נזיר שהיה שותה יין כל היום. אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תשתה. אל תשתה. והוא שותה חייב על כל אחת ואחת. היה מגלח כל היום. אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תגלח אל תגלח והוא מגלח חייב על כל אחת ואחת. היה מטמא למתים כל היום. אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תטמא. אל תטמא. והוא מטמא. חייב על כל אחת ואחת: ה שלשה מינין אסורין בנזיר. הטומאה. ותגלחת. והיוצא מן הגפן. חומר בטומאה ותגלחת מביוצא מן הגפן. שהטומאה והתגלחת סותרין. והיוצא מן הגפן אינו סותר.

נאר איין האר (חייב) קומט אים מלקות (נזיר חופף ומפספס) א נזיר מעג קראצן דעם קאפ מיט די הענט אדער מיט צבלי (אבל לא סורק) אבער קעמען די קאפ מיט א קאם טאר ער ניט. רבי ישמעאל זאגט (לא יחוף באדמה) ער זאל ניט רייבן דעם קאפ מיט אזא מין ערד (מפני שמשרת את השער) ווייל עס ווארפט אראפ די האר פון קאפ: ד (נזיר שהיה שותה יין כל היום) א נזיר האט געטרונקען וויין א גאנצן טאג (אינו חייב אלא אחת) איז ער ניט מער חייב נאר איין מאל מלקות (אמרו לו אל תשתה אל תשתה) אויב ביי יעדן מאל טרינקען האט מען אים געזאגט ער זאל ניט טרינקען (והוא שותה) און ער האט געטרונקען (חייב על כל אחת ואחת) איז ער חייב מלקות אויף יעדן מאל טרינקען (היה מגלח כל היום) דער נזיר האט זיך געשוירן א גאנצן טאג (אינו חייב אלא אחת) איז ער ניט מער חייב נאר איין מאל מלקות (אמרו לו אל תגלח אל תגלח) אויב ביי יעדן מאל שערן האט מען אים געזאגט ער זאל זיך ניט שערן (והוא מגלח) און ער שערט זיך (חייב על כל אחת ואחת) איז ער חייב מלקות אויף יעדן מאל שערן (היה מטמא למתים כל היום) א נזיר האט זיך מטמא געווען צו מתים א גאנצן טאג (אינו חייב אלא אחת) איז ער ניט מער חייב נאר איין מאל מלקות (אמרו לו אל תטמא אל תטמא) אויב ביי יעדן מאל מטמא זיין האט מען אים געזאגט ער זאל זיך ניט מטמא זיין (והוא מטמא) און ער איז זיך מטמא (חייב על כל אחת ואחת) איז ער חייב מלקות אויף יעדן מאל מטמא זיין: ה (שלשה מינין אסורין בנזיר) דריי זאכן זענען אסור צו א נזיר (הטומאה) ער טאר זיך ניט מטמא זיין צו א מת (והתגלחת) און ער טאר זיך ניט שערן (והיוצא מן הגפן) און וואס עס גייט ארויס פון א וויין-שטאק (חומר בטומאה ותגלחת מביוצא מן הגפן) מטמא זיין און שערן איז ארגער ווי דם וואס גייט ארויס פון א וויין שטאק (שהטומאה והתגלחת סותרין) אז ער ווערט טמא אדער ער שערט זיך צו ווארפט ער די פריערדיגע טעג און ציילט די נזירות פון דם נייע (והיוצא מן הגפן) און אז ער טרינקט אדער ער עסט וואס עס קומט ארויס פון א וויין שטאק (אינו סותר) צו ווארפט ניט

פריערדיגע

דבטיקן גדל פרע שער ראשו (שם) ואין גדול פרע פחות מל' יום : שהיוצא מן הגפן לא הותר מכללו · כגון לשתות יין מצוה דאמרי' מיין ושכר יזיר לאסור יין מצוה . כיין הרשות : טומאה ותגלחת הותרו מכללן. טומאה. למת מצוה דכתיב (במדבר ו) לאביו ולאמו לא יטמא לאביו הוא דאינו מטמא אבל מטמא למת מצוה.ותגלח' לנזיר מצורע דאתי עשה דוגלח את כל שערו (ויקרא יד) ודחי את לא תעשה דתער לא יעבור על ראשו(במדבר

חומר ביוצא מן הגפן מבטומאה ובתגלחת. שהיוצא מן הגפן לא הותר מכללו · וטומאה ותגלחת הותרו מכללן·בתגלחת מצוה ובמת מצוה· וחומר בטומא' מבתגלחת· שהטומא' סותרת את הכל · וחייבין עליה קרבן · ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים יום· ואין חייבין עליה קרבן: ן תגלחת הטומאה כיצד· היה מזה בשלישי ובשביעי. ומגלח בשביעי. ומביא קרבנותיו בשמיני · ואם גילח בשמיני . מביא קרבנותיו בו ביום · דברי רבי עקיבא· אמר לו ר' טרפון מה בין זה למצורע · אמר לו זה טהרתו

ו) : ן ומגלח בשביעי ומביא קרבן בשמיני . כדכתיב (שם) וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנו . וביום השמיני יביא שתי תורים וגו' . וכהן לאשם : מה בין זה למצורע . דכתיב בפרשת מצורע בתגלחת שניה (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו' . וביום השמיני יקח וגו'. וקי"ל במצורע דאם גלח בשמיני מביא קרבן בתשיעי : אמר לו זה טהרתו תלויה בימיו . נזיר טהרתו תלויה בהזאה שלישי ושביעי ומגילה הלכך

פְרִיעֶרְדִיגֶע טָעג נָאר עָוי' צֵיילְט דִי נְזִירוּת וַוייטֶר (חוֹמֶר בְּיוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן מִבְּטוּמְאָה וּבְתִגְלַחַת) וָוס עָס קוּמְט אַרוֹס פוּן אַוויין שְׁטָאק אִיז אַרְגֶר וִוי מְטַמֵא זַיין אוּנ שֶׁערְן (שֶׁהַיוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן לֹא הוּתַּר מִכְּלָלוֹ) וָוס עָס קוּמְט אַרוֹס פוּן אַוויין שְׁטָאק אִיז צוּ אַנָזִיר קֵיין מָאל נִיט מוּתָּר (וְטוּמְאָה וְתִגְלַחַת הוּתְּרוּ מִכְּלָלָן) אוּנ מְטַמֵא זַיין אוּנ שֶׁערְן זֶענֶן אַמָאל מוּתָּר צוּ אַנָזִיר (בְּתִגְלַחַת מִצְוָה) ווָא עֶס אִיז אַמִצְוָה זִיךְ צוּ שֶׁערְן · דְהַיְינוּ עֶר אִיז גֶוֶוען מְצוֹרָע (וּבְמֵת מִצְוָה) אוּנ ווָא עֶס אִיז אַמִצְוָה זִיךְ מְטַמֵא זַיין דְהַיְינוּ עֶר הָט גֶפוּנֶען אַמֵת אִין פֶעלְד (וְחוֹמֶר בְּטוּמְאָה מִבְּתִגְלַחַת) מְטַמֵא זַיין אִיז אַרְגֶער וִוי שֶׁערְן (שֶׁהַטוּמְאָה סוֹתֶרֶת אֶת הַכֹּל) אַז דֶער נָזִיר וֶוערְט טָמֵא צוּ וַוארְפְט עֶר אַלֶע פְרִיעֶרְדִיגֶע טָעג (וְחַיָיבִין עָלֶיהָ קָרְבָּן) אוּנ דַארְף בְּרֵיינְגֶען אַקָרְבָּן פַר וָוס עֶר הָט זִיךְ מְטַמֵא גֶוֶוען (וְתִגְלַחַת) אוּנ אַז דֶער נָזִיר שֶׁערְט זִיךְ (אֵינָהּ סוֹתֶרֶת אֶלָּא שְׁלֹשִׁים יוֹם) צוּ וַוארְפְט עֶר נִיט מֶער נָאר עֶס זָאל זַיין פוּן דֶעם טָאג וָוס עֶר הָט זִיךְ גֶשׁוֹרֶן בִּיז צוּם סוֹף נְזִירוּת דְרַייסִיג טָאג (וְאֵין חַיָיבִין עָלֶיהָ קָרְבָּן) אוּנ עֶר דַארְף נִיט בְּרֵיינְגֶען קֵיין קָרְבָּן אוֹיף דֶעם וָוס עֶר הָט זִיךְ גֶשׁוֹרֶן: ן (תִּגְלַחַת הַטוּמְאָה כֵּיצַד) אַנָזִיר וָוס אִיז טָמֵא גֶוָוארְן וִוי זָאל עֶר זִיךְ אָפּ שֶׁערְן (הָיָה מַזֶּה בַּשְּׁלִישִׁי וּבַשְּׁבִיעִי) מֶען הָט גֶשְׁפְּרִיצְט אוֹיף אִים דִי וַואסֶר פוּן דִיא פָּרָה אֲדוּמָּה דֶעם דְרִיטֶן טָאג פוּן דֶר טוּמְאָה אוּנ דֶעם זִיבֶּעטֶן טָאג (וּמְגַלֵּחַ בַּשְּׁבִיעִי) אוּנ שֶׁערְט זִיךְ אָפּ דֶעם זִיבֶּעטֶן טָאג (וּמֵבִיא קָרְבְּנוֹתָיו בַּשְּׁמִינִי) אוּנ בְּרֵיינְגְט דִי קָרְבָּנוֹת דֶעם אַכְטֶן טָאג (וְאִם גִּילַּח בַּשְּׁמִינִי) אוּנ אוּב עֶר הָט זִיךְ אָפּ גֶשׁוֹרֶן דֶעם אַכְטֶן טָאג (מֵבִיא קָרְבְּנוֹתָיו בּוֹ בַּיוֹם) בְּרֵיינְגְט עֶר דִי קָרְבָּנוֹת דֶעם זֶעלְבִּיגֶן טָאג (דִבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא) אַזוֹי זָאגְט רַבִּי עֲקִיבָא (אָמַר לוֹ רַבִּי טַרְפוֹן) הָט רַבִּי טַרְפוֹן גֶזָאגְט צוּ רַבִּי עֲקִיבָא (מַה בֵּין זֶה לִמְצוֹרָע) וָוס אִיז דֶער חִילוּק צְווִישֶׁן דֶעם נָזִיר אוּנ צְווִישֶׁן אַמְצוֹרָע . אַז ווִי אַמְצוֹרָע בְּרֵיינְגְט אַלֶע מָאל דִי קָרְבָּנוֹת אוֹיף מָארְגֶען נָאךְ דֶעם אָפּ שֶׁערְן · אַז עֶר שֶׁערְט זִיךְ דֶעם זִיבֶּעטֶן בְּרֵיינְגְט עֶר דֶעם אַכְטֶן · אוּנ אַז עֶר שֶׁערְט זִיךְ דֶעם אַכְטֶן בְּרֵיינְגְט עֶר דֶעם נֵיינְטֶן · דַארְף בַּיי אַנָזִיר אוֹיךְ אַזוֹי זַיין (אָמַר לוֹ) הָט רַבִּי עֲקִיבָא גֶזָאגְט צוּ רַבִּי טַרְפוֹן (זֶה

טהרתו תלויה בימיו. ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו ואינו מביא קרבן. אלא אם כן היה מעורב שמש: ז תגלחת הטהרה. כיצד. היה מביא שלשה בהמות חטאת עולה ושלמים. ושוחט את השלמים ומגלח עליהם. דברי רבי יהודה. רבי אלעזר אומר לא היה מגלח. אלא על החטאת. שהחטאת קודמת בכל מקום. ואם גילח על אחד משלשתן יצא: ח רבן שמעון בן גמליאל אומר. הביא שלש בהמות ולא פירש. הראויה לחטאת. תקרב חטאת. לעולה. תקרב עולה. לשלמים תקרב שלמים. היה נוטל

הלכך כיון שעבר בשביעי אף על פי שלא גלח עד יום השמיני מביא קרבנותיו בו ביום: **אבל מצורע טהרתו תלויה בתגלחת.** כדכתיב (שם) ביום השביעי יגלח את כל שערו והדר כתיב ורחץ את בשרו במים ואם טבל עד שלא גלח לא עלתה לו טבילה. הילכך אם גלח בח' אכתי צריך טבילה והערב שמש הילכך אינו יכול להביא קרבנותיו עד תשיעי והלכה כרבי עקיבא: **ז שחט את השלמים ומגלח עליהם.** דכתיב בנזיר (במדבר ו) וגלח את ראשו פתח אוהל מועד ומפרשינן לקרא הכי וגלח את ראשו על זבח שכתוב בו פתח אהל מועד דהיינו שלמים דכתיב בהו (ויקרא ג) ושחטו פתח אוה"מ: **שהחטאת קודמת בכל מקו'.** לעולה ושלמים. ודין הוא שיגלח על הראשון. והלכה כרבי יהודה שמגלח על השלמים: **ח ולא פירש.** אף על גב דכל הקרבנות צריך שיקראו לשם הבעלים שם

שער

טהרתו תלויה בימיו) א נזיר זיין ריין ווערן פון דר טומאה געהער צו די טעג. אז מען שפריצט אויף אים די וואסר פון די פרה אדומה דעם דריטן טאג אונ דעם זיבטן אונ איז זיך טובל. איז ער שון טהור. דאריבער אפילו ער האט זיך אפ גשורן דעם אכטן טאג מעג ער דעם זעלביגן טאג ברייננן קרבנות. וויל ער איז שון טהור פון געכטן (ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו) אונ אמצורע ווערט ניט ריין פון זיין טומאה ביז נאך דעם אפ שערן דר נאך איז ער זיך טובל. אונ נאך דר טבילה אז די זון גייט אונטר ווערט ער טהור. דאריבער אוב ער האט זיך גשורן אונ טובל גוועזן דעם אכטן (ואינו מביא קרבן) קען ער דאך ניט ברייננן קרבנות (אלא אם כן היה מעורב שמש) נאר אז די זון גייט אונטר פון דעם אכטן טאג. דס הייסט ביז דעם ניינטן. וויל ער ווערט ניט טהור ביז די נאכט וואס געהער צום ניינטן: ז (תגלחת הטהרה כיצד) ווי שערט זיך אפ אנזיר טהור (היה מביא שלשה בהמות) ער ברייננט דריי בהמות. חטאת עולה ושלמים (ושוחט את השלמים) אונ ער שעכט די שלמים (ומגלח עליהם) אונ ער שערט זיך אפ נאך דר שחיטה (דברי רבי יהודה) אזו זאגט רבי יהודה. רבי אליעזר זאגט (לא היה מגלח) ער הט זיך ניט גשורן נאך דר שחיטה פון שלמים (אלא על החטאת) נאר נאך דר שחיטה פון חטאת הט ער זיך אפ גשורן (שהחטאת קודמת בכל מקום) ווארום אחטאת איז איביג צו ערשט פר אלע קרבנות (ואם גילח על אחד משלשתן יצא) אונ אוב ער הט זיך אפ גשורן אויף איינם פון די דריי קרבנות. אויף וועלכן עס איז. איז ער אלץ יוצא: ח רבן שמעון בן גמליאל זאגט (הביא שלש בהמות) דר נזיר הט גבראכט דריי בהמות (ולא פירש) אונ ער הט ניט גזאגט אויף יעדע בהמה צו וועלכן קרבן זי זאל זיין. איז דר דין (הראויה לחטאת) די בהמה וואס איז ראוי צו זיין אחטאת. אשעפס אנקבה (תקרב לחטאת) זאל מען איר מקריב זיין צו אחטאת (לעולה) די בהמה וואס איז ראוי צו זיין אעולה. אשעפס אזכר (תקרב עולה) זאל מען מקריב זיין צו אעולה (לשלמים) די בהמה וואס איז ראוי צו זיין שלמים. איין איל [אווידר] (תקרב שלמים) זאל מען מקריב זיין צו שלמים (היה נוטל שער ראש נזרו) ער הט גנומען די האר פון זיין קאפ

שער ראש נזרו · ומשלח תחת הדוד ואם גילח במדינה היה משלח תחת הדוד. במה דברים אמורים. בתגלחת הטהרה · אבל בתגלחת הטומאה לא היה משלח תחת הדוד. רבי מאיר אומר הכל משלחין תחת הדוד· חוץ מן הטמא שבמדינה בלבד: **ט** היה מבשל את השלמים או שלקן הכהן נוטל את הזרוע בשלה מן האיל. וחלת מצה אחת מן הסל · ורקיק מצה אחד · ונותן על כפי הנזיר · ומניפן. ואחר כך הותר הנזיר לשתות יין · ולהטמא למתים· ר"ש אומר

שם הכא לא צריך דמכי אמר אלו לנזירותי הוי כאילו קרא שם לכל אחד ואחד דכבשה איכא ראויה אלא לחטאת וכבש לעולה ואיל לשלמים: **ומשלח תחת הדוד**. שמבשלים בו זבח שלמים: **היה מגלח במדינה**. בירושלים ואע"ג דכתי פתח אהל מועד לאו דוקא אלא ללמד שאינו מגלח עד שיהיה פתח אהל מועד פתוח: **לא היה משלח תחת הדוד**. דכתיב (במדבר ו) ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש מי שאינו מחוסר אלא לקיחה ונתינ' יצא זה שמחוסר לקיחה והבאה ונתינה תחת הדוד: **במה דברים אמורים** · שבמקדש נוטל ומשלח תחת הדוד · בתגלחת

טהרה: **אבל בתגלחת טומאה**. אפי' גלח במקדש אינו נוטל שער ומשלח תחת הדוד של אשם וחטאת שעוף דלא כתיב נתינת שער תחת הדוד אלא בנזיר טהור: **הכל משלחין**. טהור במקדש ובמדינ'. וטמא במקדש חוץ מטמא שגלח במדינה מפני ששערו נקבר. ופסק ההלכה שאין משלח תחת הדוד אלא נזיר טהור שגלח פתח אהל מועד שנעשה כמלותו. ואם שלח תחת הדוד של חטאת יצא לא נאמר אשר תחת זבח השלמים אלא למצוה: **ט ואחר כך הותר הנזיר לשתות יין**. דכתיב (במדבר ו) ואחר ישתה הנזיר יין אחר שמעשים כולם: **ר"ש אומר כו'**. כתיב הכא ואחר

(וּמְשַׁלֵּחַ תַּחַת הַדּוּד) אוּנ הָט גְלֵייגְט אוּנְטֶער דֶעם קֶעסֶל וְואוּ דִיא שְׁלָמִים הָאבְּן זִיךְ גֶקָאכְט (וְאִם גִּילַח בִּמְדִינָה) אוּנ אוּבּ עֶר הָט זִיךְ אָפּ גְשׁוֹרְן אִין דֶער מְדִינָה [אִין יְרוּשָׁלַיִם] נִיט אִין דֶער עֲזָרָה (לֹא הָיָה מְשַׁלֵּחַ תַּחַת הַדּוּד) הָט עֶר נִיט גְלֵייגְט דִי הָאר אוּנְטֶער דֶעם קֶעסֶל (בַּמֶּה דְּבָרִים אֲמוּרִים) וֶוען זֶענֶען דִי רֵייד גְזָאגְט גֶוָוארְן אַז עֶר שֶׁערְט זִיךְ אִין דֶער עֲזָרָה לֵייגְט עֶר דִי הָאר אוּנְטֶער דֶעם קֶעסֶל (בְּתִגְלַחַת טָהֳרָה) אַז אַנָזִיר טָהוֹר שֶׁערְט זִיךְ אָפּ (אֲבָל בְּתִגְלַחַת הַטּוּמְאָה) אָבֶּער אַז אַנָזִיר טָמֵא שֶׁערְט זִיךְ אָפּ (לֹא הָיָה מְשַׁלֵּחַ תַּחַת הַדּוּד) הָאט עֶר נִיט גְלֵייגְט דִיא הָאר אוּנְטֶער דֶעם קֶעסֶל. רַבִּי מֵאִיר זָאגְט (הַכֹּל) אַלֶע נְזִירִים. סַיי אַנָזִיר טָהוֹר וָוס שֶׁערְט זִיךְ אִין דֶער עֲזָרָה אוּנ סַיי עֶר שֶׁערְט זִיךְ אִין דֶער מְדִינָה. אוּנ סַיי אַנָזִיר טָמֵא וָואס שֶׁערְט זִיךְ אִין דֶער עֲזָרָה (מְשַׁלְּחִין תַּחַת הַדּוּד) לֵייגְן זֵייעֶרֶע הָאר אוּנְטֶער דֶעם קֶעסֶל (חוּץ מִן הַטָּמֵא שֶׁבַּמְּדִינָה בִּלְבַד) נָאר הַטָּמֵא וָוס הָט זִיךְ נִיט גְשׁוֹרְן אִין דֶער עֲזָרָה נָאר אִין יְרוּשָׁלַיִם דֶער לֵייגְט נִיט דִי הָאר אוּנְטֶער דֶעם קֶעסֶל. נָאר זֵיינֶע הָאר מוּז עֶר בַּגְרָאבְּן אִין דִי עֶרְד: **ט** (הָיָה מְבַשֵּׁל אֶת הַשְּׁלָמִים) עֶר הָאט גְקָאכְט דִי שְׁלָמִים (אוֹ שְׁלָקָן) אָדֶער עֶר הָט זֵיי שְׁטַארְק גְקָאכְט (הַכֹּהֵן נוֹטֵל אֶת הַזְּרוֹעַ בְּשֵׁלָה מִן הָאַיִל) נֶעמְט דֶער כֹּהֵן דִי פָאדֶערְשְׁטֶע פוּס דִי גְקָאכְטֶע פוּן דֶעם ווידֶער (וְחַלַּת מַצָּה אַחַת מִן הַסַּל) אוּנ עֶר נֶעמְט אֵיין חַלָּה וָוס זִי אִיז מַצָּה [אוּנ גְזֵייעֶרְט] פוּן קָארְבּ וְוא דִי חַלּוֹת לִיגְן (וּרְקִיק מַצָּה אֶחָד) אוּנ עֶר נֶעמְט אַקִיכוּל וָוס אִיז מַצָּה [אוּנ גְזֵייעֶרְט] פוּן קָארְבּ וְוא דִי קִיכְלאךְ לִיגְן (וְנוֹתֵן עַל כַּפֵּי הַנָּזִיר) אוּנ עֶר גִיט [דִי פָאדֶערְשְׁטֶע פוּס מִיט דִי חַלָּה אוּנ מִיט דֶעם קִיכוּל] אוֹיף דִי הֶענְט פוּן דֶעם נָזִיר (וּמְנִיפָן) אוּנ עֶר הֵייבְּט זֵיי אוֹיף (וְאַחַר כָּךְ הוּתַּר הַנָּזִיר לִשְׁתּוֹת יַיִן וּלְהִטַּמֵּא לְמֵתִים) דֶער נָאךְ וֶוערְט מוּתָּר דֶער נָזִיר צוּ טְרִינְקְן וויין אוּנ צוּ מְטַמֵּא זַיין צוּ מֵתִים. רַבִּי שִׁמְעוֹן

אומר. כיון שנזרק עליו אחד מן הדמים הותר הנזיר לשתות ביין ולהטמא למתים: י גלח על הזבח ונמצא פסול. תגלחתו פסולה. וזבחיו לא עלו לו. גלח על החטאת שלא לשמה ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן. תגלחתו פסולה. וזבחיו לא עלו לו. גלח על העולה או על השלמים שלא לשמן ואח"כ הביא קרבנותיו לשמן תגלחתו פסולה. וזבחיו לא עלו לו. רבי שמעון אומר. אותו

אחר ישתה הנזיר יין. וכתיב התם (שם) אחר התגלחו את נזרו. מה להלן אחר מעשה יחידי אף כאן אחר מעשה יחידי הא למדת שכיון שנזרק עליו א' מן הדמים. מותר לשתות יין ולהטמא למתים וכן הלכה: י ונמצא פסול. כגון שנשפך דמו או יצא או נטמא: תגלחתו פסולה. הואיל ונפסל הזבח שגלח עליו הוה ליה כגלחוהו לסתי' דאמרי' לעיל גר"א סותר שבעה ימים ולרבנן סותר שלשים יום: וזבחיו לא עלו לו. שאר הזבחים שהקריב אחר תגלחת והפסילה לא עלו לו דכיון דצריך לסתור עד שיגדל שערו הוי כאילו הקריבן קודם זמנם: על החטאת שלא לשמה. היינו על הזבח ונמצא פסול דחטאת שלא לשמה פסולה ואיידי דבעי למתני על העולה ועל השלמים פלוגתא דר' שמעון ורבנן תנא נמי על החטאת: על העולה ועל השלמים שלא לשמן וכו' תגלחתו פסולה. דהואיל ולא עלו לשם חובת

זאגט (כיון שנזרק עליו אחד מן הדמים) אז עס איז געשפריינגט געווארן אויף דעם נזיר איינערליי בלוט פון די דריי קרבנות (הותר הנזיר לשתות ביין ולהטמא למתים) איז שוין דר נזיר מותר צו טרינקען ווייִן אונ צו מטמא זיין צו מתים. אונ ער דארף ניט ווארטען ביז ער וועט אויף הייבען די זרוע מיט דר חלה מיט דעם רקיק: י (גלח על הזבח) ער האט זיך אפ געשוירן אויף דעם קרבן (ונמצא פסול) אונ עס איז געפונען געווארן אז דר קרבן איז פסול (תגלחתו פסולה) איז זיין אפ שערן פסול (וזבחיו לא עלו לו) אונ די איבעריגע קרבנות וואס ער האט מקריב געווען נאך דעם אפ שערן ווערן ניט גירעכענט פר די קרבנות וואס אנזיר דארף ברייגגן. נאר ער ווארט דרייסיג טאג ביז די האר וואקסען אים אויף אונ ער שערט זיך נאך אמאל אפ אונ ברייגגט נאך אמאהל קרבנות (גלח על החטאת שלא לשמה) אז ער האט זיך אפ געשוירן אויף אחטאת וואס מען האט אים געשאכטען ניט צו דעם נאמען חטאת. נאר מען האט גמיינט אז דס איז די עולה אדר שלמים. האט מען אים געשאכטען פר אעולה אדר פר שלמים איז דר חטאת פסול (ואחר כך הביא קרבנותיו) דר נאך האט ער געבראכט די איבעריגע קרבנות אונ מען האט זייא געשאכטען (לשמן) צו זייער נאמען (תגלחתו פסולה) זיין אפ שערן איז פסול (וזבחיו לא עלו לו) אונ די איבעריגע קרבנות וואס ער האט מקריב געווען נאך דעם אפ שערן ווערן ניט גירעכענט פר די קרבנות וואס אנזיר דארף ברייגגן נאר ער ווארט דרייסיג טאג ביז די האר וואקסען אים אויף אונ ער שערט זיך נאך אמאל אפ אונ ברייגגט נאך אמאל קרבנות (גלח על העולה או על השלמים) אז ער האט זיך אפ געשוירן אויף דר עולה אדר אויף די שלמים (שלא לשמן) אונ די עולה אדר די שלמים זענען געשאכטען געווארן ניט צו זייער נאמען. ניט פר אעולה אונ ניט פר שלמים נאר אויף אנאמען פון איין אנדר קרבן (ואחר כך הביא קרבנותיו לשמן) דר נאך האט ער געבראכט די איבריגע קרבנות אונ זיי זענען געשאכטען געווארן צו זייער נאמען (תגלחתו פסולה) זיין אפ שערן איז פסול (וזבחיו לא עלו לו) אונ די איבריגע קרבנות וואס ער האט מקריב געווען נאך דעם אפ שערן ווערן ניט גירעכענט פר די קרבנות וואס אנזיר דארף ברייגגן [ווי עס שטייט פריער] רבי שמעון זאגט

אותו הזבח לא עלה לו. אבל שאר זבחים עלו לו. ואם גלח על שלשתן ונמצא אחד מהן כשר. תגלחתו כשרה. ויביא שאר הזבחים: **יא** מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא. ר"א אומר. סותר את הכל. וחכמים אומרים. יביא שאר קרבנותיו ויטהר. אמרו לו. מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה א׳ מן הדמים ובאו ואמרו לה על בתה שהיתה מסוכנת. והלכה ומצאה שמתה ואמרו חכמים תביא שאר קרבנותיה ותטהר:

כהן

חובת שלמי נזיר ועולת נזיר. הוי ליה כמגלח על עולת נדבה ושלמי נדבה. ור"ש סבר דאם גלח על עולת נדבה ושלמי נדבה יצא. ואין הלכה כר"ש: **ואם גלח על שלשתן**. אחר שהקריבו שלשתן: **ונמצא אחד מהן** כשר. והשאר פסולי׳: **תגלחתו כשרה**. לדברי הכל. דהא תנן ואם גלח על אחד משלשתן יצא: **יא ר"א אומר סותר את הכל**. לא כל הימים קאמר אלא סותר כל הקרבנות ור"א לטעמי׳ דאמר שלא סותר הנזיר לשתות יין אלא אחר כל המעשים כולם. אחר הבאת כל הקרבנות וכשנטמא קודם שהקריב כולם הוי כאילו נטמא שהרי קודם שהקריב שום אחד מהם והוי הקרבן שהקריב כאילו הביאו תוך מלאת: **וחכ"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר**. פירוש לכשיטהר ואותו הזבח שהביא בטהרה לא יחזור ויביאנו. ורבנן לטעמייהו דאמרי אחר מעשה יחידי מותר לשתות יין ומותר לגלח. הלכך קודם שנטמא היה ראוי להתגלח ולא יסתור אותו זבח אבל שאר הזבחים שהקריב משנטמא ודאי סותר דקרא קפיד שיהו קרבנות נזיר כולן בטהרה: **מרים התרמודית**. מתרמוד היתה והלכה כחכמים:

כהן

(אותו הזבח לא עלה לו) דר קרבן וואס איז ניט געשאכטן געווארן צו זיין נאמן ווייל ער איז פסול דאריבער ווערט ער ניט גערעכנט צו די קרבנות וואס דר נזיר דארף ברייננגן (אבל שאר זבחים) אבר די איבריגע קרבנות וואס זענען כשר (עלו לו) ווערן גערעכנט צו די קרבנות וואס דר נזיר דארף ברייננגן (ואם גלח על שלשתן) אונ אוב ער האט זיך אפ געשוירן דר נאך ווי מען האט געשאכטן אלע דריי קרבנות (ונמצא אחד מהן כשר) אפילו עס איז געפונען געווארן איינער פון זייא כשר (תגלחתו כשרה) איז זיין אפ שערן כשר (ויביא שאר הזבחים) אונ ער דארף ברייננגן אנדערע קרבנות פר דיא וואס זענען פסול געווארן: **יא** (מי שנזרק עליו אחד מן הדמים) אוב מען האט געשפריינגט אויף דעם נזיר די בלוט פון איין קרבן (ונטמא) אונ דר נזיר איז טמא געווארן. רבי אליעזר זאגט (סותר את הכל) ער צו שטערט אלע קרבנות. דר נאך אז ער ווערט טהור דארף ער ברייננגן אלע קרבנות נאך אמאל (וחכמים אומרים) אונ די חכמים זאגן (יביא שאר קרבנותיו ויטהר) דר נאך אז ער וועט ווערן טהור זאל ער ברייננגן די איבריגע קרבנות צו די וואס ער האט פריער געבראכט איידער ער איז טמא געווארן (אמרו לו) האבן די חכמים געזאגט צו רבי אליעזר (מעשה במרים התרמודית) עס האט זיך געטראפן ביי מרים פון תרמוד זי איז געווען א נזירה (שנזרק עליה אחד מן הדמים) אונ מען האט געשפריינגט אויף איר די בלוט פון איין קרבן (ובאו ואמרו לה על בתה שהיתה מסוכנת) אונ מען איז איר געקומען זאגן אויף איר טאכטער זי איז אין אסכנה (והלכה ומצאה שמתה) אונ זי איז געגאנגן אונ האט געטראפן די טאכטער איז געשטארבן. איז זי טמא געווארן (ואמרו חכמים) האבן די חכמים געזאגט (תביא שאר קרבנותיה ותטהר) אז זי וועט ווערן טהור וועט זיא ברייננגן די איבריגע קרבנות צו דיא וואס זיא האט געבראכט איידער זיא איז טמא געווארן:

פרק ז כהן גדול ונזיר אינן מטמאין לקרוביהן. כדכתיב בפרשה אמור ובפרשה נשא: היו מהלכין בדרך. לאו דוקא בכהן גדול פליגי הוא הדין בכהן הדיוט נמי פליגי דחד טעמא הוא: ב על המת. אע"פ שאינו שלם אלא שיש בו רוב בנין שהם ב' שוקים וירך אחד. או רוב מנין אברים שהם קכ"ה אברים. אפי' אין בהם רובע קב מטמא באהל ונזיר מגלח עליו. ואם אין במת לא רוב מנין. ולא רוב בנין. אין הנזיר מגלח על אלו עד שיהא בעצמות חצי קב: ועל כזית נצל. מוהל היוצא מן המת כמין לחה היוצאת מעפוש הבשר: מלא תרוד רקב. מלא כף מעפר רקבון של מת. ואין הרקבון מטמא אלא כשנקבר המת ערום בארון של שיש וכיוצא בו שאין שם רקבון אחר אלא מגופו של מת. ונקבר המת כלו שלם שלא נחסר ממנו אבר: תרוד. כף גדולה שמחזקת מלא חפנים: על השדרה.

אפי'

פרק ז כהן גדול ונזיר אינן מטמאין לקרוביהן. אבל מטמאין למת מצוה. היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה. רבי אליעזר אומר יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר. וחכמים אומרים יטמא נזיר. ואל יטמא כהן גדול. אמר להם ר"א יטמא כהן. שאינו מביא קרבן על טומאתו. ואל יטמא נזיר. שהוא מביא קרבן על טומאתו. א"ל יטמא נזיר שאין קדושתו קדושת עולם. ואל יטמא כהן שקדושתו קדושת עולם: ב על אלו טומאות הנזיר מגלח. על המת. ועל כזית מן המת. ועל כזית נצל. ועל מלא תרוד רקב. על השדרה. ועל

הגלגולת

פרק יא אכהן גדול אונ אנזיר (אינן מטמאין לקרוביהן) טארן זיך ניט מטמא זיין צו זייערע קרובים (אבל מטמאין למת מצוה) אבר זיי מעגן זיך מטמא זיין צו אמת מצוה (היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה) אכהן מיט אנזיר זענן געגאנגען אין וועג אונ האבן געפונען אמת מצוה. רבי אליעזר זאגט (יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר) דר כהן זאל זיך מטמא זיין אונ דר נזיר זאל זיך ניט מטמא זיין (וחכמים אומרים) אונ די חכמים זאגן (יטמא נזיר ואל יטמא כהן גדול) דר נזיר זאל זיך מטמא זיין אונ דר כהן זאל זיך ניט מטמא זיין (אמר להם רבי אליעזר) האט רבי אליעזר געזאגט צו דיא חכמים (יטמא כהן) זאל זיך מטמא זיין דר כהן (שאינו מביא קרבן על טומאתו) ווייל ער דארף ניט ברייננן קרבנות אויף דר טומאה (ואל יטמא נזיר) אונ דר נזיר זאל זיך ניט מטמא זיין (שהוא מביא קרבן על טומאתו) ווייל ער ברייננט קרבנות אויף זיין טומאה (אמרו לו) האבן דיא חכמים געזאגט צו רבי אליעזר (יטמא נזיר) דר נזיר זאל זיך מטמא זיין (שאין קדושתו קדושת עולם) ווייל זיין הייליגקייט איז ניט קיין אייביגע הייליגקייט (ואל יטמא כהן) אונ דר כהן זאל זיך ניט מטמא זיין (שקדושתו קדושת עולם) ווייל זיין הייליגקייט איז אאייביגע הייליגקייט: ב (על אלו טומאות הנזיר מגלח) אויף דיא טומאות דארף זיך אנזיר אפ שערן. אוב אנזיר איז טמא געווארן אין די טומאות [ווס דא שטייט] דארף ער זיך אפ שערן אונ ציילט נאך אמאל נזירות (על המת) אוב דר נזיר האט זיך אן גרירט אן אמת. אדר ער איז געוועזן אין שטוב וואס דארט איז געוועזן אמת. אפילו ניט קיין גאנצר מת נאר הונדרט פינף אונ צוואנציג גלידר פון מת אדר דם גרעסטע העלפט פון מת אדר אהאלבר קב [דס איז אזו אמאס] ביינר פון אמת. איז ער טמא (ועל כזית מן המת) אדר ער האט אן גרירט די פלייש פון אמת וואס איז געוועזן גרויס ווי אאיילבער [כזית] (ועל כזית נצל) אדר ער האט אן גרירט אן אכזית פייכטיקייט וואס גייט ארויס פון אמת (ועל מלא תרוד רקב) אדר אן אפולע לעפל פרפולונג פון מת (על השדרה) אדר אן רוקן פון מת (ועל הגולגולת) אדר

אן

הגולגולת. ועל אבר מן המת. ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי. ועל חצי קב עצמות. ועל חצי לוג דם. על מגען. ועל משאן. ועל אהלן. ועל עצם כשעורה על מגעו. ועל משאו. על אלו הנזיר מגלח. ומזה בשלישי ובשביעי. וסותר את הקודמין. ואינו מתחיל למנות. אלא עד שיטהר. ומביא את קרבנותיו: ג אבל הסככות. והפרעות. ובית הפרס וארץ

אפי' אין בה בשר כלל: **וכן על עצם הגולגולת.** של הראש. אפי' אין בה בשר: **ועל אבר מן המת ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי.** כל שאלו היה הבשר מחובר באדם חי. היה יכול להעלות ארוכה ע"י אותו בשר הוא נקרא כראוי. והוא פחות מכזית: **ועל חצי קב עצמות.** ואף על גב דרובע קב עצמות מטמא באהל. הלכה למשה מסיני שאין הנזיר מגלח אלא על חצי קב. וכן על חצי לוג דם. ואע"ג דרובע דם מטמא באהל. אין הנזיר מגלח אלא על חצי לוג: **ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו.** אבל על אהלו לא דאין עצם כשעורה מטמא באהל: **וסותר את הקודמים.** כדכתיב (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו: **עד שיטהר.** שיטבול ויעריב שמשו אחר שיזה שלישי ושביעי: **ג אבל הסככות.** אילן שיש לו ענפים מובדלים זה מזה. ויש כזית מן המת תחת אחד מהן ועבר הנזיר ואין ידוע אם עבר תחת הענף המאהיל על המת: **הפרעות.** אבנים או עלים בולטים מן הכותל וטומאה תחת אחד מהן: **ובית הפרס.** שדה שנחרש

בו

אַן קאָפּ פון מת (ועל אבר מן המת) אָדער אַן אַגליד פון מת (ועל אבר מן החי) אָדער אַן אַגליד וואָס איז אָפּ געבראָכן געוואָרן פון אַלעבעדיגן מענטש (שיש עליו בשר כראוי) וואָס עס איז דאָ אויף דעם גליד פלייש. ווען דער גליד וואָלט ניט אָפּ געבראָכן געוואָרן וואָלט זיך געקענט פאַר אַיילין דורך די פלייש (ועל חצי קב עצמות) אָדער אַן אַהאַלבן קב [דס איז אַזוי אַמאָס] ביינער פון אַמת (ועל חצי לוג דם) אָדער אַן אַהאַלבע קוואָרט בלוט (על מגען) אַז ער האָט זיך אָן גערירט (ועל משאן) ער האָט זיי געטראָגן (ועל אהלן) אַז ער איז געווען אין דר שטוב וואָס זיי זענען געווען (ועל עצם כשעורה) אויף אַביין גרויס ווי אַגערשטן (על מגעו) אַז ער האָט זיך אָן גערירט אָן אים (ועל משאו) אָדער ער האָט אים געטראָגן (על אלו) אויף די אַלע זאַכן. אויב אַנזיר איז אַן זייא טמא געוואָרן (הנזיר מגלח) דאַרף דר נזיר אָפּ שערן די האָר (ומזה בשלישי ובשביעי) אונ מען שפּרייגט אויף אים די וואַסר פון די פרה אדומה דעם דריטן טאָג פון זיין טומאה אונ דעם זיבעטן טאָג פון זיין טומאה (וסותר את הקודמין) אונ ער צו וואַרפט די פריערדיגע טעג פון נזירות (ואינו מתחיל למנות) אונ ער הייבט ניט אָן צו ציילן ביינע נזירות (אלא עד שיטהר) ביז ער ווערט ריין פון דר טומאה. דאָס איז נאָך דר טבילה (ומביא את קרבנותיו) אונ ער ברענגט זיינע קרבנות:

ג (אבל הסככות והפרעות) אָבר צווייגן אונ שטיינר אָדר העלצר וואָס גייט אַרויס פון אַוואַנט אין דר הייך אַז עס ליגט אַשטיקל פון אַמת אונטער אַצווייג אָדער אונטער אַשטיין אונ אונטער אַהאָלץ אונ דר נזיר איז געגאַנגען אונטער דיא צווייגן פון בוים אָדר אונטער די שטיינר אונ אונטער די העלצר אונ מען ווייס ניט אויב ער איז געגאַנגען אונטער דעם צווייג אָדר אונטער דעם שטיין אונ אונטער דעם האָלץ וואָס דאָס שטיקל מת ליגט איז ער טמא געוואָרן. אונ אויב ער איז ניט געווען אונטער דעם צווייג אָדער אונטער דעם האָלץ אונ אונטער דעם שטיין וואָס די שטיקל מת ליגט איז ער טהור (ובית הפרס) אַפעלד וואָס אין איר איז געווען אַקבר אונ מען האָט דיא פעלד צו

ואר̇ץ העמים • והגולל • והדופק • ורביעית דם • ואהל• ורובע עצמות . וכלים הנוגעים במת . וימי ספרו. וימי גמרו . על אלו אין הנזיר מגלח • ומזה בשלישי ובשביעי • ואינו סותר את הקודמים. ומתחיל ומונה מיד. וקרבן אין לו. באמת ימי הזב והזבה . וימי הסגרו של מצורע . הרי אלו עולין לו:

ד אר"א משום ר' יהושע . כל טומאה

בה קבר עושה בית הפרס מאה אמה • שהך שיערו. שהמחרישה מוליכה את העלם: וארץ העמים. שגזרו חכמים טומאה על ארץ העמי': גולל . כסוי הארון: דופק. הארון עצמו שהכסוי דופק עליו: ורביעית דם. אפי' על משאו ומגעו אין הנזיר מגלח: ואהל ורובע עצמות. אם האהיל על רובע קב של עצמות המת אינו מגלח עד שיאהיל על חצי קב. אבל על מגע ומשא של רובע עצמות מגלח. ואפילו הם נמוקים ולא נשאר בהם עצם כשעורה שלם: וכלים הנוגעים במת. שהם מטמאים כמת עצמו • והנוגע בהם טמא טומאת שבעה: וימי גמרו. ימי חלוטו של מצורע: וימי ספרו • לאחר שנטהר מצרעתו. דכתיב (ויקרא יד) וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים. על אלו אין הנזיר מגלח על כל הך דמתני': ומזה בשלישי ובשביעי • הא לא קאי אימי ספרו ואימי גמרו דלא שייך בהו הזאה ג' ז' אינו סותר את הקודמין ומתחיל ומונה מיד. כל אלו שאמרנו אין עולין לימי הנזירות. ואין סותרין אלא שיזה ג' וז' ויטהר. אם נטמא בטומאת מת. ואחר שישלים ימי גמרו וימי ספרו אם נצטרע. משלים נזירתו על מנין הימים שמנה קודם שנטמא ואינו מביא קרבן טומאה: באמת אמרו ימי הזב והזבה. כל ימי טומאותם וימי ספירתם שבעה נקיים: וימי הסגרו של מצורע. שנאמר בו (שם נז) והסגיר את הנגע שבעת ימים עולין למנין

אקערט זענען די ביינער פון קבר צו שפרייט געווארן איבער די פעלד האבן. דיא חכמים גזר.געוע אז הונדערט איילן פון דעם קבר זאל זיין טמא . אונ אויב א נזיר איז געווען אין דר פעלד ווייס מען ניט צו ער האט אן גרירט א ביין פון מת איז ער טמא אדר ער האט ניט אן גרירט איז ער טהור . פון ספק וועגן איז ער טמא (וארץ העמים) אונ אויב דר נזיר איז געווען אין חוץ לארץ וואס די רבנן האבן גוזר געווען אז חוץ לארץ איז טמא (והגולל) דר צו דעק פון קאסטן וואס ליגט אין אים דר מת אין קבר (והדופק) אונ דר קאסטן (ורביעית דם) א קוואטירול בלוט פון א מת (ואהל ורובע עצמות) אויב דר נזיר האט זיך אריבר גבויגן איבער א פערטל קב ביינר פון א מת אונ האט זיך ניט אן גרירט אן די ביינר (וכלים הנוגעים במת) אויב דר נזיר האט אנגערירט כלים וואס די כלים האבן אנגערירט א מת (וימי ספרו) די זיבן ריינע טאג וואס ער ציילט דר נאך ווי ער איז ריין געווארן פון זיין צרעת (וימי גמרו) אונ די טעג וואס ער איז אין זיי געווען א מצורע (על אלו) אויף די טומאות (אין הנזיר מגלח) דארף ניט דר נזיר אפ שערן די האר (ומזה בשלישי ובשביעי) אונ מען שפרייגט אויף אים דיא וואסר פון די פרה אדומה דעם דריטן טאג פון די טומאה אונ דעם זיבטן טאג (ואינו סותר את הקודמים) אונ ער צו ווארפט ניט די טעג וואס ער האט געציילט נזירות פר די טומאה (ומתחיל ומונה מיד) אונ באלד ווי ער ווערט טהור ציילט ער צו די איבריגע טעג צו דיא נזירות (וקרבן אין לו) אונ קרבנות צו דר טומאה דארף ער ניט ברייננגן (באמת אמרו) באמת האט מען געזאגט (ימי הזב והזבה) די טעג וואס דר נזיר איז א זב אדר א נזירה איז א זבה (וימי הסגרו של מצורע) אונ די טעג וואס ער איז געווען פר שלאסן וועגן ער איז געווען א מצורע [ווי עס שטייט אין פרשה תזריע] (הרי אלו עולין לו) די טעג ווערן אים איינגערעכנט אין חשבון פון דיא נזירות : ד אמר רבי אליעזר משום רבי יהושע (כל טומאה

ימי הנזירות ואע"ג שאין סותרין את הקודמין : ד חייבין עליה על ביאת מקדש. אם נטמא באותה טומאה ונכנס למקדש. או אכל קדשים קודם שטהר מטומאתו חייבין עליה כרת אם היה מזיד. או קרבן עולה ויורד אם היה שוגג: לא תהא זו קלה מן השרץ. דחייבין עליה על ביאת מקדש כדכתי' בויקרא או בנבלת שרץ טמא. ומלתא דר' מאיר ליתא שהרי מגע ומשא של עצם כשעורה הוא קל שאינו מטמא באהל והנזיר מגלח עליה כדתנן במתניתין ורביעית דם שהיא חמורה שמטמא באהל. אין הנזיר מגלח עלי': אין דנין כאן מק"ו. שאין דנין ק"ו על דבר שהוא הל"מ. שעצם כשעור' אינו כתוב בתורה. אלא הלכה היא. ואין דנין ק"ו מהלכה

טומאה מן המת שנזיר מגלח עליה. חייבין עליה על ביאת מקדש. וכל טומאה מן המת. שאין הנזיר מגלח עליה. אין חייבין עליה על ביאת מקדש. אמר ר"מ. לא תהא זו קלה מן השרץ. אר"ע דנתי לפני ר"א. מה אם עצם כשעורה. שאינו מטמא אדם באהל. הנזיר מגלח על מגעו ועל משאו. רביעית דם שמטמא אדם באהל. אינו דין שיהא הנזיר מגלח על מגעה ועל משאה. אמר לי מה זה עקיבא אין דנין כאן מקל וחומר. וכשבאתי והרצתי דברים לפני ר' יהושע. אמר

מן המת שנזיר מגלח עליה) אלע טומאות פון אמת אוב אנזיר המ זיך אן גרירט אן איר דארף ער זיך אפ שערן. אוב אנזיר [אדר גיט קיין נזיר] האבן זיך אן גרירט אן דר טומאה אונ זענן אריין גגאנגן אין בית המקדש אדר געגעסן קדשים (חייבין עליה על ביאת מקדש) זענן זיי חייב אוף דעם אריין קומן אין מקדש אונ אוף די קדשים כרת אוב זיי האבן דס גטאן במזיד אונ אקרבן אוב זיי האבן דס גטאן בשוגג (וכל טומאה מן המת) אונ אלע טומאות פון אמת (שאין הנזיר מגלח עליה) אוב אנזיר האט זיך אן גרירט אן זייא דארף ער זיך ניט אפ שערן (אין חייבין עליה על ביאת מקדש) איז מען ניט חייב אוב מען איז מיט דר טומאה אריין גגאנגן אין בית המקדש אדר גגעסן קדשים. ניט כרת אונ ניט אקרבן. אמר רבי מאיר (לא תהא זו קלה מן השרץ) זאל די טומאה פון מת וואס דר נזיר שערט זיך ניט. ניט זיין גרינגר פון די טומאה פון אשרץ. אז מען רירט אן אשרץ אונ מען גייט אריין אין בית המקדש אדר מען עסט קדשים איז מען חייב כרת אדר אקרבן. אז מען רירט אן אמת אונ מען גייט אריין אין בית המקדש אדר מען עסט קדשים דארף מען גווים חייב זיין כרת אדר אקרבן (אמר ר"ע) האט ר"ע גזאגט (דנתי לפני רבי אליעזר) איך האב גלערינט פר רבי אליעזר (מה אם עצם כשעורה) ווי איז אז עס איז דא אביין פון אמת גרוס ווי אגערשט (שאינו מטמא אדם באהל) איז דר ביין ניט מטמא דעם מענטש וואס איז אריין גקומן אין דר שטוב וואס דר ביין ליגט. פון דעסטוועגן (הנזיר מגלח על מגעו ועל משאו) אוב אנזיר האט אן גרירט אדר גטראגן דעם ביין ווערט ער טמא אונ דארף זיך אפ שערן (רביעית דם שמטמא אדם באהל) אקוואטירול בלוט פון אמת וואס איז מטמא דעם מענטש וואס איז אריין גגאנגן אין דר שטוב וואס דם קוואטירול בלוט שטייט אפילו ער המ דעם בלוט ניט אן גרירט (אינו דין) דארף דען ניט זיין דר דין (שיהא הנזיר מגלח על מגעה ועל משאה) אוב אנזיר המ אן גרירט אדר גטראגן די בלוט אז דר נזיר זאל זיך דארפן אפ שערן אוף דר טומאה (אמר לי) המ רבי אליעזר גזאגט צו מיר (מה זה עקיבא) וואס זאגסטו עקיבא (אין דנין כאן מקל וחומר) דא לערונט מען ניט קיין קל וחומר (וכשבאתי והרצתי דברים לפני רבי יהושע) זאגט רבי עקיבא אז איך בין גקומן או

האב

אמר לי יפה אמרת. אלא כן אמרו הלכה:

פרק ח **שני** נזירים שאמר להן אחד ראיתי אחד מכם שנטמא ואיני יודע איזה מכם· מגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה· ואומר אם אני הוא הטמא· קרבן טומאה שלי· וקרבן טהרה שלך. ואם אני הוא הטהור· קרבן טהרה שלי· וקרבן טומאה שלך וסופרין ל' יום· ומביאין קרבן טהרה. ואומר· אם אני הוא הטמא· קרבן טומאה שלי· וקרבן טהרה שלך וזה קרבן טהרתי. ואם אני הוא הטהור. קרבן טהרה שלי· וקרבן טומאה שלך וזה קרבן טהרתך· מת אחד מהן· אמר רבי יהושע

מהלכה. והן הן דברי ר"א הן הן דברי ר' יהושע שאמר אלא כך אמרו הלכה:

פרק ח **שני** נזירים שאמר להם אחד כו'. והם שותקים דאם הם מכחישין אינו נאמן. דעד אחד במקום שמכחישין אותו אינו נאמן ומתני' איירי כגון שזה העד לא היה עמהם· אלא אמר ראיתי מרחוק טומאה שנזרקה ביניהם שאם היה העד אצלם במקומם הויא לה ספק טומאה ברה"ר וספק טומאה ברה"ר ספקו טהור דכל ספק טומאה מסוטה ילפינן לה דכתיב בה (במדבר ה) ונסתרה והיא נטמאה ואין עד אלא היא והבועל וספיקה טמא. וכל זמן שהם יותר מתני' אפי' בתוך הבית ספקו טהור. דהויא לה כספק טומאה ברה"ר. לכך

הָאבּ דֶר צֵיילְט דִי רֵייד פַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ (אָמַר לִי) הָט רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ צוּ מִיר גְזָאגְט (יָפֶה אָמַרְתָּ) דוּ הָאסְט גוּט גְזָאגְט (אֶלָּא כֵּן אָמְרוּ הֲלָכָה) נָאר דִי חֲכָמִים זָאגְן אַז דָס וָוס אַבֵּיין גְרוֹס וִוי אַגֶערְשְׁט אִיז מְטַמֵּא שְׁטֵייט נִיט אִין דֶר תּוֹרָה נָאר דָס הָט מֹשֶׁה רַבֵּינוּ גְהֶערְט פוּן גָאט אוֹסְוֵויינִיג אוֹף דֶעם בַּארְג סִינַי. אוּן דָס וָוס מֹשֶׁה רַבֵּינוּ הָט גְהֶערְט אוֹסְוֵויינִיג אוֹף דֶעם בַּארְג סִינַי אוּן עֶס שְׁטֵייט נִיט אִין דִי תּוֹרָה לֶערְנְט מֶען נִיט אָפּ דֶר פוּן:

פרק ח (שְׁנֵי נְזִירִים) צְוֵויי נְזִירִים (שֶׁאָמַר לָהֶם אֶחָד) וָוס אֵיינֶר הָט צוּ זֵיי גְזָאגְט (רָאִיתִי אֶחָד מִכֶּם שֶׁנִּטְמָא) אִיךְ הָאבּ גְזֶעהְן פוּן וַוייטְנְס אַז אֵיינֶר פוּן אֵייךְ אִיז טָמֵא גְוָוארְן (וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵיזֶה מִכֶּם) אוּן אִיךְ וַוייס נִיט וֶועלְכֶר פוּן אֵייךְ אִיז טָמֵא גְוָוארְן (מְגַלְּחִין) זָאלְן זֵיי זִיךְ אָפּ שֶׁערְן [עיין תוי"ט] (וּמְבִיאִין קָרְבַּן טוּמְאָה וְקָרְבַּן טָהֳרָה) זֵיי בְּרֵיינְגְן [זֵיי קוֹיפְן בְּשׁוּתָּפוּת] קָרְבָּנוֹת פוּן טוּמְאָה אוּן קָרְבָּנוֹת פוּן טָהֳרָה (וְאוֹמֵר) אוּן אֵיינֶר זָאגְט צוּם אַנְדֶערְן (אִם אֲנִי הוּא הַטָּמֵא) אוֹבּ אִיךְ בִּין דֶר טָמֵא (קָרְבַּן טוּמְאָה שֶׁלִּי) זָאלְן זַיין דִי קָרְבָּנוֹת פוּן טוּמְאָה פוּן מַיינֶעטְוֶועגְן (וְקָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלָּךְ) אוּן דִי קָרְבָּנוֹת פוּן טָהֳרָה זָאל זַיין פוּן דַיינֶעטְוֶועגְן (וְאִם אֲנִי הוּא הַטָּהוֹר) אוּן אוֹבּ אִיךְ בִּין אַטָּהוֹר (קָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלִּי) זָאלְן זַיין דִיא קָרְבָּנוֹת פוּן טָהֳרָה פוּן מַיינֶעטְוֶועגְן (וְקָרְבַּן טוּמְאָה שֶׁלָּךְ) אוּן דִי קָרְבָּנוֹת פוּן טוּמְאָה פוּן דַיינֶעטְוֶועגְן (וְסוֹפְרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם) אוּן צֵיילְן נָאךְ דְרַייסִיג טָעג (וּמְבִיאִין קָרְבַּן טָהֳרָה) אוּן בְּרֵיינְגְן בְּשׁוּתָּפוּת קָרְבָּנוֹת פוּן אַנָזִיר טָהוֹר (וְאוֹמֵר) אוּן אֵיינֶר זָאגְט צוּם אַנְדֶערְן (אִם אֲנִי הוּא הַטָּמֵא) אוֹבּ אִיךְ בִּין גְוֶועןְ דֶר טָמֵא (קָרְבַּן טוּמְאָה שֶׁלִּי) אִיז דָאךְ גְוֶוען דֶר קָרְבַּן טוּמְאָה מַיינֶער (וְקָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלָּךְ) אוּן דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה אִיז גְוֶוען דַיינֶער. בַּארְפְסְטוּ דָאךְ שׁוֹין נִיט קֵיין קָרְבַּן טָהֳרָה (וְזֶה קָרְבַּן טָהֳרָתִי) זָאל דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה זַיין פוּן מַיינֶעטְוֶועגְן (וְאִם אֲנִי הוּא הַטָּהוֹר) אוּן אוֹבּ אִיךְ בִּין גְוֶוען דֶר טָהוֹר (קָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלִּי) אִיז דָאךְ גְוֶוען יֶענֶער קָרְבַּן טָהֳרָה פוּן מַיינֶעטְוֶועגְן [דַארְף אִיךְ דָאךְ שׁוֹין נִיט קֵיין קָרְבַּן טָהֳרָה] (וְקָרְבַּן טוּמְאָה שֶׁלָּךְ) אוּן דֶר קָרְבַּן טוּמְאָה אִיז גְוֶוען פַאר דִיר (וְזֶה קָרְבַּן טָהֳרָתָךְ) זָאל דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה זַיין פוּן דַיינֶעטְוֶועגְן (מֵת אֶחָד מֵהֶן) אוֹבּ אֵיינֶר פוּן דִי צְוֵויי נְזִירִים אִיז גְשְׁטָארְבְּן (אָמַר

לכך נ"ל שלא היה העד בשעת ספק טומאה אלא במקומה: וסופרים ל' יום. וכגון שניהם נדרו נזירות ביחד ונדרו שתי נזירות. וה"ה אם נדרו שניהם ביחד ופירשו נזירותם לזמן קלוב. שלאחר

וקרבן טהרה חוזרים ומונים הזמן הקלוב לנזירותם ומפרישין קרבן טהרה: וקרבן טומאה ספק. חטאת העוף הבאה על הטומאה ספק ואינה נאכלת: אלא מביא חטאת העוף. לספק שאפילו קרבן טומאה טומאת נזירות. ואשם אינו

יהושע יבקש אחד מן השוק שידור כנגדו בנזיר • ואומר. אם טמא הייתי• הרי אתה נזיר מיד • ואם טהור הייתי. הרי אתה נזיר אחר ל' יום• וסופרין שלשים יום. ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה • ואומר אם אני הוא הטמא • קרבן טומאה שלי • וקרבן טהרה שלך • ואם אני הוא הטהור• קרבן טהרה שלי • וקרבן טומאה בספק• וסופרין שלשים יום. ומביאין קרבן טהרה. ואומר אם אני הטמא קרבן טומאה שלי. וקרבן טהרה שלך וזה קרבן טהרתי. ואם אני הוא הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה בספק. וזהו קרבן טהרתך• אמר לו בן זומא• ומי שומע לו שידור כנגדו בנזיר• אלא מביא חטאת העוף. ועולת בהמה• ואומר אם טמא הייתי• החטאת מחובתי. והעולה נדבה• אם טהור הייתי העולה מחובתי• והחטאת

(רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ) זָאגְט רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ! (יְבַקֵּשׁ אֶחָד מִן הַשּׁוּק) עֶר זָאל זוּכֶן אֵיינֶעם פוּן דִי גַאס (שֶׁיִדּוֹר כְּנֶגְדּוֹ בְּנָזִיר) עֶר זָאל טָאן אַנֶדֶר אוֹיף נְזִירוּת גֶעגֶן דֶעם גֶשְׁטָארְבֶּנֶעם (וְאוֹמֵר) אוּנ עֶר זָאגְט (אִם טָמֵא הָיִיתִי) אוֹב אִיךְ בִּין גֶוֶוען טָמֵא (הֲרֵי אַתָּה נָזִיר מִיָּד) זָאלְסְטוּ זַיין אַנָזִיר בַּאלְד (וְאִם טָהוֹר הָיִיתִי) אוּנ אוֹב אִיךְ בִּין גֶוֶוען טָהוֹר (הֲרֵי אַתָּה נָזִיר אַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם) זָאלְסְטוּ זַיין אַנָזִיר נָאךְ דְרַייסִיג טָאג (וְסוֹפְרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם) אוּנ זַיי צֵיילֶן דְרַייסִיג טָאג נְזִירוּת (וּמְבִיאִין קָרְבַּן טוּמְאָה וְקָרְבַּן טָהֳרָה) אוּנ זַיי בְּרֵיינְגֶן בְּשׁוּתָּפוּת קָרְבָּנוֹת פוּן אַנָזִיר טָמֵא אוּנ פוּן אַנָזִיר טָהוֹר (וְאוֹמֵר) אוּנ עֶר זָאגְט (אִם אֲנִי הוּא הַטָּמֵא) אוֹב אִיךְ בִּין טָמֵא גֶוָוארֶן (וְקָרְבַּן טוּמְאָה שֶׁלִּי) זָאל זַיין דִי קָרְבָּנוֹת פוּן טוּמְאָה פַאר מִיר (וְקָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלְּךָ) אוּנ דִי קָרְבָּנוֹת פוּן טָהֳרָה זָאל זַיין פַאר דִיר (וְאִם אֲנִי הוּא הַטָּהוֹר) אוּנ אוֹב אִיךְ בִּין טָהוֹר (קָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלִּי) זָאל זַיין דִי קָרְבָּנוֹת טָהֳרָה פַאר מִיר (וְקָרְבַּן טוּמְאָה בְּסָפֵק) אוּנ דֶר קָרְבַּן טוּמְאָה זָאל גֶבְרַאכְט וֶוערֶן אוֹיף דֶעם סָפֵק (וְסוֹפְרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם) אוּנ זַיי צֵיילֶן דְרַייסִיג טֶעג נְזִירוּת (וּמְבִיאִין קָרְבַּן טָהֳרָה) אוּנ זַיי בְּרֵיינְגֶן אַקָרְבַּן טָהֳרָה בְּשׁוּתָּפוּת (וְאוֹמֵר) אוּנ עֶר זָאגְט (אִם אֲנִי הַטָּמֵא) אוֹב אִיךְ בִּין גֶוֶוען דֶר טָמֵא (קָרְבַּן טוּמְאַת שֶׁלִּי) אִיז דָאךְ דֶר קָרְבַּן טוּמְאָה גֶוֶוען מַיינֶר (וְקָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלְּךָ) אוּנ דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה אִיז גֶוֶוען דַיינֶר (וְזֶה קָרְבַּן טָהֳרָתִי) זָאל דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה זַיין פַאר מִיר (וְאִם אֲנִי הוּא הַטָּהוֹר) אוּנ אוֹב אִיךְ בִּין גֶוֶוען טָהוֹר (קָרְבַּן טָהֳרָה שֶׁלִּי) אִיז דָאךְ דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה גֶוֶוען פַאר מִיר (וְקָרְבַּן טוּמְאָה בְּסָפֵק) אוּנ דֶר קָרְבַּן טוּמְאָה אִיז גֶוֶוען פַאר דֶעם סָפֵק (וְזֶהוּ קָרְבַּן טָהֳרָתְךָ) אוּנ דֶר קָרְבַּן טָהֳרָה זָאל זַיין פַאר דִיר (אָמַר לוֹ בֶּן זוֹמָא) הָט בֶּן זוֹמָא גֶזָאגְט צוּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ (וּמִי שׁוֹמֵעַ שֶׁיִּדּוֹר כְּנֶגְדּוֹ בְּנָזִיר) וֶוער וֶועט אִים צוּ הֶערֶן עֶר זָאל אַנֶדֶר טָאן אוֹיף נְזִירוּת פַאר דֶעם גֶשְׁטָארְבֶּנֶעם (אֶלָּא מֵבִיא חַטַּאת הָעוֹף) נָאר עֶר בְּרֵיינְגְט אַטוֹיב פַאר אַחַטָּאת (וְעוֹלַת בְּהֵמָה) אוּנ אַבְּהֵמָה פַאר אַעוֹלָה (וְאוֹמֵר) אוּנ עֶר זָאגְט (אִם טָמֵא הָיִיתִי) אוֹב אִיךְ בִּין גֶוֶוען טָמֵא (הַחַטָּאת מֵחוֹבָתִי) זָאל זַיין דֶר חַטָּאת פַאר מַיין חוֹב וָוס אִיךְ בִּין מְחוּיָב צוּ בְּרֵיינְגֶן אַחַטָּאת (וְהָעוֹלָה נְדָבָה) אוּנ דִי עוֹלָה בְּרֵיינְג אִיךְ אַנְדָבָה (אִם טָהוֹר הָיִיתִי) אוּנ אוֹב אִיךְ בִּין גֶוֶוען טָהוֹר (הָעוֹלָה מֵחוֹבָתִי) זָאל

אינו מביא כרבנן דאמרי לעיל הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה : נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים . אם נזיר טהור הוא . דעולה ראשונה היתה חובה ועתה הוא מקריב חטאת ושלמים : אבל

לבן זומא . ולא חשו חכמים שמקריב קרבנותיו לחלאים והלכה כבן זומא : ב נזיר שהיה טמא בספק ומוחלט בספק . [ספק] אם נטמא במת וספק אם הוא מצורע מוחלט :

הודו לו חכמים והחטאת בספק . וסופר שלשים יום· אוכל

ומביא קרבן טהרה · ואומר אם טמא הייתי · העולה הראשונה נדבה · וזו חובה . ואם טהור הייתי · העולה הראשונה חובה וזו נדבה· וזה שאר קרבני . אמר רבי יהושע . נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים . אבל הודו לו חכמים לבן זומא : ב נזיר שהיה טמא בספק · ומוחלט בספק · אוכל

זיין די עולה פר מיין חוב ווס איך בין מחויב צו ברייגגן אעולה (והחטאת בספק) אונ דעם חטאת ברייגג איך פון ספק ווען טאמר בין איך מחויב צו ברייגגן אחטאת (וסופר שלשים יום) אונ ער ציילט דרייסיג טעג נזירות (ומביא קרבן טהרה) אונ ער ברייגגט קרבנות ווי אנזיר טהור דארף ברייגגן (ואומר) אונ ער זאגט (אם טמא הייתי) אוב איך בין גוועז טמא (העולה הראשונה נדבה) איז די ערשטע עולה גוועז אנדבה (וזו חובה) אונ די עולה זאל זיין פר מיין חוב פון נזירות (ואם טהור הייתי) אונ אוב איך בין גוועז טהור (העולה הראשונה חובה) איז די ערשטע עולה גוועז פר מיין חוב פון נזירות (וזו נדבה) אונ די עולה זאל זיין אנדבה (וזה שאר קרבני) אונ דס זענען די איבריגע קרבנות צו מייגע נזירות (אמר רבי יהושע) זאגט רבי יהושע אוב ער איז גוועז טהור איז דאך די ערשטע עולה גוועזן צו נזירות אונ איצט ברייגגט ער אחטאת אונ שלמים (נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאין) ווערט דאך גפונן אז ער הט גבראכט דיא קרבנות אין העלפט אין צווייא מאל (אבל) אבר חאטשי רבי יהושע הט אזו גפרעגט פון דעסטוועגן (הודו לו חכמים לבן זומא) האבן די חכמים מודה גוועזן צו בן זומא : ב (נזיר שהיה טמא בספק ומוחלט בספק) איינר הט גטאן אנדר ער זאל זיין אנזיר דרייסיג טאג. אונ דעם ערשטן טאג פון די נזירות איז אים גווארן אספק צו ער הט אנגרירט אמת צו ניין. איז איין ספק. אונ ער איז גוועזן אמצורע נאר ער הט ניט גוואסט צו ער וועט טהור ווערן דורך דעם פר שליסן [דס הייסט אמצורע מוסגר ווי עס שטייט אין פרשה תזריע] אדר ער וועט אנדערש ניט טהור ווערן סיידן דיא צרעת וועט זיך אוס היילן [דס הייסט אמצורע מוחלט] אונ דעם ערשטן טאג פון די נזירות הט זיך די צרעת אוס גהיילט. איז צוויי ספקות. איז דר דין מען זאל שפריינגן אויף אים די וואסר פון די פרה אדומה דעם דריטן טאג אונ דעם זיבטן טאג. טאמר איז ער טמא גווארן פון אמת. דר נאך מוז ער ווארטן ביז דרייסיג טאג. אונ ער שערט זיך אפ. טאמר איז ער אנזיר טהור. אונ טאמר איז ער אנזיר טמא. אונ טאמר איז ער אמצורע מוחלט. אונ ער ברייגגט צוויי פייגעלאך ווי אמצורע מוחלט. אונ אטוב פר אחטאת טאמר איז ער אנזיר טמא. אונ אבהמה פר אעולה טאמר איז ער אנזיר טהור. אונ ער רעט אוס אוב ער איז טמא זאל די עולה זיין אנדבה. אונ דר דין איז אמצורע מוחלט דארף זיך צוויי מאל אפ שערן. איין מאל באלד ווי ער ווערט גזונט אונ ציילט זיבן טאג אונ שערט זיך נאך אמאל. אונ וויל ער איז אנזיר טאר ער זיך ניט שערן אין מיטן נזירות דריבר דרף ער ווארטן נאך אמאל דרייסיג טאג אונ שערט זיך אפ. טאמר איז ער פריער גוועזן טמא איז איצט

אוכל בקדשים אחר ס' יום ושותה יין. ומטמא למתים אחר מאה ועשרים יום. שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר

אוכל בקדשים אחר ס' יום. אבל קודם לכן לא. דספק מצורע הוא ועד שיביא כפרתו אסור לאכול בקדשים אבל משום ספק נזיר טמא לא מיתסר לאכול בקדשים דלא מקרי מחוסר כפרה שאסור לאכול בקדשים אלא מי שטומאה יוצאה עליו מגופו. כיצד הוי יום. שלשים יום. וביום הראשון אירע לו ספק טומאת מת וספק צרעת מזה ושונה וטובל ונטהר מטומאת מת כאילו בא לגלח כדין נזיר טמא. או כדין מצורע שנתרפא ואינו יכול לגלח עד שלשים יום מיום שנזר שמא נזיר טהור הוא ואסור לגלח עד מלאת ימי נזרו ועד שיביא קרבנותיו ולאחר שלשים יום מגלח ספק תגלחת מצורע ספק תגלחת טומאה של נזיר וספק תגלחת טהרה ומביא שתי צפורים כדין תגלחת חלוטו של מצורע. והטאת העוף הבאה על הספק משום ספק נזיר טמא ועולת בהמה משום ספק נזיר טהור. ואף על פי שאינו מביא שאר קרבנות של תגלחת טהרה. הא אמרינן אם גלח על אחת משלשתן יצא. ומתנה עליה שאם אינו נזיר טהור שתהא עולת נדבה. ודין מצורע מוחלט שצריך שני תגלחות. אחת לאחר גמר חלוטו כשנתרפא מצרעתו. ואחת לאחר ימי ספירו לאחר שספר שבעה מן התגלחת הראשונה כדכתיב (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וזה שהוא ספק נזיר אינו יכול לגלח. הלכך צריך להמתין ל' יום של ספק נזירות טהרה ומגלח תגלחת של ספק ימי ספירו של מצורע וספק נזירות טהרה. ומביא עולת בהמה של ספק נזירות כדי לגלח על הקרבנות ומתנה עליה. ולמחרת יום שגלחתו מביא קרבן מצורע כדי להתירו בקדשים. ומביא חטאת עוף שחטאת בהמה אינה באה על הספק. ואינו מביא אשם שהאשם אינו מעכב מלאכול בקדשים ונמצא שלאחר ס' יום אוכל בקדשים שאז מביא כפרתו על ספק חלוטו ועדיין הוא אסור לשתות יין וליטמא למתים דשמא מוחלט היה. ותגלחת מצורע אינו עולה לא לתגלחת נזיר טהור. ולא לתגלחת נזיר טמא. וטעון עוד שתי תגלחות א' לנזיר טמא וא' לנזיר טהור. ואם מצורע מוחלט היה כל מה שמנה לימי נזירתו עולין לו. שימי חלוטו וימי ספרו אין עולין לו. וצריך למנות עוד ל' יום ולאחר ל' יום מגלח ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור ומביא חטאת העוף כספק נזיר טמא. ועולת בהמה כספק נזיר טהור כדי לגלח על הקרבן ומתנה עליה. ועדיין אסור לשתות יין וליטמא למתים דשמא מצורע מוחלט היה ולפיכך השתי תגלחות הראשונות לא עלו לו לשם נזירות. לא של טומאה ולא של טהרה. ושמא נזיר טמא היה. ותגלחת השלישית תגלחת של טומאה

די נְזִירוּת פון טַהֲרָה און טָאמֶר איז ער גְוֶוען אַמְצוֹרָע מוּחְלָט דַארְף עֶר זִיךְ דָאךְ נָאךְ אַמָאל אָפּ שֶׁערְן און בְּרֵיינְגְט נָאךְ אַמָאל קָרְבָּנוֹת פון אַנָזִיר טָהוֹר און אוֹיף מָארְגְן נָאךְ דֶעם אָפּ שֶׁערְן בְּרֵיינְגְט עֶר דִי קָרְבָּנוֹת פון אַמְצוֹרָע און מֶעג עֶסְן קָדָשִׁים . דָס אִיז וָוס דִי מִשְׁנָה זָאגְט (אוֹכֵל בְּקָדָשִׁים לְאַחַר שִׁשִּׁים יוֹם) נָאךְ זֶעכְצִיג טָאג מֶעג עֶר עֶסְן קָדָשִׁים . אָבֶּר (וְשׁוֹתֶה יַיִן וּמְטַמֵּא לְמֵתִים) טְרִינְקְן וַויין און מְטַמֵּא זַיין צוּ מֵתִים טָאר עֶר נִיט בִּיז (אַחַר מֵאָה וְעֶשְׂרִים יוֹם) נָאךְ הוּנְדֶערְט און צְוַואנְצִיג טָאג . ווַיל עֶר דַארְף צֵיילְן נָאךְ זֶעכְצִיג טָאג . טָאמֶר אִיז עֶר טַאקֶי גְוֶוען אַמְצוֹרָע מוּחְלָט און דֶר שֶׁערְן פון אַמְצוֹרָע וֶוערְט נִיט גֶערֶעכְנְט צוּ אַנָזִיר דַארְף עֶר צֵיילְן נָאךְ אַמָאל דְרֵייסִיג טָאג און אָפּ שֶׁערְן טָאמֶער אִיז עֶר אַנָזִיר טָמֵא אִיז שׁוֹין נֵיינְצִיג טָאג און נָאךְ אַמָאל דְרֵייסִיג טָאג צוּ נְזִירוּת פון טַהֲרָה אִיז שׁוֹין הוּנְדֶערְט און צְוַואנְצִיג טָאג . און דֶערִיבֶּר זָאגְט דִי מִשְׁנָה אַז עֶר אִיז אַסָפֵק מְצוֹרָע מוּחְלָט . וָוארוּם אַז עֶר וָואלְט גְוֶוען גְוִויס אַמְצוֹרָע מוּחְלָט וָואלְט עֶר נִיט גֶדַארְפְט וַוארְטְן אַזוֹי לַאנְג בִּיז צוּ עֶסְן קָדָשִׁים (שֶׁתִּגְלַחַת הַנֶּגַע

הנזיר. בזמן שהוא ודאי. אבל בזמן שהוא ספק. אינו דוחה:

פרק ט

העובדי כוכבים אין להם נזירות. נשים ועבדים יש להם נזירות. חומר בנשים מבעבדים. שהוא כופה את עבדו. ואינו כופה את אשתו. חומר בעבדי׳ מבנשים. שהוא מפר נדרי אשתו ואינו מפר

טומאה היא לפיכך צריך למנות עוד שלשים יום של נזירות טהרה ומביא קרבן נזיר טהור ומתנה ואח"כ מותר לשתות יין ולהטמא למתים. וכן אם נדר נזירות שנה. ואירע לו בראש שנתו ספק טומאת מת וספק צרעת מונה שנה ומגלח תגלחת של ספק טומאה וספק טהרה וספק צרעת. ומונה שנה שניה ומגלח ומביא כפרתו ואוכל בקדשים ומונה עוד ב׳ שנים קודם שישתה יין ויטמא למתים:

פרק ט העובדי כוכבים אין להם נזירות. אע"ג דעובדי כוכבים מקריבין נדרים ונדבות כישראל אם נדר בנזיר אין עליו תורת נזירות ומותר לשתות יין ולטמא למתים דכתיב בריש פרשת נזיר (במדבר ו) דבר אל בני ישראל. בני ישראל נודרים בנזיר ואין עובדי כוכבים נודרים בנזיר: שהוא כופה את עבדו. כופה את עבדו לשתות יין ולהטמא למתים בעל כרחו. ואינו כופה את אשתו בעל כרחה ובשאר נדרים שיש בהם עינוי נפש או בטול מלאכה אין הרב צריך לכוף את העבד אלא הם בטלים מאליהם דכתיב (שם ל) לאסור אסר על נפשו מי שנפשו קנויה לו יצא עבד שאין נפשו קנויה לו וכן השבועות כולם שנשבע העבד בין שיש בהם עינוי נפש בין שאין בהם עינוי נפש אין רבו צריך לכופו שמאליהם בטלים שהרי אין לו רשות לעצמו אבל נדרים שאין בהם עינוי נפש ואין בהם בטול מלאכה לרבו חייב העבד לקיימם ואין רבו יכול לכופו עליהם לבטלם: מפר נדרי אשתו ואינו מפר נדרי עבדו. שאם נתפלס

בנדר

דוחה תגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי) ווארום דאס שערן פון א מצורע שטופט אוועק דאס שערן פון א נזיר אוב ער איז געווארן מצורע. דאריבער וואלט ער געמעגט עסן קדשים נאך זיבן טאג. ווארום באלד דעם ערשטן טאג וואלט ער זיך געשוירן און דעם דריטן און דעם זיבעטן וואלט מען אויף אים געשפריינגט די וואסער פון די פרה אדומה און דעם אכטן וואלט ער זיך געשוירן אפילו עס איז אין די נזירות. ווארום דאס שערן פון א געוויסן מצורע שטופט אוועק די נזירות (אבל בזמן שהוא ספק אינו דוחה) אבער אז עס איז א ספק צו ער איז מצורע. זיין שערן קען ניט אוועק שטופן די נזירות. דאריבער צום ערשטן מאל שערן מוז ער ווארטן דרייסיג טאג און צום אנדערן מאל שערן מוז ער אויך ווארטן דרייסיג טאג איז זעכציג טאג ביז ער מעג עסן קדשים:

פרק ט (העובדי כוכבים אין להם נזירות) א גוי דער אז ער טוהט א נדר ער זאל זיין א נזיר. איז ער ניט-קיין נזיר. און ער מעג טרינקען וויין און מטמא זיין צו מתים (נשים ועבדים) ווייבער און קנעכט כנענים אז זיי טוהן א נדר זיי זאלן זיין נזירים (יש להם נזירות) האבן זיי דעם דין פון א נזיר (חומר בנשים מבעבדים) דער נדר פון נזירות איז ארגער ביי ווייבער ווי ביי עבדים כנענים (שהוא כופה את עבדו) דער בעל הבית קען נייטן זיין קנעכט דעם נזיר ער זאל טרינקען וויין און זאל זיך מטמא זיין צו מתים (ואינו כופה את אשתו) און ער קען ניט נייטן זיין ווייב [אז זי איז א נזירה] זי זאל טרינקען וויין און מטמא זיין צו מתים (חומר בעבדים מבנשים) עס איז ארגער ביי עבדים כנענים ווי ביי ווייבער (שהוא מפר נדרי אשתו) אז ער האט געשטערט דעם נדר פון זיין ווייב. דער נאך וויל ער זי זאל האלטן דעם נדר. און זיא וויל ניט האלטן דעם נדר קען ער איר ניט נייטן (ואינו מפר נדרי עבדו) אבער אז ער האט געשטערט זיין

מפר נדרי עבדו. הפר לאשתו הפר עולמית. הפר לעבדו. יצא לחירות משלים נזירתו. עבר מכנגד פניו. רמ"א לא ישתה. ורבי יוסי אומר ישתה: ב נזיר שגלח ונודע לו שהוא טמא. אם טומאה ידועה סותר. ואם טומאת התהום אינו סותר. אם
עד

בנדר שנדרה אשתו אחר שהפר לה ורוצה שתקיימנו אינה חייבת לקיימו אחר שהפר לה פעם אחת ואם כפה את עבדו לעבור על נדרו ולא אח"כ בקיומו חייב העבד לקיימו: הפר לעבדו יצא לחירו' משלים נזירותו. לאו דוק' הפרה אלא אם כפה את עבדו לשתות יין. ולהטמא למתים. ואחר כך יצא העבד לחירות חייב העבד להשלים נזירתו אחר שיצא לחירות. ורמב"ם פירש הפר לעבדו יצא לחירות שהאומר לעבדו מופר לך פקע זכות האדון ממנו ויצא העבד לחירות בשביל כן וצריך שישלים נזירות ולבי מהסס בפירוש זה: עבר מכנגד פניו. שברח מרבו אחר שנדר בנזיר: רבי מאיר אומר לא ישתה. יין כדי שיצטער ויחזור לרבו שיכופהו לעבור על נדרו והיה מותר לשתות יין: רבי יוסי אומר ישתה. שלא יחלה וימות. שהרי עתיד הוא לשוב לרבו שיבקש רבו אחריו ויחזירנו. ונמצא כאילו הוא ברשות רבו: ב נזיר שגלח. שהביא קרבנותיו וגלח עליהן ואח"כ נודע לו שנטמא בימי נזירותו: אם טומאה ידועה. טומאה שאפשר שתהא ידועה כגון שאינה קבר התהום: סותר. וחוזר ומונה נזירות אחרת: ואם טומאת התהום אינו סותר. אם נודע לו שבמקום שעבר היתה טומאת התהום והיא טומאה שאין אחר מכירה ואפילו בסוף העולם אף על פי שודאי טמא היה אינו סותר דהלכה היא כך בנזיר: אם עד שלא גלח. שגלחת טהרה אף על פי שכבר הביא קרבנותיו הואיל ונודע לו קודם הגילוח

קענעקט דעם נדר. דער נאך וויל ער זיין קענעקט זאל האלטען דעם נדר. מוז דער קנעכט האלטען דעם נדר (הפר לאשתו הפר עולמית) אז ער האט געשטערט זיין נייב דעם נדר איז ער געשטערט אויף אייביג. אפילו זיא איז גיגט גיוואהרן דארף זי אויך ניט האלטען דעם נדר (הפר לעבדו) אז ער האט געשטערט זיין קנעכט דעם נדר (יצא לחירות) אז דער קנעכט גייט ארום פריי (משלים נזירתו) מוז ער אום פיהרן די גאנצע נזירות אויף ווי פיל ער האט אנגעהויבן גמאן (עבר מכנגד פניו) אז דער קנעכט איז אין מיטען די נזירות אנטלאפען פון בעל הבית. רבי מאיר זאגט (לא ישתה) ער זאל ניט טרינקען וויין. וועט ער האבען צער דר פון. וועט ער קומען צוריק צום בעל הבית ער זאל אים מתיר זיין דעם נדר. אונ רבי יוסי זאגט (ישתה) ער זאל טרינקען וויין. ווארום דר בעל הבית וועט אים גוויס זוכען אונ געפינען. איז ער אין רשות פון בעל הבית. אונ דר בעל הבית וויל גוויס ער זאל טרינקען וויין ער זאל ניט קראנק ווערען אונ שטארבען: ב (נזיר שגלח) א נזיר וואס זיינע נזירות האבען זיך אום געלאזן אונ האט געבראכט קרבנות אונ האט זיך אפ געשוירן (ונודע לו שהוא טמא) דר נאך איז אים בעוואוסט געווארן אז ער איז טמא געווארן אין די נזירות (אם טומאה ידועה) אוב ער איז טמא געווארן אן אבאוואוסטע טומאה (סותר) צו ווארפט ער די נזירות אונ ציילט נאך אמאל די גאנצע נזירות (ואם טומאת התהום) אונ אויב איהם איז דער וואוסט געווארן אז ער איז געגאנגען אויף אזוי איין ארט וואס דארט ליגט אפארבארגענע טומאה וואס קיין מענטש אין דר וועלט ווייס ניט פון איר. גלייך ווי זי וואלט געלעגן [אין תהום] אין אבגרונד (אינו סותר) צו ווארפט ער ניט די נזירות (אם עד שלא גלח) אויב אים איז דר וואוסט געווארן פון דר טומאה איידר ער האט זיך אפ געשוירן. אפילו ער האט

עד שלא גלח בין כך ובין כך סותר. כיצד ירד לטבול במערה ונמצא מת צף על פי המערה טמא. נמצא משוקע בקרקע המערה. ירד להקר טהור. ליטהר מטומאת מת טמא. שחזקת טמא טמא. וחזקת טהור טהור שרגלים

הגילוח: בין כך ובין כך. בין טומאה ידועה בין טומאת התהום סותר. דהא לגמרי דטומאת התהום אינה סותרת היינו דוקא אחר גלוח של טהרה: כיצד. דין טומאת התהום: ירד לטבול במערה. שהיה טמא טומאת שרץ או טומאה אחרת כיוצא בה שאינה של מת וירד לטבול מטומאתו. ונמצא כזית מן המת צף על פני המים ספק נטמא בו או לא נטמא טמא. והא דקיימא לן ספק טומאה צפה על פני המים טהור. הני מילי בטומאת שרץ. אבל בטומאת מת טמא ואם נודע לו ספק זה צף אחר שגלח טמא דהיינו טומאה ידועה. הואיל והיתה במקום

שאפשר שיראוה בני אדם. והאי דנקט ירד לטבול רבותא קמ"ל דאע"ג דהטובל מטומאה לטהרה נזהר מכל דבר המטמא. אפ"ה טמא: נמצא משוקע בקרקע המערה. במקום שטבל בו ודאי נטמא אם נודע לו אחר שגלח טהור ואינו סותר דהיינו טומאת התהום שהיתה במקום שלא היה ידועה לשום אדם: ירד להקר טהור. אע"פ שירד להקר ולהצטנן ולא ירד לטבול כדי שיהיה נזהר מטומאה אפ"ה טהור אם לא היה טמא מת אבל אם ירד ליטהר מטומאת מת. וטבל במערה שהיה המת משוקע בה והשלים נזירתו. או טמא מת שטבל. ואח"כ קיבל עליו נזירות. טמא וסותר.

שחזקת

שון געבראכט די קרבנות (בין כך ובין כך) סיי אזו און סיי אזו. סיי ער איז טמא געווארן פון אבאוואוסטע טומאה און סיי פון אפארבארגענע טומאה (סותר) צו ווארפט ער די פריערדיגע נזירות. און ציילט ביידע נזירות (כיצד) ווי איז דר פשט (ירד לטבול במערה) דר נזיר איז טמא געווען פון א שרץ אדר פון איין אנדר טומאה. גאר ניט פון קיין מת. און ער איז אראפ גגאנגן (אין א מערה) אין א הייל זיך טובל זיין (ונמצא מת צף על פי המערה) און עס איז געפונען געווארן אז א מת איז געשוואמען אויף די וואסר פון דר מערה. און ער ווייס ניט צו ער האט אנגערירט דעם מת צו ניין. אוב דר ספק איז אים בעוואוסט געווארן אפילו נאך דעם אפ שערן איז ער טמא פון ספק וועגן. ווייל די טומאה ליגט אויף דעם וואסר און אלע קענען זיא זעהן (נמצא משוקע בקרקע המערה) אוב דר מת איז געווען אין דיא ערד פון דר מערה. אויף דעם ארט וואו ער האט זיך טובל געווען. און ער איז געוויס טמא געווארן. פון דעסטוועגן אוב אים איז דר וואסט געווארן די טומאה נאך דעם אפ שערן. צו ווארפט ער ניט די פריערדיגע נזירות. ווייל פון דר טומאה האט קיינר ניט געוואוסט. הייסט דס טומאת התהום (ירד להקר טהור) אפילו דר נזיר איז גאר ניט טמא געווען ער איז נאר גגאנגען אין דר מערה זיך אפ קיהלן. האט ער זיך דאך ניט געהיט פון א טומאה. פון דעסטוועגן איז ער טהור (ליטהר מטומאת מת) אבער אז דר נזיר איז געווען טמא פון א מת און איז אראפ גגאנגען אין דר מערה זיך טובל זיין און האט אוס גלאזן די נזירות אין גאנצן. דר נאך איז אים דר וואסט געווארן אז אין די ערד פון דר מערה איז געווען איין געשטעקט א מת און ער האט אן אים אנגערירט. איז ער טמא און צו ווארפט די נזירות (שחזקת טמא טמא) ווארום דר וואס איז געווען טמא פון א מת איידר ער האט אן גערירט אן דעם טומאת התהום בלייבט טמא (וחזקת טהור טהור) און דר וועם איז געווען טהור פון א מת איידר ער האט אנגערירט אן דעם טומאת התהום [אפילו פון איין אנדר טומאה איז ער געווען טמא] בלייבט טהור (שרגלים לדבר) ווארום פיס [דס הייסט א שטארקע ראיה] איז

בחזקת טמא טמא. וחזקת טהור טהור: שרגלים לדבר. כלו' טעם ועיקר יש לדבר לומר דלא גמירי הלכתא לטומאת התהום שהיא מסורה בנזיר אלא כשהיה הנזיר בחזקת טהור ולא כשהיה בחזקת טמא: ג המוצא מת בתחלה. שלא היה ידוע שהיה שם קבר. והיינו דאמרינן בגמ' המוצא ולא שהיה מצוי. ועוד דייקי מלישנא דמתני' מת ולא הרוג: מושכב. ולא שהיה יושב: כדרכו. ולא שהיה ראשו מונח בין ירכותיו. דכל הני חיישינן להו שמא עובדי כוכבים הם. שאין דרכן של ישראל לקבור מתיהן כך: נוטלו ואת תבוסתו. מותר לפנותו משם ולקברו במקום אחר. וצריך שיטול מן העפר של הקבר עמו כדי תפיסה שהוא כל העפר תיחוח שתחתיו וחופר בקרקע בתולה ג' אצבעות דכתי' (בראשית מז) ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם שאין צריך לומר ממצרים אלא הכי קאמר מעפר של מצרים טול עמי: מצא ג' אם יש בין זה לזה מד' אמות עד שמנה. כלו' מקבר ראשון עד שלישי אין פחות מארבע אמות ולא יותר משמונה: הרי זה שכונת קברות.

שרגלים לדבר: ג המוצא מת בתחלה מושכב כדרכו נוטלו ואת תבוסתו. מצא שנים נוטלן ואת תבוסתן. מצא ג' אם יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמונה הרי זה שכונת קברות. בודק הימנו ולהלן עשרים אמה

וניכר שלשם קבורה נתנום שם ואסור לפנותם ואפי' מת א' אם ניכר שלשם קבורה נתון שם אסור לפנותו. אלא שבאחד או בשנים אנו תולין שלא נקברו שם אלא לפי שעה והיה דעתם לפנותם. אבל בג' מוכח שזה מקום מיוחד לקברות. ואורך המערה דרכה להיות ו' ורחבה ד'. ואלכסונה עודף שתי אמות דהיינו שמנה להכי תנן מארבעה עד ח'. כמלוא מטה וקובריה לא גרסי' לה הכא: ובודק הימנו ולהלן עשרים אמה. שהמערה ארבע אמות על שש וחצר שהמערו' פתוחין לו מכאן ומכאן שש על שש. דהכי סבירי להו לרבנן בפרק המוכר פירות. נמצא אורך שתי מערות וחצר שביניהן י"ח אמות. ולפי שפעמים בודק מערה אחת באלכסונה והאלכסון של מערה אחת עודף ב' אמות בקירוב. נמצאו כ' אמות. שמנה דמערה ראשונה באלכסונה ושש דחצר שבין שתי המערו' ושש דמערה שניה. דחד אלכסון אמרינן. תרי אלכסוני לא אמרינן. והיינו דקתני עשרים. ועוד צריך לבדוק מלמעלה ולמטה עשרים אמה דהיינו ארבעים אמה דשמא זו היא מערה

שבמזלה

דא צו דר זאך. ווייל ער איז גוועו טמא פון אמת בלייבט ער ווייטער טמא: ג (המוצא מת בתחלה) איינר הט גפונן אמת פון אנהייב [דס הייסט אויף דעם ארט הט מען קיין מאל נאך ניט גפונן קיין מת] דא איז ניט קיין בית הקברות. אונ מען זעהט אז דר מענש איז גשטארבן ניט גיהרגט גווארן (מושכב) דר מת איז גלעגן ניט גזעסן (כדרכו) ער איז גלעגן ווי דר שטייגר איז אמת זאל ליגן (נוטלו ואת תבוסתו) מעג ער צו נעמן דעם מת פון דעם ארט אונ באגראבן אים אויף איין אנדר ארט. נאר ער מוז מיט נעמן די ווייכע ערד וואס ארום דעם מת איז. אונ אין די הארטע ערד מוז ער אויך גראבן אויף דריי פינגר טיף. אונ מיט נעמן מיט דעם מת צו באגראבן אים אויף איין אנדר ארט (מצא שנים) אז ער הט גפונן צוויי מתים (נוטלן ואת תבוסתן) נעמט ער זיי מיט די ערד [ווי פריער שטייט] אונ באגראבט זיי אויף איין אנדר ארט (מצא שלשה) אז ער הט גפונן דריי מתים (אם יש בין זה לזה) אוב עס איז דא פון איין מת ביז צום אנדערן (מארבע אמות ועד שמנה אמות) פון פיר אייליו ביז אכט איילן. דס הייסט ניט ווייניגר ווי פיר איילן אונ ניט מער ווי אכט איילן (הרי זה שכונת קברות) איז דס ארוהונג פון קברים דס הייסט אבית עולם. טאר מען ניט נעמן די מתים פון זייער ארט (בודק הימנו

אמה. מצא א' בסוף עשרים אמה. בודק הימנו ולהלן עשרים אמה. שרגלים לדבר. שאילו מתחלה מצאו. נוטלו ואת תבוסתו: ד כל ספק נגעים. בתחלה טהור. עד שלא נזקק לטומאה. משנזקק לטומאה. ספיקו טמא

שבמזרח ההלך ויש עדיין אחרת כנגדה במערב ההלך. א"כ זו היא שבמערב ההלך ויש עדיין אחרת במזרח ההלך: מצא אחד בסוף כ' בודק הימנו ולהלן כ' אמה. דמי יימר דמבית הקברות הויא ההיא מערה שמצא קבר אחר הוא. והלך אחרת מאדם אחר. וצריך לעשות גם לשם כל בדיקות לעיל דכמו שיש שם קבר כמו כן יש אחרים: שרגלים לדבר: שזו השדה עשויה לקברים והיו בה גם מערות אחרות. ומשום רגלים לדבר תני כל

הכי משניות הכא: ד כל ספק נגעים בתחלה טהור. כגון שנים שבאו אצל כהן בזה בהרת כגריס. ובזה בהרת כסלע. ובסוף שבוע בזה כסלע ובזה כסלע. ואין ידוע באיזה מהן פשה. שניהן טהורין. ואע"ג דודאי אחד מהן טמא: משנזקק לטומאה ספיקו טמא. כגון שנים שבאו אצל כהן בזה בהרת כגריס ובזה כסלע. ובסוף שבוע בזה כסלע ועוד ובזה כסלע ועוד. חזרו להיות כסלע. אע"פ שהאחד מהם ודאי טהור שכבר הלך

וְלְהַלָּן עֶשְׂרִים אַמָּה) ער זוכט פון די מתים אונ ווייטער ביז צוואנציג איילן (מָצָא אֶחָד בְּסוֹף עֶשְׂרִים אַמָּה) אז ער האט געפונען א מת אין סוף פון די צוואנציג איילן טאר ער דעם מת אויך ניט נעמען. אונ (בּוֹדֵק הֵימֶנּוּ וּלְהַלָּן עֶשְׂרִים אַמָּה) ער זוכט פון דעם מת אונ ווייטער ביז צוואנציג איילן. אז ער געפינט דארט נאך א מת טאר ער אים אויך ניט נעמען (שֶׁרַגְלַיִם לְדָבָר) ווארום עס איז דא פים [א ראיה] צו דער זאך אז דער גאנצער פלאץ איז געווען א בית הקברות. אונ פון א בית הקברות טאר מען ניט ארויס נעמען קיין מת (שֶׁאִילּוּ מִתְּחִלָּה מְצָאוֹ נוֹטְלוֹ וְאֶת תְּבוּסָתוֹ) ווען ער וואלט פריער געפונען דעם איין מת בזונדער אונ דעם אנדערן מת בזונדער וואלט ער אים גימעגט נעמען מיט די ערד וואס ארום אים אונ באגראבן אים אויף איין אנדער ארט. ווייל מען וואלט גימיינט אז דאס איז ניט קיין בית הקברות. אבער אז פריער איז געפונען געווארן דריי מתים בעזאמען איז שון דאס א בית הקברות טאר מען שון דיא איינציגע מענטשן אויך ניט נעמען: ד (כָּל סָפֵק נְגָעִים) אלע ספקות וואס זענען ביי א נגע (בִּתְחִלָּה טָהוֹר) אוב דער ספק איז אין אנהייב (עַד שֶׁלֹּא נִזְקַק לְטוּמְאָה) איידער מען האט מטמא געווען איז ער טהור [למשל צוויי מענטשן זענען געקומען צו א כהן איינער האט א נגע אזוי גרויס ווי א ארבעס אונ איינער האט א נגע גרויס ווי א טאלער אונ מען האט זיא ביידע פארשלאסן אין אשטוב [וויא דער דין שטייט אין פרשה תזריע] אויף זיבען טאג אונ נאך דיא זיבען טאג איז דיא נגע וואס איז געווען וויא א ארבעס גרויס געווארין וויא א טאלער: אונ דער כהן ווייס ניט וועלכע נגע איז פריער געוועזן וויא א ארבעס אונ איז גרעסער געווארן איז ער טמא אונ וועלכע נגע איז פריער אויך געווען ווי א טאלער איז זי ניט גרעסער געווארן איז ער טהור. זענען ביידע טהור. כאטשי איינער איז געוויס טמא פון דעסטוועגן איז דער כהן ביידע מטהר (מִשֶּׁנִּזְקַק לְטוּמְאָה) אז דער כהן איז געוויס געווען ביידע מטמא צו זיין (סְפֵקוֹ טָמֵא) דער נאך איז געווארן א ספק. זענען זיי טמא פון ספק וועגן [למשל צוויי מענטשן זענען געקומען צום כהן דער האט געהאט א נגע ווי א ארבעס אונ דער האט געהאט א נגע ווי א טאלער. אונ זיבען טאג דער נאך. זענען ביידע נגעים געווען א ביסל גרעסער ווי א טאלער זענען ביידע טמא געווארן. דער נאך זענען ביידע נגעים קלענער געווארן אונ געווארן גלייך ווי א טאלער. באדארף זיין די נגע וואס איז פריער געווען ווי א טאלער אונ איצט ווי א טאלער זי זאל טהור ווערן אונ די נגע וואס איז געוועז פריער ווי

ארבעס

הנקספסיון שהיו טמאים כיון שנזקקו לטומאה. עד שיחזרו לכשרים: בשבעה דרכים בודקין את הזב. שאם ראה מחמת אונס טהור. דדרשינן זב מבשרו ולא מחמת אונסו: עד שלא נזקק לטומא'. דהיינו כשרואה ראיה שניה שבה נעשה זב גמור לטמא משכב ומושב. אבל ראיה ראשונה מטמאה באונס טומאת ערב כדין בעל קרי ומצטרפת עם השניה אפילו היתה באונס: במאכל. אם אכל דברים המביאים לידי זיבה כגון בשר שמן חלב וגבינה ביצים יין ישן: ובמשתה. ברבוי שתיה: במשא. כבד שנשא: במראה. ראה אשה אפי' לא הרהר: ובהרהור. אע"פ שלא ראה אשה הירהר בו אחד מאלו השבעה קודם שראה ראיה שניה אינו נעשה זב. והטפה אינה מטמאה במשא: משנזקק לטומאה. שראה ראיה שניה שלא באונס אין בודקין אותו. ואף אם ראה שלישי' באונס נעשה זב לקרבן: וספיקו ושכבת זרעו טמאים. ספיקו מחמת שכבת זרעו כגון אם ראה ש"ז תחילה וטיפת זיבה הבאה אח"כ אינה מטמאה שהרואה קרי אינו מטמא בזיבה מעל"ע. ועד שלא נזקק לטומאה הקרי מטהר את הזיבה משום דהוי אונס. ולאחר שנזקק לטומאה אין הקרי מטהר את הזיבה שאין תולין שמחמת הקרי באה הזיבה: שרגלים לדבר. שאין אותה ראיה

מחמת

טמא. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק* לזיבה. במאכל. ובמשתה. במשא. ובקפיצה. ובחולי. ובמראה. ובהרהור. משנזקק* לזיבה אין בודקין אותו. אונסו. וספקו. ושכבת זרעו. טמאין. שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמדוהו למיתה. והקל

*(ס"א לטומאה) *(ס"א לטומאה)

ארבעם אונ איצט וויא אמאלר זאל זיין טמא. נאר וויל דר כהן וויים ניט וועלכע נגע איז געווען פריער ווי אמאלר אונ וועלכע איז נייען פריער ווי ארבעם וויל זייא זענן אמאל געווען טמא ביידע. דאריבר זענן ביידע איצט אוך טמא] (בשבעה דרכים בודקין את הזב) מיט זיבן זאכן קלערט מען נאך דעם זב ווי אזו די זיבה איז גקומן. דר דין איז אז פון איינם ריינט אזו ווי שכבת זרע. דעם ערשטן מאל. אפילו דס איז אים גקומן דורך אסבה איז ער אוך טמא דעם גאנצן טאג. אונ אז ער זעהט זיבה נאך אמאל (עד שלא נזקק לטומאה) איידר מען וועט אים מטמא זיין ער זאל הייסן אריכטיגר זב. זוכט מען נאך זיבן סבות מאמר הט אים איינע פון זיי גטראפן אז דר פון איז אים גקומן די זיבה. אונ אז עס ריינט פון אים זיבה[דעם אנדרן מאל] דורך אסבה איז ער ניט טמא ווי אזב. אונ דאס זענן דיא זיבן סבות (במאכל) דורך עסן (ובמשתה) דורך טרינקן (במשא) ער האט גטראגן אשווערע זאך (ובקפיצה) דורך שפרינגן (ובחולי) דורך אקראנקיים (ובמראה) ער הט גזעהן אאשה (ובהרהור) ער האט גטראכט פון אאשה (משנזקק לזיבה) אז ער הט שון צוויי מאל גזעהן זיבה אן אסיבה אונ איצט הט ער גזעהן אדריטן מאל (אין בודקין אותו) זוכט מען שון מער ניט נאך ווי אזו די איצטיגע זיבה איז אים גקומן. ווארום אפילו (אונסו) די דריטע זיבה איז געווען דורך אסבה איז ער אוך אריכטיגר זב (וספקו ושכבת זרעו טמאין) דר דין איז אז ער זעהט שכבת זרע דר נאך זיבה. ביי די ערשטע צוויי מאל איז ער ניט טמא מחמת זיבה. אבר אז ער הט גזעהן צוויי מאל זיבה אן שכבת זרע איז ער שון טמא גווארן מחמת זיבה. אפילו ער הט גזעהן די דריטע זיבה נאך שכבת זרע איז דאך דס אספק צו דס איז זיבה צו שכבת זרע [דס הייסט(וספקו ושכבת זרעו) אספק צו דס איז שכבת זרע] פון דעסטוועגן איז ער טמא (שרגלים לדבר) עס איז אראיה צו דר זאך אזו ווי די צוויי מאל זענן געווען זיבה איז דר דריטר מאל אוך זיבה (המכה את חברו) ער הט גשלאגן זיין חבר (ואמדוהו למיתה) אונ דאקטורים האבן אפ גשאצט אז ער וועט שטארבן

מחמת אונס כיון שכבר נעשה זב : **ר"ג אומר פטור שרגלים לדבר** • שלא מחמת מכה מת כיון שהוקל ממה שהי'. ואין הלכה כרבי נחמיה : **ה נזיר היה שמואל** . והאומר הריני כשמואל או כבן אלקנה • או כמי ששסף אגג בגלגל הוי נזיר לדברי רבי נהוראי וכן הלכה : **אין מורה אלא של בשר ודם** . שלא תהא מרות ואימת אדם עליו :

והקל ממה שהיה. לאחר מכאן הכביד ומת חייב • רבי נחמיה אומר פטור שרגלים לדבר : ה נזיר היה שמואל כדברי ר' נהוראי שנאמר (שמואל א א) ומורה לא יעלה על ראשו . נאמר בשמשון (שופטים יג) ומורה ונאמר בשמואל ומורה . מה מורה האמורה בשמשון נזיר . אף מורה האמורה בשמואל נזיר. א"ר יוסי והלא אין מורה אלא של בשר ודם • אמר לו ר' נהוראי והלא כבר נאמר (שמואל א טז) ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני שכבר היה עליו מורה של בשר ודם :

סליק מסכת נזיר

(והקל ממה שהיה) דר נאך איז די קראנקהייט גרינגער געווארן פון ווי עס איז געווען (לאחר מכאן הכביד ומת חייב) דר נאך איז דיא קראנקהייט צוריק שווערער געווארן אונ ער איז געשטארבן איז ער חייב מיתה . רבי נחמיה זאגט ער איז פטור (שרגלים לדבר) ווארום עס איז דא אראיה צו דער זאך אז ער איז ניט געשטארבן פון דעם קלאפ . ווייל עס איז דאך אים בעסר געווארן . נאר דורך איין אנדר סבה איז ער געשטארבן : ה (נזיר היה שמואל) שמואל הנביא איז געוועזן א נזיר (כדברי רבי נהוראי) אזו וויא רבי נהוראי זאגט (שנאמר ומורה לא יעלה על ראשו) ווארום עס שטייט אין פסוק אגאל מעסר זאל ניט אויף גיין אויף זיין קאפ (נאמר בשמשון ומורה) עס שטייט ביי שמשון אגאל מעסר זאל ניט אויף גיין אויף זיין קאפ (ונאמר בשמואל ומורה) אונ עס שטייט באיי שמואל אגאל מעסר זאל ניט אויף גיין אויף זיין קאפ (מה מורה האמורה בשמשון נזיר) אזו ווי דר גאל מעסר וואס שטייט ביי שמשון מיינט מען ער זאל זיין אנזיר (אף מורה האמורה בשמואל נזיר) אזו דר גאל מעסר וואס שטייט ביי שמואל מיינט מען אויך ער זאל זיין אנזיר (אמר רבי יוסי והלא אין מורה אלא של בשר ודם) זאגט רבי יוסי דעם ווארט מורה מיינט מען ניט אגאל מעסער נאר מען מיינט ער זאל ניט מורא האבן [ניכט פירכטן] פר קיין מענטש (אמר לו רבי נהוראי) הט רבי נהוראי געזאגט צו רבי יוסי (והלא כבר נאמר) עס איז שון לאנג געזאגט געווארן (ויאמר שמואל) שמואל הט געזאגט (איך אלך) וויא אזא וועל איך גיין (ושמע שאול והרגני) שאול וועט הערן וועט ער מיך הרגנן . זעהט מען דאך (שכבר היה עליו מורה של בשר ודם) אז שמואל האט מורא געהאט פר א מענטש . נאר מורה מיינט מען אגאל מעסר . ער זאל זיך ניט שערן . דאס הייסט ער זאל זיין אנזיר :